

ЕРИК Л'ОМ

ЛИЦЕТО НА СЯНКАТА

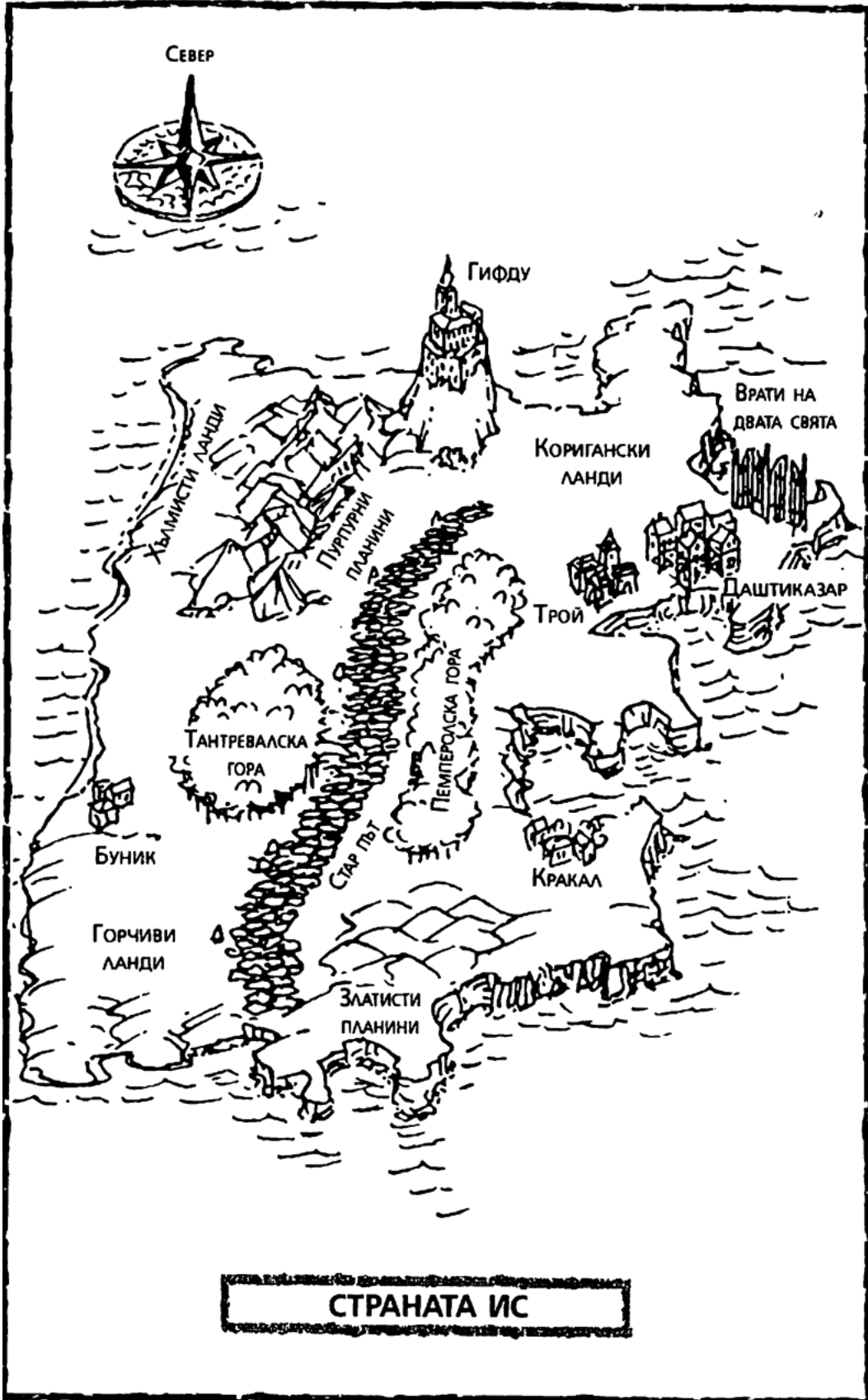
Част 3 от „Книгата на звездите“

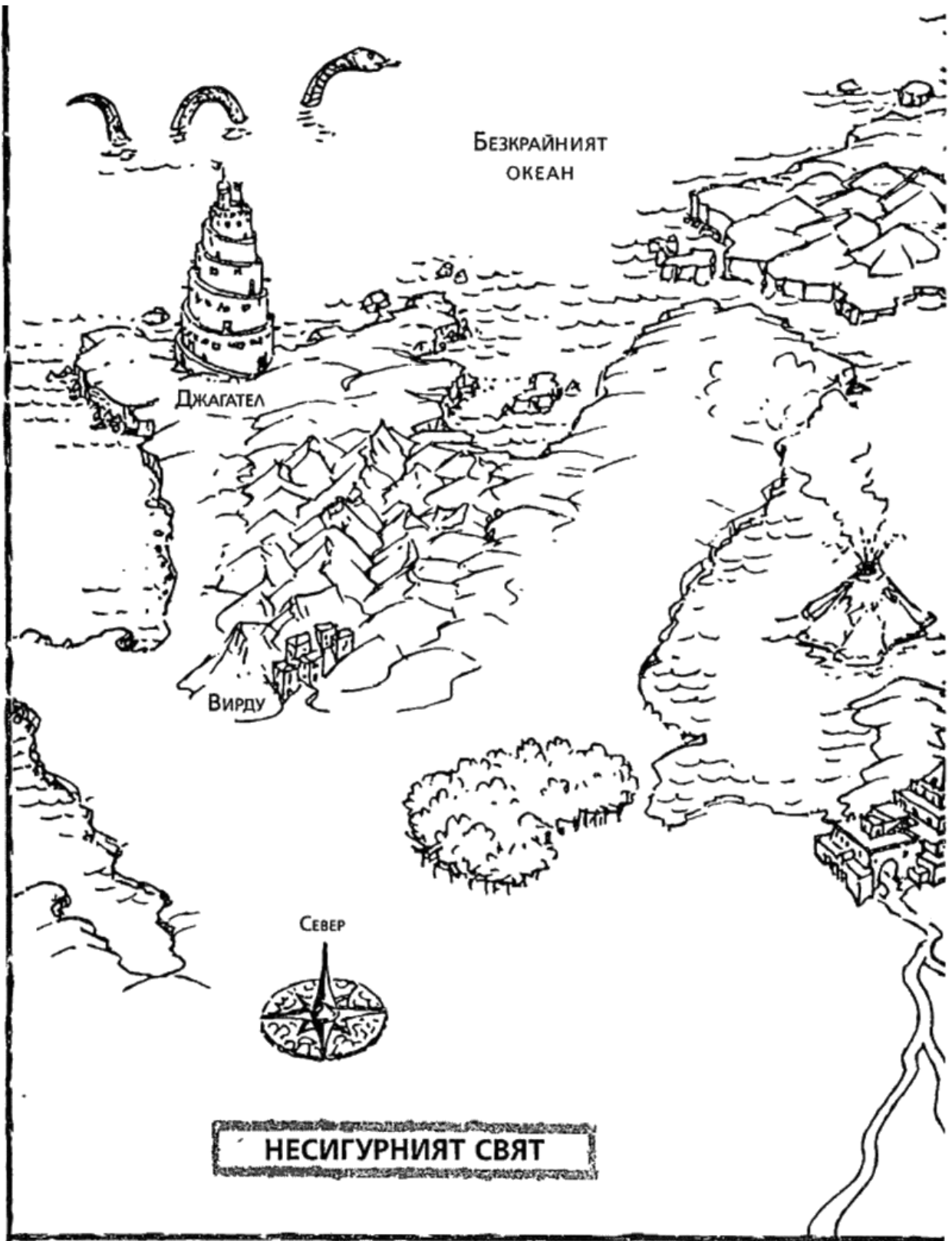
Превод от френски: Анета Тошева, 2006

chitanka.info

*Посвещавам
на майка ми и на нейната усмивка,
на баща ми и неговия поглед;*

*на Колин, Йоан и Лизон на острова,
на Анаис, Жулиет и Лорен върху Платното.*

ПРЕДИ НАЧАЛОТО...

Гиймо Трой е момче, родено в страната Ис — изолиран къс земя между Сигурния и Несигурния свят, в чиито компютърни зали и кинозалони могат да се видят както рицари в бойни доспехи, така и магьосници с удивителни магически умения.

В деня, когато учителят Кадехар, най-прочутият магьосник от Гилдията, открива у Гиймо магическа дарба, съдбата на младежа променя своя ход.

След като става чирак магьосник, Гиймо открива магическата сила на графемите, която е била разкрита на Гилдията благодарение на *Книгата на звездите*, преди тази книга да бъде открадната от младия магьосник Йорван. Но Гиймо разбира също, че Сянката — зъл демон от Несигурния свят, се опитва да го отвлече поради неизвестна причина...

Когато Агата е похитена вместо него, без капка колебание Гиймо навлиза в Несигурния свят. Впряга и последните си все още неукрепнали магически сили, за да ѝ помогне.

В опасното пътуване го придружават и неизменните му приятели Амбър, Гонтран, Ромарик и Корали. Ала малка грешка при произнасянето на магическото заклинание разделя петимата другари и въвлича всеки един от тях в невероятни и осеяни с клопки приключения в един свят на необикновени същества.

Гиймо среща отново приятелите си в затвора на командира Тунку, главатар на разбойниците в Ядигар. Благодарение на намесата на учителя Кадехар, седмината младежи успяват да се измъкнат и да се завърнат живи и здрави в страната Ис.

В стремежа си да изясни нещата, разтревожената Гилдия решава да изпрати мисия в Несигурния свят. Ала предвожданите от Кадехар магьосници попадат в засада. През това време един тайнствен мъж, повелителят Ша, прониква в манастира на Гилдията и започва да преследва Гиймо. Това е самият Йорван, крадецът на *Книгата на*

звездите, който търси изчезналия си син! Само че Гиймо не е онзи, когото търси...

Учителят Кадехар е осъден от съвета на магьосниците заради провала на мисията. С помощта на приятеля си Жералд той успява да избяга, убеден, че в Гилдията се крие платен шпионин на Сянката. Преди да се върне в Несигурния свят и да проведе собствено разследване, той поверява Гиймо на грижите на един млад магьосник на име Бертрам.

На излизане от един бал в Даштиказар, буйната Амбър се скарва с Агата и я преследва чак до началото на ландите, докато приятелите тичат по петите ѝ. Там всички са нападнати и пленени от кориганите, твърдо решени да ги предадат на Сянката. Само благодарение на хитрината на Гиймо и на хладнокръвието на Бертрам младежите съумяват да се освободят!

Скоро след това, по време на една среща в Сигурния свят, повелителят Ша разкрива на Гиймо, че *Книгата на звездите*, която в действителност е бил натоварен да пази, му е била открадната. Гиймо решава да довери това на Кадехар и за тази цел се отправя към Несигурния свят, придружен единствено от Бертрам... Повелителят Ша потвърждава също пред Гиймо, че не му е баща, макар да е обичал Алисия...

Гиймо се завръща в Ис по-объркан от всякога...

1.

УЛТИМАТУМ

Както всеки ден, град Йенибохор с внушителните си градски стени, извисяващи се над Изгарящото море, бе обхванат от неудържим кипеж.

Малка група жреци, които се познаваха по обръснатите им глави и белите роби, бяха обградили група младежи, които с наведени глави вървяха към сградите, където ги обучаваха в култа на Бохор — зло божество, царуващо в Мрака.

Малко по-нататък орки, носещи герба на Ядигар — град на наемници и бандити — поемаха от ръцете на един жрец кесийка скъпоценни камъни като възнаграждение за засадата, която бяха устроили по поръчение на управниците.

От отдушниците, излизащи на улицата, се носеха стенанията на безчет затворници, хвърлени в подземията. Повечето от тях бяха бедни хорица, осмелили се да противоречат на жреците... Йенибохор всяваше страх и ужас в Несигурния свят.

Всички тези мъже: жреци в бели туники, орки, ученици и затворници, си приличаха по едно нещо — един и същи страх ги пронизваше винаги щом вдигнеха поглед към кулата, която се извисяваше над целия град! Кулата, обитавана от великия жрец на култа към Бохор, Господаря на мрака.

На самия връх на внушителната главна кула, която му служеше за бърлога, познатият силует на Сянката крачеше по облицования с каменни плочи под на една лаборатория, пълна с книги и инструменти. Беше побеснял.

Писарят Ломго, който все още държеше в ръка посланието с лошата вест, трепереше като лист от глава до пети. Свит до стената, той се мъчеше да се смали, така че да стане незабележим. С ужас наблюдаваше господаря си как се мята насам-натам и как късовете сянка, които падаха около него, пламваха при допира си с камъка, разнасяйки отвратителна миризма на изгоряло.

Внезапно Сянката се извърна и хвърли изпепеляващ поглед към писаря, който още повече се сгърчи.

— Измъкнали са се... Тия проклетите коригани са ги оставили да се измъкнат... Безмозъчни джуджета... Некадърници... Предатели... Жестоко ще си отмъстя... — Сянката простена и вдигна ръце към небето. — Толкова близо, толкова близо до целта... Имам ръкописа... липсва ми само детето... Не мога да чакам повече... Трябва да ми го доведат... Ломго...

— Да, господарю! — отзова се мъжът и се хвърли на пода, сякаш да измоли милост от демона.

— Искам най-верните ми служители... да излязат от сянката... Искам детето... на каквато и да е цена... Пиши им... Искам детето тук... до два дни... нито ден повече... Иначе гневът ми ще се стовари върху тях с цялата си мощ...

Писарят се изправи, треперещ, на крака и се втурна със ситни крачки към писалището.

Зад него обвитият в мрак силует се опита да възвърне самообладанието си. Отправи се към една маса, на която лежеше огромна книга с черна кожена подвързия, обсипана със звезди. Отгърна пожълтял от времето лист и потъна в изучаване на едно крайно заплетено заклинание.

2. ПО ПЪРВИ ПЕТЛИ

Когато майката на Гиймо отвори вратата на стаята му, той беше потънал в дълбок сън. Първите утринни зари започваха да разливат меката си светлина в помещението. Алисия изгледа заспалото си момче с неизразима нежност. Изглеждаше толкова малък, толкова крехък, както се бе сгушил в леглото! За миг ѝ се стори невероятно, че е извършил всички онези чутовни подвизи, които му приписваха. Потръпна, като си представи чудовищата и кръвожадните зверове, с които се бе сблъсквал в Несигурния свят.

Изведнъж тя усети цялата тежест на самотата си. Да, всъщност това беше най-трудното: да няма на кого да се опреш, някой, който да те утеши или успокои. Освен това трябваше да бъде силна при всички обстоятелства. Или поне да си придава такъв вид...

Тя пристъпи няколко крачки и въздъхна. Напразно се бе опитвала да бъде най-добрата майка в света, никога нямаше да замести мъжа, който липсваше в този дом и от когото ѝ двамата се нуждаеха! Йорван... какво му бе станало? Защо изведнъж изчезна без никаква причина, само няколко дни преди сватбата им? Бяха толкова щастливи заедно, толкова влюбени! Йорван непрестанно ѝ повтаряше, че я обича, и тя виждаше в очите му, че казва истината. Нещо се бе случило. Нещо, което бе принудило Йорван да избяга и да я изостави. Тя беше дълбоко сигурна в това, противно на брат си Уриен, за когото това внезапно изчезване бе поведение на страхливец преди брачния ангажимент. А и кражбата на свещената книга на Гилдията никак не беше улеснила нещата...

* * *

Приседна на ръба на леглото и помилва бузата на спящия Гиймо. В края на краищата именно той плащаше високата цена за всички тези неясноти в миналото. Тя порови с пръсти в кестенявите му кичури. После го целуна. Гиймо промърмори нещо, но не се събуди. Майката леко разтърси рамото му.

— Гиймо, миличък... време е да ставаш.

— Ммм... — промърмори той, като се мъчеше да отвори очи. — Ти ли си, мамо?

— А кой друг? — разчорли го Алисия.

— Спри! — И той се сгуши под завивката. — Остави ме да поспя още малко!

— Няма как, Гиймо. Зазорява се, а и приятелят ти Бертрам вече те очаква долу.

— Бертрам ли? — учуди се момчето, като подаде чорлава глава изпод юргана. — Вече е дошъл? Ама ние се бяхме разбрали да се срещнем на обяд.

— Май му се иска да те види час по-скоро. Чудя се какво ли сте намислили пак. Хайде, побързай сега!

Алисия стана, отвори прозореца, за да проветри помещението, и излезе.

* * *

Гиймо изсумтя. Наистина с Бертрам се бяха уговорили за обяд по време на телепатичния им разговор край долмена предната вечер! Навярно Бертрам е прекарал по-голямата част от нощта в път, за да дойде толкова рано. Сигурно реалната възможност да отиде в Несигурния свят го е замаяла! Тъй или иначе, той беше вече тук и Гиймо нямаше време за губене. Скочи на крака и се втурна в банята.

След няколко минути, облечен от глава до пети и прехвърлил през рамо скъпоценната торба на чирак магьосник, той отиде в кухнята при Бертрам.

— Здравей, Бертрам! Много си бил ранобуден... Петлите още не са пропели!

— Добро утро, Гиймо! — отвърна младият магьосник и му стисна ръката. — Рекох си, че дните стават все по-къси и най-добре е

да побързаме...

От висотата на шестнайсетте си години, Бертрам гледаше на целия свят със снизхождение. Разбира се, това беше малко попресилено, но при определени обстоятелства си беше направо досадно. Дългите му коси с цвят на пчелен мед бяха сресани назад. Имаше кафяви очи, а по брадичката и над горната му устна няколко косъмчета правеха отчаяни усилия да образуват нещо като брада и мустаци.

— Ще отделите малко от скъпоценното си време за една сериозна закуска! — заяви Алисия с нетърпящ възражение тон.

Двамата приятели не чакаха повторна покана и погълнаха огромните си филии. Когато изпиха до капка и топлия шоколад, станаха от масата.

— Ще се поразходим из Даштиказар — съобщи Гиймо на майка си. — До довечера!

— Няма ли да се прибереш за обяд?

— Не, ще си вземем по един сандвич при чичо Анселм.

Алисия не настоя. За тази сутрин бе предвидила да поязди и без угризения можеше да удължи разходката си чак до следобеда. Махна сърдечно с ръка на двете момчета, които също й помахаха за довиждане.

— А сега ми разкажи всичко — започна Бертрам веднага щом останаха сами.

— Вече всичко ти разказах — отвърна Гиймо. — На всяка цена трябва да предам на учителя Кадехар информация от изключителна важност. И колкото по-скоро, толкова по-добре!

— И каква е тази изключително важна информация? Не можеш ли да ми я кажеш?

— Не се сърди, но ще я запазя първо за моя учител.

Бертрам не настоя и си заподсвирква. На Гиймо това му се стори странно. Обикновено Бертрам му досаждаше, докато не измъкне някоя и друга трохичка от тайната му! Тази сутрин не само не настоя, а дори и не изглеждаше да се сърди...

— Как ще отидем в Несигурния свят? — запита Бертрам.

— С *галдрата* на пустинята. Така няма да ни се наложи да минаваме през хълма с Вратите.

— Много добре — одобрително кимна Бертрам, — а после как ще открием Кадехар, извинявай — учителя Кадехар?

— Ще направя заклинание за издирване веднага щом се озовем там — обясни чиракът.

Липсата на всякакъв ентузиазъм у приятеля му започваше да го безпокои.

— Виж, можеш и да се откажеш, ако искаш! — продължи той. — Не си длъжен да идваш с мен!

— Да се откажа ли? Хайде де! — учуди се Бертрам.

Гиймо го погледна с крайчеца на очите си. Нощното пътуване от манастира Гифду дотук навярно така бе изцедило силите на приятеля му, че бе загубил желание да спори!

Те повървяха из ландите в посока към брега. Когато се увериха, че никой не може да ги види, направиха едно сложно заклинание, което трябваше да ги отведе в Несигурния свят. Докато си припомняше формулата на *галдрата* и последователността на положенията на тялото, Гиймо си помисли за приятелите си Амбър, Гонтран, Корали и Ромарик, които досега винаги бяха участвали в приключенията му. За първи път не ги вземаше със себе си. С основание или не, чувствате, че няма право за пореден път да ги излага на риск. Внезапно изпита ужасно чувство на самота, което дори присъствието на Бертрам не можеше да прогони.

Когато бе готов, той даде знак на спътника си, който само кимна. Двамата се хванаха за ръце. Гиймо зае последователно позите на *стадхите* на осемте графеми, които образуваха магията за пътуване, като изричаше съответното заклинание.

Бертрам старателно повтори всичко. Това щеше да е първото му пътуване в Несигурния свят! Изведнъж блесна светкавица, последвана от шум на отваряща се врата. И младият магьосник усети как мощен вихър го завлича и го хвърля в черна пропаст.

Момчетата напуснаха Ис.

* * *

Алисия излезе от къщата, облечена в екип за езда. Възнамеряваше да се отправи към конюшните в замъка на Уриен Трой,

където я очакваше една приятелка, и тъкмо тогава съзря някаква фигура, която бързаше към нея. Не ѝ беше трудно да разпознае младежа.

— Госпожо Трой, приемоте най-искрените ми почитания! С Гиймо имаме среща на обяд. Признавам, че малко подраних, но така ми се искаше да го видя отново, че... Нещо не е наред ли, госпожо?

Алисия имаше съвършено объркан вид.

— Но, Бертрам — най-сетне успя да проговори тя, — ти току-що тръгна с Гиймо към Даштиказар, няма и половин час! Какво означава всичко това?

— Аз ли? Преди половин час? Шегувате се! — отвърна той. Ала виждаше съвсем ясно, че тя говореше истината и го гледаше невярващо.

Внезапно изражението на Алисия се промени. Тя се изсмя, сякаш на себе си, и се закани с пръст на Бертрам.

— Разбрах! Никак не е възпитано да си правите майтап с мен! Къде е Гиймо да му кажа какво мисля за шегичките му!

— Той... въъ... ами той е... — заекна младежът.

— Добре, добре — усмихна се Алисия. — Какво е забравил този път? Обзалагам се, че връхната си дреха.

— Да, точно така.

— Тя е в стаята му, иди да я вземеш. Аз ще закъснея. И предай от мен на този ленивец сам да си върши работата, а не да я възлага на приятелите си!

Алисия пое към замъка на брат си, като се питаше какво ли ще измисли Гиймо следващия път, когато реши да ѝ скрои някакъв номер.

Бертрам гледаше след нея, съвършено объркан.

„Какво означава това? — чудеше се младият магьосник. — Дявол да го вземе! Значи вече съм дошъл? И дори съм излязъл е Гиймо? Или госпожа Трой е полудяла, или тук става нещо... нещо не в ред!“

Престори се, че тръгва към къщата, но когато излезе от полезрението на Алисия, хукна с все сила към Даштиказар.

3.

ГИЙМО Е ИЗЧЕЗНАЛ

Бертрам се строполи на колене в прахоляка на пътя. Пред очите му се издигаха високите бели къщи на Даштиказар Гордия, столицата на страната Ис. Не бе успял да настигне Гиймо. Макар че според всяка логика трябваше да е успял: бе тичал, без да спира, от селището Трой, което беше едва на няколко левги. Дробовете му го изгаряха, а сърцето му биеше така, сякаш щеше да изскочи. Почака, докато си поеме дъх, и започна да обмисля положението.

После излезе от пътя и малко по-нататък съзря разцепения от мълния менхир^[1]. Седна до него.

„Хайде да помислим хладнокръвно — каза си младият магьосник. — Идвам, след като Гиймо е тръгнал, и госпожа Трой твърди, че вече ме е виждала малко по-рано сутринта. Което означава, че някой, който прилича на мен, е дошъл тази сутрин в дома на Трой! Представил се е за мен и е отвел Гиймо със себе си! Гиймо е казал, че отиват в Даштиказар, но явно са поели в друга посока. Това много прилича на отвличане. Дори отвличане с магия, щом и Гиймо, и майка му са се заблудили от вида на измамника!“

Разсъжденията му бяха на прав път, но той все още се колебаеше с каква скорост да тръгне по него. Сам не можеше да стори кой знае какво. Кой щеше да му помогне? Учителят Кадехар бе отишъл в Несигурния свят заедно с Уриен Трой и неговия иконом Валантен, за да разследва масовото избиване на магьосниците от орките в Джагател и да разкрие истината.

Кой, освен Кадехар щеше да повярва на неговата история с двойника и отвличането?

Отговорът дойде от само себе си: приятелите на Гиймо! Приятели, които вече бяха и негови, откакто ги бе измъкнал от ноктите на кориганите!

Той седна по турски направо на земята и построи един магически лок около графемата за телепатична връзка *Беркана*.

Изпрати този лок първо по дирите на Гиймо. Липсата на отговор потвърди опасенията му: чиракът вече не се намираше в Ис! След това влезе в контакт с първия от приятелите...

* * *

„Корали? Ехо! Корали, чуваш ли ме?“

— А? Кой ми говори? Кой ме вика?

— Е, Корали, има ли нещо, което не е наред? — с леден глас запита учителката по френски език.

Тази строга жена никак не обичаше някой да нарушава тишината в клас, вместо да си работи по упражнението.

— Извинете я, госпожо — подигравателно се обади един ученик, — беше заспала!

— Или пък чува гласове! — прихна друг.

— Млъкнете! Тихо!

Учителката удари няколко пъти с металната си линия по бюрото, за да въдвори тишина.

Корали се радваше на вниманието не само на приятелките си в колежа на Кракал. Каквото си беше миньонче, с дългите си черни къдрици и сини очи, тя бе обсебила цялото внимание и на момчетата, което много не се нравеше на другите момичета... Девојката се извини на преподавателката и обеща, че това няма да се повтори. После отново се съсредоточи върху граматическото упражнение. Въпреки всичко беше сигурна, че е чула глас. Глас на момче. Все пак не беше луда!

„Корали, това съм аз, Бертрам!“

— Берт... — започна тя на глас, но бързо запуши устата си с ръка и очите ѝ се ококориха като палачинки.

„Шт! Не говори! Отговаряй ми само наум, като произнасяш мислите много ясно!“

„Бертрам? Но... как е възможно това?“

„Това е магия. Слушай внимателно, Корали: Гиймо е отвлечен! Трябва непременно да дойдеш при мен в Даштиказар. Ще се свържа и с другите. Да се срещнем в хана «Кривогледият старик». Знаеш ли го?“

„Знам го. Там правят много хубави плодови сокове и...“

„Погрижи се да предадеш информацията на Амбър“ — прекъсна я Бертрам.

„Не искаш ли да говориш с нея лично? — попита Корали. — Сега можеш да ѝ простиш, нали?“

Корали намекваше за първата среща на Бертрам с групата... която не бе протекла много добре за магьосника.

„Не е заради това — оправда се той, макар да пазеше горчив спомен от удара с коляно, който Амбър му бе нанесла. — Нали знаеш как реагира Амбър, когато Гиймо е в опасност“.

„Да, имаш право. Значи, докато намеря някакво извинение, за да се измъкна от часовете, и докато се добера до сестра ми, ще стане... в пет часа в хана, става ли?“

„Идеално. До скоро“.

„Прегръщам те, Бертрам, и...“

Бертрам побърза да прекъсне телепатичния разговор. Корали не му беше безразлична, а сега не му беше времето да изпада в смущение!

След това той нахлу в мозъка на Ромарик, който от изненада щеше да падне от коня по време на упражнението по езда в двора на Бромотул — училището за подготовка на рицари на Братството на Рицарите на вятъра. Макар да не му беше съвсем ясно как ще се измъкне от Бромотул, Ромарик обеща на Бертрам да дойде на срещата в „Кривогледият старик“ в късния следобед.

После Бертрам се свърза с Гонтран, улучвайки го в кратка пауза по време на репетиция в Музикалната академия в Тантревал, където момчето бе прието преди две години. Флегматичен, както обикновено, Гонтран никак не се изненада да чуе гласа на Бертрам в собствената си глава. И той щеше да дойде на срещата.

* * *

Изтощен от продължителния бяг и от усилията, които изискваше телепатичното общуване, Бертрам облегна гръб върху менхира. Възползва се от телуричните сили, които камъкът излъчваше. За да подсили благотворното действие на мощния поток, той призова наум Уруз, графемата на земните енергии, и се остави в нейна власт.

Когато се почувства по-добре, опита да установи нов мисловен контакт. Сглоби своя *берканов лок* и изгради наум образа на някогашния си учител по информатика в манастира Гифду.

„Жералд... там ли си?“

„А къде да бъда, Бертрам?“ — веднага отговори магьосникът с топъл и спокоен глас, който внесе утешение в сърцето на младежа.

„Не знам! Може да си заминал в Несигурния свят, като учителя Кадахар! Или да си изчезнал като Гиймо...“

„Как така *изчезнал като Гиймо*? Случило ли се е нещо?“

Бертрам обясни на Жералд какво е положението и му изложи теорията си за евентуалното отвлечане на чирака магьосник.

„Ако си прав, лоша работа. След малко ще ми разкажеш всичко най-подробно... За сметка на това, не съм сигурен, че си постъпил добре, като си споделил всичко с приятелите на Гиймо. Те са непредвидими! Но след като не можем да върнем нещата назад... Обличам си екипировката и тръгвам незабавно. Казваш, че този хан е близо до пристанището?“

„Да. Ще се чакаме там в пет часа“.

„И аз ще дойда. Опитай се да направиш така, че всички да запазят спокойствие. Един изчезнал чирак ни е предостатъчен“.

„Ще се радвам да те видя, Жералд!“

„Аз също, Бертрам, аз също“.

Разговорът прекъсна. Бертрам отпусна глава назад към гранитния менхир. Бе направил всичко, което бе могъл. И въпреки подигравките на Агата за магическите му възможности в деня, когато с Гиймо и неговата група се бяха озовали в ръцете на кориганите, той знаеше, че този път се справи добре!

[1] Доисторически паметник от неолита във вид на отвесно побит каменен стълб. — Б.р. ↑

4. ПРЕДАТЕЛЯТ

Бертрам и Гиймо се озоваха наред Подвижните хълмове в Несигурния свят. Чиракът магьосник бе избрал това място, защото бе закътано, ала най-вече защото внимателно бе издирил на картата координатите на телуричните течения, към които бе насочил своята *галдра* на пътуването.

Пристъпи по кафеникавата трева, полегнала под пристъпите на вятъра така, както се сляга морската пяна. Стори му се, че се е озовал тук малко по-късно, отколкото миналия път, когато бе съвсем сам, а приятелите му се бяха разпръснали по време на преминаването през Вратата за Несигурния свят!

— Намираме се някъде между търговския град Фергана на запад, града на ужасните жреци от Йенибохор на изток, Изгарящото море на север и Хищната пустиня на юг — обясни той на спътника си, който нямаше и представа от този странен и жесток свят.

Не чу никакъв отговор. Зад него Бертрам се олюляваше като пиян. Гиймо се извърна.

— Бертрам, добре ли си? Мътните го взели, това трябва да е страничен ефект от преминаването между световете, както беше при Амбър! Трябва да легнеш и да чакаш да ти мине!

Той се втурна, за да подхване приятеля си.

Но щом го докосна, Бертрам възвърна цялата си сила и го сграбчи. С умело движение му направи хватка около врата и го стисна до задущаване.

— Бертрам, какво... Ти си луд... Спри...

Бертрам само се изсмя и затегна хватката. Когато усети, че жертвата му е на път да изгуби съзнание, той поразхлаби ръце, колкото да го запази жив. В този миг Гиймо с изумление видя как чертите на Бертрам се размиваха и на тяхно място се появи старческо лице. Той се строполи на земята. Главата му забуча. Това не може да бъде! Беше твърде глупаво! Опита се да надвие неприятното усещане, което все

повече го обхващаше, ала напразно. Като последен рефлекс обаче успя да призове графемите в замъгления си мозък. В мига, когато загуби съзнание, *Гебу* и *Вунджо* започнаха да проблясват в „несигурната“ си разновидност.

* * *

— Кадехар... всичко наред ли е? — обезпокои се Уриен Трой, когато магьосникът изведнъж спря да върви.

Уриен Трой се падаше вуйчо на Гиймо и чичо на Ромарик. Беше мрачен гигант с прошарена брада, небрежно метнал на рамо впечатляваща бойна секира и огромна торба.

— Да, да. Само за миг ми се стори, че... Не, това е пълна глупост — добави Кадехар и тръсна глава, като да прогони някакво лошо предчувствие.

Кадехар беше учителят по магически науки на Гиймо. Ходеше пъргаво като атлет, а сините му очи имаха стоманен блясък, който омекваше, когато се усмихнеше. Изглеждаше тридесет и пет — четиридесетгодишен. На кръста му висеше торба с книги и различни магически принадлежности, а на гърба си носеше платнена раница с вещи за из път.

— Какво има? — попита Валантен — иконом и приятел на Уриен, сух и мускулест белокоп мъж, който, както и господарят му, бе облечен в тюркоазената броня на Рицарите на вятъра.

— За секунда ми се стори, че долавям отчаян вик за помощ. Някакво произволно заклинание — от онези, които се пускат както бутилка в морето при корабокрушение.

— Можа ли да разбереш кой го изпраща?

— Не, Валантен, нямах време. Беше мигновено.

— Дали не би могло да бъде... вик за помощ от Гиймо?

— Не мисля, идваше от Несигурния свят... Да оставим това и да продължим нататък!

Тримата мъже отново потеглиха по пътя към града на Дребните хора от Вирду, където се надяваха да се доберат до ценни сведения за драматичното събитие в Джагател, защото тъкмо това бе причината за пътешествието им из тези негостоприемни земи.

* * *

Старецът, който бе измамил Алисия и Гиймо, като бе приел образа на Бертрам, запуши устата и здраво овърза краката на своя пленник, който лежеше в безсъзнание върху тревата сред Подвижните хълмове. Той добре знаеше на какво е способно това момче! Затвори очи и се концентрира.

„Господарю! Това съм аз, най-усърдният ви слуга! Хванах Гиймо — детето, което искахте...“

„Детето е при теб... Йозеб Гри... Браво на теб... да, чудесна работа... Няма да бъдеш забравен... в часа на моя триумф... Къде е? Къде е детето?...“

„Тук, с мен, господарю. Някъде сред Подвижните хълмове“.

„Не казвай нито дума повече... локализирах те... Ще изпратя хора... които да те съпровождат до мен... Ще изпием по една корма^[1]... за твоя успех...“

„Благодаря, господарю, благодаря.“

Йозеб Гри, маг в един манастир на Гилдията от Горчивите ланди и отявлен враг на Кадехар в Ордена на магьосниците, изчака мисловната връзка да приключи и едва тогава си позволи да се разтрепери. Макар и отдалече, гласът на демона, обвит в мрак, смразяваше кръвта му! Той провери за сетен път връзките, с които бе пристегнал Гиймо, и с нетърпение зачака хората на господаря, като се оглеждаше на всички страни.

[1] Бира от пчелен мед. — Б.а. ↑

5.

ХАНЪТ „КРИВОГЛЕДИЯТ СТАРИК“

Бертрам се появи доста по-рано от часа на срещата на даштиказарското пристанище. За да запълни времето, той се поразходи между платноходките, принадлежащи на богатите фамилии от града, и масивните рибарски корабчета.

Пронизителните кръсъци на птиците, които се бореха с морския бриз, се смесваха с плющенето на разхлабените платна и стърженето на мачтовите въжета.

Бертрам усети зараждаща се тъга. Това пристанище му навяваше спомена за един друг пристан, някъде в Сигурния свят, където прекарваше ваканциите с родителите си, когато беше съвсем малко момче. Припомни си плажа и баща си, с когото играеха на топка, докато майка му се печеше на слънцето, легнала върху бяла хавлия... Всичко това беше толкова отдавна! Сякаш бе живял съвсем друг живот преди катастрофата, отнела живота на родителите му, и преди да бъде доведен в страната Ис от кръстника си Жералд.

В гърлото му заседна буца и клепачите му затрепкаха. Той се укори за слабостта си, извади кърпа и се издуха. После закрочи твърдо към мястото на срещата.

Ханът „Кривогледият старик“, противно на онова, което подсказваше името му, никак не приличаше на пиратско убежище. В сутрешните часове тук се събираха рибари и продавачи на прясна риба, които обсъждаха цената на улова пред чаша вино с плодов аромат от Златистите планини. По обяд търговците от квартала сядаха на чаша корма, плато с морски деликатеси или порция калкан, подправен с капра, и разговаряха по работа. Следобед даштиказарските ученици обичаха да заемат нишите на голямото помещение, за да си пишат домашните или да си бърбят, като се наливаха с кафе и плодови сокове. Вечер тук нахлуваше разнородна тълпа от редовни посетители, които философстваха за нещата от живота, а после запяваха кръчмарски песни.

Тъй че когато Бертрам отвори вратата на заведението, бе посрещнат от любопитните погледи на група ученици. Не им се случваше често да видят човек от Гилдията с прословутия тъмен плащ и тайнствената торба през рамо.

А два чифта очи го изгледаха с учудване, преди да се прикрият зад преградата на една ниша, откъдето скоро се разнесоха приглушени възклицания.

Бертрам дори не забеляза това раздвижване и с върховно безразличие се настани на една кръгла маса, възможно най-близо до входа.

* * *

Махалото на часовника над бара отмерваше точно пет часа, когато две момичета влязоха в хана. Бяха около тринадесетгодишни и си приличаха като две капки вода, с една малка разлика: едното беше с къса коса, а другото — с дълга.

— Амбър! Корали! — повика ги Бертрам и им махна с ръка.

— Здравей, Бертрам! Много ми е приятно да те видя! — възкликна красивата Корали и залепи две звучни целувки върху бузите на магьосника, който леко поруменя.

— Привет — сдържано поздрави Амбър, като му протегна ръка.
— Май си смени цвета, а!

Амбър беше близначката на Корали и на драго сърце ѝ бе отстъпила първенството по кокетничене. Колкото до самата нея, със спортния си дух и непреклонен характер тя вдъхваше у момчетата страхопочитание така, както Корали ги караше да се разтапят. Но черупката ѝ не беше непробиваема: когато не беше достатъчно внимателна, чувствата ѝ към Гиймо я преобразяваха в красиво момиче като всички останали.

— Браво, много сте точни — измъкна се от затруднението Бертрам. — Свързах се и с Ромарик и Гонтран. Те не бяха много сигурни, че ще пристигнат навреме, но ми обещаха да дойдат.

— Добре — започна Амбър и седна, — казвай какво има.

— Първо да поръчаме нещо — предложи Корали и вдигна ръка, за да повика сервитьора. — Какво ще си вземете? Амбър? Бертрам?

— Един топъл шоколад.

— Една корма.

— И един нектар от круши за мен — обяви Корали.

— Още една корма, ако обичате.

Бертрам, Амбър и Корали се обърнаха към мъжа, който, задъхан и плувнал в пот, бе подвикнал на сервитьора.

— Жералд! — възкликна Бертрам, видимо зарадван.

Жералд беше дребен на ръст, с изпъкнало от трапезни удоволствия коремче. Плешивичката му глава криеше необикновен ум, а искрящите иззад очилата му очи издаваха освободен дух и наблюдателност. Можеше да е на четиридесет или на четиридесет и пет години и носеше тъмния плащ и торбата на магьосник от Гилдията. Беше много близък приятел на учителя Кадехар.

Бертрам побърза да ги представи:

— Жералд, това са Амбър и Корали, приятелки на Гиймо. Те са от Кракал. Момичета, представям ви Жералд, моя учител магьосник и кръстник. Предвид сериозността на положението, си позволих да го поканя на нашата среща.

Амбър и Корали вежливо се надигнаха.

— Радваме се да се запознаем с вас, господине.

— И аз, момичета — отговори Жералд и обърса челото си. — Седнете, моля ви. Пътуването изцеди силите ми. А мисля, че и бездруго привлякох прекалено много внимание!

Разговорите по околните маси, които бяха секнали за миг, се възобновиха. Двама магьосници в един ден в хана „Кривогледият старик“ — това беше съвършено необичайно събитие!

Сервитьорът донесе напитките. Всички на масата се чукнаха.

След като погълна доволно количество от превъзходната местна бира от пчелен мед, Жералд изпусна въздишка на задоволство.

— Това е друго нещо! — възкликна той. — Пътят от Гифду дотук направо ме съсипа... Всъщност, Бертрам, ти не ми ли каза, че ще дойдат всичките ти приятели?

— Да, обаче Ромарик трябва да успее да се измъкне от школата Бромотул в крепостта, а Гонтран — от академията в Тантривал! Не е толкова лесно.

Решиха да изчакат закъснелите и едва тогава да подхванат сериозните въпроси. Тъй че Амбър бе принудена да прибегне към

целия си запас от търпение. Те запрескачаха от тема на тема, а в това Корали се показа истински експерт. Най-сетне, когато вече бяха загубили надежда да ги дочакат, Ромарик и Гонтран нахлуха в хана.

Ромарик, който се обучаваше за оръженосец и бъдещ рицар в Братството на Рицарите на вятъра, беше братовчед на Гиймо и по-голям от него с няколко месеца. Беше на тринадесет години и половина, но изглеждаше на повече. Беше силно на вид, мускулесто момче, със смел и непоколебим характер. Без никакво съмнение беше чистокръвен Трой с русите си коси и яркосините си очи.

Гонтран беше на възрастта на Ромарик, с няколко дни разлика, и най-добрият му приятел. Беше висок, по-скоро слабават, очите му бяха с цвят на лешник, а черните му коси винаги бяха старателно сресани. Надарен с хапливо чувство за хумор и с непоклатимо хладнокръвие при всякакви обстоятелства, той се подготвяше за кариерата на музикант.

Двете момчета се извиниха на приятелите си: трябвало да измислят хитрости, за да се измъкнат от опеката на учители и пазачи! С удоволствие се запознаха с Жералд, небезизвестния кръстник на Бертрам, който го бе върнал в родната Ис. Те на свой ред поръчаха две чаши пресен боровинков сок и се настаниха край масата.

— Чудесно — започна Бертрам, — щом вече всички сме тук...

— Най-последно! — простена Амбър, чиято тревога бе стигнала връхната си точка от мига, когато разбра, че с Гиймо се е случило нещо.

— Спокойно, Амбър — скара й се Ромарик.

Нито той, нито останалите приятели тук бяха забравили сцената, която тя разигра в ландите, когато кориганите заловиха точно Гиймо.

— Мога ли все пак да говоря? — засегна се Бертрам. — Нека ви напомня, че Гиймо е изчезнал и вероятно е бил похитен.

Спокойствието бе въдворено отново. Всички заслушаха с удвоено внимание. Бертрам обобщи събитията така, както се бяха случили, и изложи заключенията, до които беше достигнал. Групичката замръзна от изумление. Дотолкова, че никой не забеляза как техният разговор живо заинтересува двама души от съседната ниша, които бяха посрещнали влизането на Бертрам с ококорени очи.

— Едно мога да потвърдя — заяви Жералд — и то е, че Гиймо вече не се намира в Ис. И аз се опитах да установя мисловен контакт с

него, но не успях.

— Сянката! — провикна се Корали. — Само тя го е направила!

— Възможно е, дори е напълно вероятно — призна Жералд. Не можеше да не помисли за предателя, който се спотайваше в Гилдията — или поне така смятаха двамата с Кадехар. — Във всеки случай е някой, който притежава достатъчно магически умения, за да си присвои чужда външност — добави той.

— Ама това възможно ли е? — удиви се Ромарик.

— Разбира се! — с превъзходство отвърна Бертрам. — Достатъчно е да...

— Въпросът не е да се знае как — прекъсна го Гонтран, — нито дори кой, а къде! Къде е бил отведен?

— Вероятно в Несигурния свят — отвърна Жералд, — щом Бертрам не ги е настигнал по пътя към Даштиказар и нататък, към хълма с Вратите. От друга страна, *галдрата* на пустинята, която ви е позната от времето, когато сте я използвали е учителя Кадехар, позволява от Ис да се отиде в Несигурния свят.

— Тогава — заяви Ромарик — какво чакаме още, та не тръгваме за там?

— Хей, хей! — властно се провикна Жералд, като размаха ръце, за да им попречи да се палят твърде много. — Никъде няма да ходите! Положението и бездруго е достатъчно сложно! Не го усложнявайте допълнително! Тихо и кротко ще се приберете у дома. Аз от своя страна незабавно ще отида при превото^[1]. Той ще реши какво да правим.

Магьосникът се надигна. Амбър възнамеряваше да избълва възмущението си от неговите думи, но Ромарик ѝ даде знак и ѝ намигна.

Жералд плати сметката и се сбогува с младежите.

— Бертрам — рече най-накрая, — разчитам на теб тези дребосъци да не извършат някоя глупост. Става ли? Е, довиждане!

— Довиждане — вкупом отговориха младежите.

Щом магьосникът напусна хана, те се спогледаха.

— Знаете ли какво си мисля? — запита Ромарик, като уж разглеждаше ноктите на ръцете си.

Лицето на всеки един от приятелите начаса се озари от усмивка, с изключение това на Бертрам.

[1] Управител на феодално владение във Франция. — Б.р. ↑

6. БЕЗРАЗСЪДНО РЕШЕНИЕ

— Какво ще кажете? — попита Ромарик, след като изложи плана си.

— Според мен е добре — отвърна Амбър, като поклати глава. — Даже много добре.

— Гиймо е в опасност, не можем да стоим тук със скръстени ръце! — потвърди Гонтран.

— Ами аз... щом се налага, аз съм с вас — задоволи се да каже Корали, като плъзна поглед към Ромарик.

Всички се обърнаха към Бертрам, който не продумваше и дума.

— А ти, Бертрам? — попита Ромарик.

— Много съжалявам, но твоят план има слабо място — отвърна младежът.

— Така ли? Кое е то?

— За да се отиде в Несигурния свят, трябва да се отвори Вратата за него. Следователно имате нужда от магьосник.

— А ти може би не си магьосник, а? — подхвърли Амбър.

— Не, магьосник съм — отвърна той. — Но кой ви каза, че ще се съглася да ви помогна? Моят кръстник ми нареди да ви наглеждам да не извършите някоя глупост! А идеята да ходите в Несигурния свят да търсите Гиймо много ми прилича на глупост.

— Страхливец! — процеди Гонтран.

— Страхливец ли? Не, изменник! — извика Амбър, като хвърли изпепеляващ поглед към Бертрам.

— Млъкнете! — намеси се Ромарик. — Бертрам е прав: без неговата помощ сме обречени да си стоим тук.

— Какво да направим, за да промениш решението си? — злобно попита Амбър, като се извърна към младия магьосник. — Може би да те молим на колене?

— Честно казано, не бих имал нищо против — отвърна той с едва загатната усмивка. — Но това е излишно — планът на Ромарик е

прекалено опасен, това е.

— Ами ако те целуна? — предложи Корали. — Благородните дами винаги целуват рицарите, за да им вдъхнат смелост.

— И на това няма да се противя! — с лукаво пламъче в очите каза Бертрам.

— Уф, да се откажем — въздъхна Ромарик, като скришом ритна Гонтран. — Тъй или иначе, този план е доста скапан.

— Скапан ли? Как така скапан! — възмути се Амбър. — Напротив, според мен е...

— Казах скапан — грубо я прекъсна Ромарик, — защото е очевидно, че дори и да иска, Бертрам е неспособен да отвори Вратата за Несигурния свят!

Бертрам хлъцна от изненада.

— Забележи също така — включи се Гонтран, като хвърли съзаклятнически поглед към Ромарик, — че той няма никаква вина за това: не на всеки е дадено уменията да отваря Вратите на хълма.

— Ама аз... аз...

— Това е самата истина — поде Ромарик. — Отдавна съм чувал, че само отбрани магьосници имат магическите способности да извършат такова трудно нещо.

— Бертрам е от отбраните магьосници! — защити го Корали.

— Именно! — възкликна Бертрам. — Аз съм напълно способен да отворя Вратата за Несигурния свят! По дяволите, ще ви го докажа още този следобед!

— Браво на теб! — продължи Гонтран, преди въодушевлението на младия магьосник да спадне. — Най-последно приличаш на себе си. Да вдигнем чаши за нашия герой!

— За Бертрам! И за Гиймо, когото ще освободим в Несигурния свят!

Те чукнаха ушните и халбите си. Бертрам се изпъчи като паун.

— Така — каза Амбър. — Няма време за губене. Да тръгваме незабавно. Гиймо може да е в сериозна опасност.

— Вярно е — съгласи се Ромарик. — Да ставаме!

В този момент иззад гърбовете им се чу глас:

— Съжالياваме, момчета и момичета, обаче...

— ... никъде няма да ходите без нас!

Всички се извърнаха. От нишата, където се бяха спотайвали, пред тях бяха изсочили Агата Балангрю и Тома Кандаризар и стояха с решителен вид.

Агата беше високо и слабичко момиче с черни очи и коси и твърде голяма уста. Както и другарят ѝ Тома, тя се готвеше да празнува четиринадесетия си рожден ден. По-рано в училище беше смъртен враг на Гиймо, преди да бъде отвлечена от гомоните в Несигурния свят... и преди Гиймо и приятелите му да я освободят. Оттогава бе обхваната от нещо като силна привързаност към чирака магьосник, което никак не беше по вкуса на Амбър.

Тома — здраво и набито момче с рижи коси, по-скоро намусено — беше най-добрият приятел на Агата. Гиймо го бе спасил от ноктите на един орк и след този епизод бе станал обект на безграничната му преданост.

— Тома? Агата? Какво правите тук? — изненада се Ромарик.

— Понякога случайността прави чудеса! — отговори Агата. — Този следобед имахме контролно по история. Не бяхме много подготвени и благоразумно решихме да си го спестим... И за да не бием на очи, решихме да се покрием в „Кривогледият старик“.

— И Агата разпозна Бертрам, когато влезе — додаде Тома.

— Разбрахме, че става нещо, и решихме да изчакаме — продължи тя.

— И не се излъгахме! — допълни Тома. — Чухме всичко!

— Та значи... — И Агата скръсти предизвикателно ръце. — Или ни вземате с вас, или ще разкажем всичко на стражите на превото.

Настъпи тишина, докато всички се измерваха с поглед. Когато се убеди, че Агата и Тома не се шегуват, Ромарик седна отново и покани всички да направят същото.

— Държа да ви предупредя — почна той, — че рискът е много голям и ще стане опасно.

— Гиймо нито веднъж не се поколеба да ни се притече на помощ, дори когато беше много опасно — отвърна Агата. — Така ли е, Тома?

— Точно така — не се забави червенокоското. — Той можеше да си плюе на петите в оня ден, когато гомоните ни подгониха на плажа, но се върна, за да ни помогне... Никой не го караше да го прави.

— Добре де — съгласи се Ромарик, — всички сме длъжници на Гиймо.

Амбър се начумери.

— Основанията на Агата не са ми съвсем ясни — заяви тя.

— Виж, Амбър — отговори високото момиче, като леко се изчерви. — Признавам, че на празника в Даштиказар се държах лошо. Но се заклех, и нека приятелите ти го потвърдят, че... че Гиймо вече... вече не ме интересува.

— Вярно е — потвърди Корали. — Тя се закле.

— Да погледнем фактите в лицето — намеси се Гонтран, който до този момент не бе участвал в спора. — Седмината няма да сме прекалено много, ако трябва да измъкнем Гиймо от ноктите на похитителя му!

— Гонтран е прав — каза Тома. — Стига сме се карали. Това, което сега е най-важно, е животът на Гиймо.

— Като при това нямам чувството, че наистина сме подготвени да се върнем в Несигурния свят — заяви Агата. — Няма да е зле да се отбием у дома да се екипираме.

Бертрам мълчеше. Беше блед като платно.

— Бертрам? Добре ли си? — попита Корали.

— Да — измънка той. — Да кажем, че... хм... отварянето на Вратата не е лесна работа и... не знам дали ще мога да прехвърля шест души...

— Имаме ти пълно доверие, магьоснико Бертрам — заяви Амбър и дружески го потупа по рамото.

— Ти си най-добрият! — добави Корали, като потрепна с мигли.

— Под твоя защита ще победим дори Сянката, сигурна съм в това — с прелъстителна усмивка се включи и Агата.

— Мътните го взели! — възкликна Бертрам, като изведнъж скочи на крака с удвоена енергия. — Какво чакаме, та не тръгваме?

7. КОСМИЧЕСКОТО ЯЙЦЕ

Когато дойде в съзнание, Гиймо установи, че се намира върху студения каменен под на тъмна стая. Трябваше му известно време да се съвземе напълно. Струваше му се, че се връща много отдалече и дори усилието да започне отново да мисли беше болезнено. Какво се бе случило? Бертрам беше дошъл в дома му в Трой и двамата бяха излезли в ландите. Но дали това наистина беше Бертрам? Ако ли не, кой беше всъщност този човек? И какво щяха да правят? А, да; щяха да ходят в Несигурния свят да търсят учителя Кадехар. Но нещо се беше случило... Изведнъж си спомни всичко до последната подробност: Бертрам, който го душеше, Бертрам, който се превръщаше в хилещ се старец!

С цената на неистово усилие той успя да седне. Поседя, докато очите му привикнат към полумрака. Намираше се в просторно помещение, кръгло и голо, като се изключи един сламеник, одеяло и кана вода. Малко прозорче с решетки пропускаше слаба дневна светлина и подчертаваше дебелината на стените, които, също като пода, бяха от огромни сиви каменни блокове. Единственият изход от килията беше здрава, обкована с желязо дървена врата. Защото това наистина беше килия!

Внезапно в тишината се чу силен глас:

— Е, подът на затвора не ти ли е много твърд?

Гиймо подскочи и се извърна към вратата. Беше полуотворена. В очертанията ѝ стоеше някакъв мъж, когото не разпозна веднага. Беше старецът, който бе приел образа на Бертрам.

Магът от Гри се изплю на пода и се изхили.

— Много съжалявам, че не се отнесох подобаващо с великия Гиймо, идолът на Гилдията на магьосниците, любимия ученик на оня глупак Кадехар!

Гиймо се изправи с усилие. Главата вече не го болеше така силно, а световъртежът му бе изчезнал.

— Кой сте вие?

— Аз съм преди всичко друго верният слуга на онзи, който властва като върховен господар на този свят. А в страната Ис — саркастично продължи старецът — играя ролята на маг в манастира Гри.

— Вие сте магьосник! — възкликна Гиймо. — Прибягнахте към магия, за да приемете образа на Бертрам! Но как...

Магът от Гри го прекъсна с подигравателен жест:

— Жалък наивник... Въобразяваше си, че си научил всичко за магията след шестмесечно чиракуване? *Редху* не е само Каруцата, тя е и Пътят към преobraженията! *Дагаз* позволява да прикриеш истинската си личност, с *Фехю* можеш да създадеш друг образ за себе си, а с *Уруз* да го задържиш. Другото е само въпрос на заклинание.

— Всичко това вече го знам! — вдигна рамене Гиймо. — Само се питах как сте разбрали, че Бертрам трябва да дойде у дома.

Магът от Гри замълча, видимо изумен. Думите на чирака магьосник и спокойствието, с което ги бе изрекъл, го бяха извадили леко от равновесие. Каква самоувереност, каква невъзможност показваше това хлапе! Дали господарят нямаше да се окаже прав? Нима Гиймо Трой наистина бе способен да овладее и най-висшите магически техники от Великата книга?

— В онази вечер прихванах вашия телепатичен разговор — кратко обясни магът. — Нямах това за цел, но ти така силно насочи към Бертрам твоя лок, че не ми оставаше друго, освен да се заслушам! Стига толкова — внезапно каза той, като се приготви да си тръгне, — господарят скоро ще дойде да те види. Колкото до мен, аз трябва да се върна в страната Ис и благоразумно да се придържам към ролята си на маг в Гри; би било жалко, ако Гилдията се усъмни в нещо. — И старецът избухна в сух хълцащ смях.

После вратата се затвори след него и Гиймо отново се озова сам. Изведнъж усети, че го обхваща пълно отчаяние. Беше положил неимоверни усилия да се покаже храбър пред мага от Гри. Ала сега, когато магьосникът си бе отишъл, можеше да се отпусне. Внезапно куражът му го напусна. Този път примката беше затегната. Той чисто и просто беше пленник на онзи, когото магът нарече свой господар, и това беше Сянката и никой друг! Никой не знаеше къде се намира и следователно никой нямаше да му се притече на помощ. Беше загубен.

Тогава си припомни думите на Кор Мехтар, краля на кориганите, и потръпна от страх: „Не завиждам на съдбата ти, тя ще бъде по-лоша от смъртта“ — бе му казал той там, в ландите, когато бе решил да го предаде на Сянката... Какво искаше от него това дяволско създание? И най-вече, какво щеше да му стори? Като преглъщаше сълзите си, Гиймо се запъти към сламеника и се строполи върху него. После затвори очи и с всички сили си пожела всичко това да е един лош сън.

Когато ги отвори отново, бе минало доста време. Беше потънал в безпамятен сън, от който с мъка се изтръгна. Огледа се и се увери, че за съжаление всичко това не беше някакъв кошмар.

Напрегна всички сили, за да се изправи. Мътните го взели! Нима се бе изскубнал от гомоните, преборил с орките, избягал от Тунку, за да се озове по най-глупавия начин в тази килия, в ноктите на Сянката! Трябваше да предприеме нещо! Каквото и да е, само да не бездейства. Дори да беше безнадеждно.

Замисли се за своя учител и това му вдъхна смелост. Като поразмисли още малко, си призна, че всъщност не е съвсем безпомощен. Откакто практикуваше изкуството на магията, бе успял да направи невероятни магии. Бертрам му бе обърнал внимание на това, както и Жералд. Гиймо дори се бе противопоставил успешно на повелителя Ша благодарение на един лок, който самичък бе сътворил! Сянката щеше да разбере какво я чака!? Но... откъде да започне?

Гиймо реши да започне поред, но без да губи време. Изработи си един лок за телепатична връзка и го проектира към Кадехар, чийто образ бе образувал в главата си. Локът се върна и доста грубо го плесна по лицето, а в главата му отекна гръм.

Доста изненадан, Гиймо повтори опита си многократно и най-накрая разбра: стените на килията му бяха пропити с магия, която блокираше общуването. Това означаваше, че дори учителят му да знаеше, че той се намира в Несигурния свят, и да се опитваше да открие местонахождението му, нямаше да успее. „Е, поне съм наясно — каза си чиракът магьосник. — Знам, че трябва да разчитам единствено на себе си!“

След което по най-естествен път стигна до идеята да се постави под закрилата на бронята на Елхаз във варианта на Гиймо, сиреч комбинирана с Шлема на ужаса. Интуитивно знаеше, че това няма да е достатъчно: Сянката несъмнено разполагаше с невъобразима

магическа сила! Ала все пак беше нещо. Тъй че се премести в центъра на помещението, като не забрави да вземе одеялото и голямата кана с вода.

— Ако защитата ми проработи, ще ми е нужна вода, за да издържа блокадата! — на висок глас изрече той.

Точно както в деня, когато трябваше да бяга от повелителя Ша през подземията на манастира Гифду, звукът на собствения му глас и това, че заговори, му донесе известно успокоение.

После се замисли как да очертае върху каменния под графемите за магията; разбира се, чирашката торба му бе отнета, а заедно с нея и ристирът — гравирацият кинжал, който се намираще вътре. За щастие старият маг от Гри не се бе сетил да му снесе колана. Той го развърза и издърпа металната халка. След това най-старателно издълба около себе си и около насъбраните предмети шест пъти *лока* на Шлема на ужаса. Когато свърши, произнесе заклинанието, с което ставаше защитен от невидима енергийна стена:

— *В името на Елхаз, Ерда и Кари, Ринд, Хир и Лож, Ежисжамур отпред, Ежисжамур отзад, Ежисжамур отляво, Ежисжамур отдясно, Ежисжамур отгоре, Ежисжамур отдолу, Ежисжамур, предпазвай ме! АЛУ!*

Въздухът около Гиймо потрепери, за негово огромно задоволство.

— Чудесно! Като че ли действа! Значи при Сянката няма и следа от блокираща магия, каквато имаше в пещерата на кориганите.

Почувства се малко по-добре. Вече не беше толкова уязвим! Но за да се изправи срещу Сянката, трябваше да изнамери още по-мощна защита от Бронята и Шлема.

— Така, трябва да си повтарям, че моята *галдра* е само първата ми защитна линия. Укрепленията ми са издигнати, сега трябва да вдигна и кулата. Точно така, кулата! Кое може да ми послужи за кула?

Напразно си блъскаше главата, нищо не му идваше наум. Тъкмо да се откаже и да се задоволи само със защитата на Бронята, когато измежду двадесет и четирите графеми, които бе призовал и които се бяха подредили в съзнанието му, три започнаха срамежливо да блещукат. Точно както *Турсаз* се бе изправила срещу гомона на плажа в Ис и както *Изас* се бе задействала почти самovolно под каруцата на

лъжливия магьосник Гордог във Фергана, графемите *Одала*, *Хагал* и *Манназ* се появиха отделно от останалите.

— *Одала*, графемата на притежанието, защитницата на дома...
Защо не се досетих по-рано, за да подсиля Бронята?

Той побърза да издълбае между всеки *Ежисжамур* очертанията на *Одала*, като спазваше несигурната форма на графемата. После прошепна магическата формула, за да я подчини:

— *Ти, Наследството, дар на Вечерта, ти, която властваш над свещените места, защото в твоя дом орелът е в своето убежище, помогни ми да подсиля крепостта си! ОАЛУ!*

Когато и шестата рисунка бе завършена и кръгът бе затворен, графемите *Одала* се осветиха от мрачна светлина и проектираха синкави прозрачни отблясъци върху невидимата до този момент енергийна стена. На Гиймо му се стори, че защитната преграда стана тройно по-дебела. Това го очарова.

— Е, сега имам крепост, достойна за това име. Да се заемем с кулата!

Чиракът призова втората графема, която свенливо му се бе показала, може би най-могъщата: *Хагал*. Един ден учителят Кадехар му бе казал, че всички тайни на вселената може би се крият в осемте й лъча! Магьосниците почтително я наричаха Великата майка или Звездата. *Хагал* можеше да се превърне в перфектната крепостна кула.

Той очерта само един, но огромен *Хагал* върху цялата свободна повърхност в кръга на Бронята. После седна в центъра на графемата и призова нейното покровителство:

— *Ти, Крехката, ти, Червената, дъще на Имир, защото Хропт възлюби Древния свят, оставям се в ръцете ти! ХАЛУ!*

Изпод краката на Гиймо земята потрепери. После осемте лъча на графемата се възпламениха и скоро запращаха в червени и студени пламъци.

„Чудесно! — зарадва се Гиймо. — Сега вече Сянката може да заповяда!“

Той изпрати наум графемите да си ходят. Всички се разнесоха, с изключение на последната, която малко преди това се бе осветила: *Манназ*. Гиймо замръзна в почуда. Това със сигурност означаваше нещо, с което той трябваше да се съобрази. Да видим, бе построил крепостна стена и кула; какво повече можеше да направи?

Отговорът се появи като мълния: липсваше убежище, тайна стаичка в сърцевината на кулата! Последно укритие, сетна надежда! Той коленичи и в центъра на *Хагал* издълба *Манназ*, двадесетата графема, Космическото яйце, връзката между човека и Могъщите сили. После зашепна, за да активира графемата, както правеше винаги, когато много магически знаци бяха призовани да работят заедно или едновременно:

— *Ти, Връзката, брат на Мани, Звездно яйце, Праотец на стоте лечителя, мечта и несъзнателност, единство на времето, защото мощни са ноктите на ястреба, поверявам се на твоите ръце! МАЛУ!*

Не се случи нищо особено впечатляващо, само *Манназ* се вдлъбна с няколко сантиметра в камъка, в който бе гравирана.

Едва тогава Гиймо изпита чувството, че е направил всичко възможно. Усети изгаряща жажда. Лакомо изпи няколко глътки вода направо от каната, след което неохотно я остави. Бе обявил истинска война на Сянката и трябваше да пести и бездруго скромните си запаси.

8.

ПОЛЕ ОТ ТЮРКОАЗЕНИ БРОНИ

Дворецът на превото се издигаше върху един от седемте хълма, които придаваха на сгушения в залива град Даштиказар неповторим облик. Жералд прекоси централния площад, където се провеждаха празници и церемонии, и се изкачи по монументалното стълбище до сградата, където живееше и работеше най-влиятелното лице в страната Ис.

Магьосникът беше истински разтревожен. Махна разсеяно с ръка за поздрав на рицаря, който стоеше на пост пред входната врата и който също го поздрави най-почтително, и потъна в коридорите, водещи до кабинета на човека, който едновременно беше кмет на Даштиказар и префект на цялата страна.

Превото беше човек на възраст, по-скоро едър на ръст. Имаше бели, сресани назад коси. Погледът му бе останал жив. Като млад, той беше камдар, водач на клан, мъдър и уважаван, заради което бе избран от мнозинството от съгражданите си. Заедно с командора на Братството, делегата на търговците и занаятчиите и Великия маг на Гилдията, превото беше най-могъщата личност в Ис. А също и най-легитимният, понеже, за разлика от другите трима, той бе избран от народа! Но беше и с най-нестабилно положение, защото хората от Ис просто му бяха поверили властта, следователно можеха да го отстранят и заменят, в случай че ново мнозинство пожелаеше това и го аргументираше.

Предупреден от един свой помощник за пристигането на Жералд, превото дойде лично да му отвори вратата. Магьосникът компютърен специалист рядко напускаше Гифду и когато го правеше, винаги беше по много важна причина.

— Влезте, Жералд! Много рядко идвате в града! Седнете, моля.

Жералд се отпусна в коженото кресло, което му посочи превото, а той се върна зад бюрото си и седна.

— Слушам ви, Жералд. Какво става?

— Става това, Ваша чест, че онова, от което се опасявахме, уви, се случи. Тази сутрин Гиймо е бил отвлечен и в този момент се намира в Несигурния свят.

Дълбока бръчка на загриженост проряза челото на превото.

— Как е възможно? Кадехар не е ли бил с него?

— Мисля, че е мой дълг да ви разкажа някои неща, Ваша чест — обяви Жералд с видимо затруднение.

И той разказа на изумения прево за плана на Гилдията да нападне Сянката в леговището ѝ, за последвалата сеч пред кулата на Джагател, за процеса, на който Кадехар бе осъден, за бягството на учителя магьосник в Трой и заминаването му за Несигурния свят заедно с Уриен и Валантен.

Когато свърши, превото даде воля на гнева си:

— На какво прилича това? Подиграват ли се с мен? Как е възможно да не съм известен за толкова важни събития! Давате ли си сметка, Жералд? Това е много сериозно!

— Знам всичко това, Ваша чест — каза той в опит да укроти превото. — Напълно съзнавам, че Гилдията отиде твърде далеч. Но днес съжаленията са излишни. Трябва да се действа, и то незабавно!

— Не крийте нищо от мен, Жералд. Какво може да стане, ако Гиймо попадне в ръцете на Сянката?

— Ако трябва да бъда откровен, не знам — призна магьосникът.

— Как така не знаете? — учуди се превото.

— Това е самата истина, Ваша чест — продължи Жералд, като го гледаше право в очите. — Но съм сигурен в едно: магията у това дете е изключително силна. Няма никакво съмнение, че Сянката иска да се добере до Гиймо, за да използва магическите му сили и със сигурност със зли намерения. Ето защо е изключително важно да го намерим, преди това да се случи!

Превото се замисли за миг. После се изправи и тръгна към вратата.

— Тази отговорност е твърде голяма за мен — обяви той. — Ще свикам незабавно Великия съвет.

— Не правете това, моля ви! — провикна се магьосникът.

Превото се вкамени и хвърли на Жералд поглед, пълен с недоумение.

— Абсолютно необходимо е тази история да си остане между нас — продължи той, като хапеше устни. — Моля ви да ми се доверите.

— Чакам обяснение, Жералд — сухо заповяда превото.

— Ние с Кадехар мислим, че в Гилдията има един или няколко предатели...

Превото, зяпнал, продължаваше да го гледа втренчено.

— Само това липсваше! — успя най-после да каже той. — Е, какво предлагате?

— Ваша чест, виждам само едно решение. Имате ли доверие в командора на Братството? — попита Жералд след известен размисъл.

— Ей богу, той е недодялан и първичен мъж, който не притежава уменията да вниква в тънкостите на политиката, но е справедлив и изцяло предан на своята мисия на рицар. Да, имам му доверие.

— Гилдията и Братството винаги са се уважавали, но рядко са се разбирали, а още по-малко обичали — каза Жералд. — Днес в моите очи това е гаранция. Наистина вярвам, че Братството, за разлика от Гилдията, не се е поддадо на интригите на Сянката.

— Отлично! — заключи превото, като отвори вратата и даде знак на лостовия да се приближи. — Веднага ще повикам командора, като му наредя да запази пълна дискретност.

— Нека побърза! — помоли Жералд. — Повтарям ви, случаят е спешен! В тази история е заложено може би самото оцеляване на страната Ис!

— Уви — обърна се към него превото, — боя се, че нищо не може да стане по-рано от утре сутринта. Вече е късно, а мащабна операция не се организира току-тъй.

Магьосникът въздъхна. Времето работеше срещу тях.

* * *

Увит в дебелото си палто, Жералд подскачаше намясто, за да се стопли. След най-студения час на нощта бавно започваше да се развиделява.

Превото наистина бе свършил добра работа: близо двеста рицари в пълно бойно снаряжение се бяха събрали на хълма при Вратите и засилващата се дневна светлина разкриваше пред погледа истинско

поле от тюркоазени доспехи. Превото и командорът се приближиха до магьосника.

— Това са хората, които ще ни придружат в Несигурния свят — обяви с прегракнал глас командирът на мъжете от Братството. — Това е всичко, което мога да направя. Би било грешка да оголим страната Ис от всичките ѝ рицари. Сянката може да се възползва от това.

Командорът беше същински исполин, който по ръст се равняваше с Уриен Трой. Както и Жералд, беше над четиридесетте. Лицето му беше като изсечено, с множество белези от рани. Той беше един доблестен рицар, който бе доказал храбростта си на бойното поле. Превото продължи:

— Командорът ще ръководи операцията. Но вие ще останете нейния водач, а той няма да предприема нито една стъпка, без да се допита до вас.

— Напълно съм съгласен — отговори Жералд и хвърли пряк поглед към великана. — Знам, че мога да ви се доверя, командоре. Вие многократно сте доказали верността си по време на набезите на Сянката в Ис. Вашите хора ви уважават. Ще ви уважавам и аз.

Гигантът не остана безчувствен към приятелските слова на Жералд и спонтанно му протегна ръка. Магьосникът я стисна и му благодари за това, че ще участва пряко в операцията.

— Моят пост и моята чест изискват да бъда на предната линия с хората си — почти се извини командорът.

— Добре — намеси се превото, за да сложи край на любезностите. — Жералд, какво чакаме?

— Да не би да е лесно да прекараш през Вратата двеста рицари — развеселено се усмихна той. — Помолих единствения магьосник, който е на разположение и в когото имам пълно доверие, да дойде да ми помогне. Не вярвам да се забави.

Няколко минути по-късно върху далечния хълм се открии силует. Скоро различиха фигурата на един старец, увит в тъмния плащ на Гилдията и възседнал пръхтящо от умора муле. Той бързо приближаваше, като подканяше мулето с дрезгави викове.

— За последен път тръгвам на път от Гифду с такова вироглаво животно! — каза той, когато приближи съвсем.

— Кадуан! Колко се радвам да те видя! — възкликна Жералд, като го тупна дружески по гърба.

Кадуан беше учител в гимнастическия салон на Гифду. Не беше млад, но за годините си бе в удивителна форма.

— Е, реши ли? — попита го Жералд.

— Мислиш ли, че можех дълго да се колебая? От снощи, когато разбрах, че Гиймо е в опасност, не съм на себе си! Пък и щом приятел се нуждае от помощ...

— Ще имаш възможност да ми я окажеш, повярвай ми. За да задействаме тази Врата, ще трябва да се напънем не на шега!

Двамата магьосници, последвани от превото и командора, се приближиха до Вратата за Несигурния свят под любопитните и същевременно тревожни погледи на рицарите.

Жералд и Кадуан застанаха край двете крила на масивната Врата. След това Жералд се обърна към рицарите:

— Ще отворим тази Врата, при това не само наполовина, както правим обикновено! Не трябва да губим време: един след друг ще минавате през нея, без колебание и на бегом! Както парашутистите от Сигурния свят, когато скачат от самолет.

Мъжете се разсмяха и малко се отпуснаха.

— Е, кой иска да мине пръв? — попита Кадуан.

— Аз, господин магьосник — пристъпи напред един рус и строен рицар.

— И аз — подвикна друг, кестеняв и набит, който застана до първия.

— Амбор и Бертолен! — леко се усмихна командорът. — Не се учудвам.

— Тръгваме ли? — попита Жералд и погледна въпросително превото.

— Да — отвърна той с пресекнал от вълнение глас. — Нека графемите бдят над вас, учители магьосници! Нека вятърът на ландите ви съпровожда, командоре! И най-вече, късмет!

— Ще имаме нужда от това! — въздъхна Жералд, като призова наум графемите.

9.

ТОМА ВЗЕМА НЕЩАТА В СВОИ РЪЦЕ

— Гладна съм!

— Трябваше по-солидно да обядваш!

— Тогава не бях гладна. Ромарик, бъди добър! И бездруго сега е време за закуска, дай ми един сандвич!

— Ама, Корали, нали решихме, че в Несигурния свят ще ядем само по веднъж! Хайде, стегни се.

— Вие двамата там, няма ли да побързате? — нахвърли се Амбър върху сестра си и Ромарик, които вървяха на опашката.

— Добре де, идваме — ядосано викна Корали. — Не съм виновна, че торбата ми тежи един тон! Поне да носех тази със сандвичите... А ти защо не мърмориш срещу Бертрам? Той е още по-назад!

Наистина Бертрам се влачеше едва-едва и хвърляше на спътниците си погледи като пребито куче. Като че ли не бързаше много да ги настигне...

— Не можеш ли малко да побързаш, Бертрам? — кресна Амбър, изнервена до крайност.

— Добре, добре, идвам — измърмори младият магьосник, без обаче да ускори крачка.

* * *

Малката група бе напуснала Даштиказар същия следобед. Предния ден Агата ги бе завела в луксозната къща на родителите си в един богаташки квартал на столицата. Бе изровила от гардероба на баща си топли дрехи за момчетата, а своя бе предоставила на близначките. После бе изпразнила хладилника и кухненските шкафове,

а след това бе опустошила и пристройката на двора, където държаха екипировките за планински походи и къмпинг.

Когато се оборудваха напълно, установиха, че вече е нощ. Затова решиха да поспят направо върху дебелия килим в огромната стая на Агата, увити в пухените спални чували и одеяла, взети от пристройката.

С изключение на Бертрам, който си остана в ъгъла, те дълго си припомняха случки от приключенията в Ис и в Несигурния свят, които бяха споделяли с Гиймо.

Разбира се, събудиха се късно и след като отделиха време за една солидна закуска, от която единствено Корали не се възползва пълноценно, поеха към хълма с Вратите.

* * *

— Скоро ще зърнем Вратите — предупреди Гонтран, като леко понижи глас. — Ще бъде по-благоразумно да не вдигаме много шум.

— Разбра ли? — Амбър стрелна с поглед сестра си.

Корали направи жест, сякаш зашиваше устните си, за да покаже, че отсега нататък ще бъде няма като риба.

В пълна тишина те стигнаха до голямата скала, зад която миналото лято някои от тях се бяха скрили, докато Гиймо обезвреждаше стражите. После се огледаха наоколо: само един рицар пазеше двете Врати.

— Като по поръчка! — зарадва се Амбър. — Бертрам ще призове графемата, която спира времето, и номерът ще стане: ще минем пред очите на пазача, сякаш сме невидими. Нали, Бертрам?

— Хм...

— Какво хм?...

Младият магьосник мъчително преглътна.

— Ами аз... такова... никога не съм я правил и не знам дали...

— Успокой ме, Амбър — каза Ромарик. — Кажете ми, че Бертрам може да отвори Вратата за Несигурния свят?

— Да, кълна се, че ще го направи!

— Спокойно, спокойно — защити се той. — Вратата е по... по-лесно!

— Подиграваш ли ни се? — попита Агата.

— Не — въздъхна Бертрам. — Не мога да ви обясня, но да използваш графема в празното пространство е много по-сложно, отколкото да задействаш графема, издълбана върху врата.

— Имам чувството, че не ни казваш всичко... — продължи Гонтран с подозрение.

— Да, всъщност... не! — измънка магьосникът. — Сигурен съм, че съм способен да събудя графемите на Вратата... Но после не знам дали моят Йонд, вътрешната ми сила, ще ми е достатъчен да я отворя.

— Кога ще знаеш това? — запитва Амбър, като едва сдържаше гнева си.

— Когато докосна Вратата.

— А онзи номер с рицаря — попита Корали, — нали се сещаш, дето става неподвижен като статуя? Наистина ли е невъзможно? Беше страхотен!

— Мисля, че... че е по-добре да го пропуснем — изшептя Бертрам и сведе очи.

— И дума да не става! — възмути се Ромарик. — Няма да се откажем, преди още да сме почнали!

— Имаш ли друго предложение? — възрази Агата с леден глас. — Единствената ни надежда беше този магьосник, който явно е добър само да върти оръжие. А сега дори няма оръжие, нали го хвърли в морето!

— Ти си груба и несправедлива към него! — извика Корали. — Все пак той ни спаси живота при кориганите.

— Млъкни и остави Ромарик да говори! — заповяда сестра й.

Смутен, Ромарик вдигна ръце в знак на безпомощност. Засега не можеше да предложи никакво решение.

Тогава се намеси Тома:

— Трябва да му се хвърлим и да го овържем като наденичка.

— Моля? — смая се Гонтран.

— Не съм съгласна! — почервеня от възмущение Корали. — Бертрам не заслужава да...

— Говорех за рицаря — уточни Тома.

— Искаш да кажеш да... Не, това не е правилно! — възкликна Ромарик, ужасен от тази идея.

— Уф, стига сме се разправяли — отново се намеси Тома и стана. — Гиймо може би е в смъртна опасност, а вие се чудите дали да се размърдате!

— Той има право — потвърди Амбър. — Тома, с теб съм.

— Ей, Амбър, по-спокойно! — опита се да я омиротвори Ромарик. — Щом някой каже името на Гиймо, ти направо си губиш ума!

— Какво чакаме, та не тръгваме? — запита Агата, като на свой ред се изправи на крака.

— Да, по дяволите, напред към рицаря! — добави Бертрам и тутакси се присъедини към тях, щастлив, че вече не става дума за магия.

Четиримата безразсъдни смелчаци изскочиха иззад скалата и с рев се втурнаха към горкия рицар, който не повярва на очите си. Съзпянала уста, той ги гледаше как тичат към него. Зачуди се каква игра играят тези деца.

— Хайде — въздъхна Ромарик. — Вече нямаме избор, трябва да помогнем на тези глупаци. — И той хукна след приятелите си, последван от Гонтран и Корали.

— Ние защо не викаме? — запита Корали.

— Ами... защото... Виж, ако ти прави удоволствие, викай — отвърна Ромарик с разстроен вид.

— Йахуууу!

Слисан, рицарят изобщо не понечи да се защити в момента, когато седемте младежи се хвърлиха върху него. И когато го сграбчиха за краката, той се строполи на земята. Защитните му рефлексии не проработиха.

— Държа десния му крак! — изрева Бертрам, когато жертвата се озова по гръб.

— А аз — левия! — извика Гонтран.

— Хванах ръката му! — каза Ромарик.

— И аз! — не закъсня Корали.

Тома направо седна върху гърба на човека.

— Ама как... какво така... ей! — само повтаряше рицарят, който беше на възраст, на която можеше да им бъде баща.

Най-после Амбър извади въже и един къс чорап от торбата си. Заедно с Агата овързаха рицаря и запушиха устата му с чорапа.

— Не правете такава физиономия, чист е! — утеши го Амбър.

Накрая оставиха нещастния овързан рицар и се приближиха към Вратата за Несигурния свят.

— Ако Бертрам се провали, загубени сме, повече няма какво да направим — изсумтя Агата.

— Поне ще можем да се извиним на горкия рицар — отвърна й Ромарик.

— Уф! Стига вече! — прекъсна го Амбър. — Знаеш много добре, че нямахме друг избор!

— Млъкнете! — намеси се и Корали. — Бертрам се нуждае от тишина, за да се концентрира! Ако изобщо успее да отвори Вратата, иска ми се този път да не се разделяме!

Бертрам се приближи до монументалната Врата, която водеше към Несигурния свят. Както и другата, към реалния свят, тази беше много висока и много широка. Върху дъбовото дърво бяха гравирани стотици графеми. Магьосникът докосна с треперещи пръсти знаците, които трябваше да задействат магията за преминаване оттатък. За негова изненада, те бяха горещи и пламваха безропотно! Откъде можеше да знае, че няколко часа преди това двеста рицари бяха минали през тази Врата и границата между световите още потреперваше? Бертрам изпита огромно облекчение. Обърна се към другарите си и обяви с възвърната самоувереност:

— Мисля, че няма да имаме проблем.

10. ВИЕЩИЯТ БРЯГ

Преминаването на мъжете от Братството между двата свята стана безпрепятствено. Рицарите, които не отбираха много от магии, се бяха държали смело, но стъпиха на твърда земя на Срединния остров с видимо облекчение. Колкото до учителите магьосници, те бяха напълно изтощени. Отварянето, а после и задържането отворена на Вратата за Несигурния свят им бе струвало значително количество енергия. Тъй че те спряха да починат, а командорът се възползва от това време, за да обясни на хората си високия залог на операцията, в която участваха.

Загрижен да не изтече важна информация, която да вдигне на крак шпионите на Сянката в Ис, превото бе препоръчал на командора най-голяма дискретност, поради което рицарите не знаеха нищо за похищението на Гиймо. Когато научиха за това от водача си, те реагираха бурно.

— Да се захваща с едно дете! — избоботи един.

— И то не кое да е! — допълни Бертолен.

Веднъж той бе качил Гиймо на коня си, за да го заведе в Бромотул да види братовчед си.

— Ако ми падне в ръчичките, тази Сянка ще прекара най-тежките петнайсет минути в живота си! — измърмори Амбор от отряда на Бертолен.

— Какво чакаме, та не отиваме да измъкнем Гиймо от ноктите на този демон? — намеси се трети, който видимо гореше от нетърпение.

— Рицари! — с успокоителен жест се обърна към тях командорът. — Разбирам вашето вълнение и яда ви. Но трябва да запазим хладнокръвие: намираме се в един опасен свят, където Сянката е в пълната си мощ. Да не се оставяме да ни подведе гневът! Само на тази цена ще можем да изпълним задачата си и наистина ще помогнем на Гиймо!

— Командорът има право — потвърди загрижено Жералд, който се бе присъединил към групата. — Още повече че дори не знаем къде да търсим Гиймо!

— Тогава как ще се справим? — попита Бертолен магьосника.

— Първо трябва да напуснем този остров, където Гиймо очевидно го няма и където възможностите да маневрираме са ограничени — отвърна Жералд.

— Аз се заемам с това — каза командорът. — Амбор, Бертолен, елате с мен! Останалите, бъдете готови за път!

Срединният остров приличаше на огромна водна лилия. Плосък и каменист, под постоянния напор на вълни и ветрове, той би трябвало да си остане безлюден. Тук обаче живееше малка общност от рибари, по-голямата част от които обитаваха едно неукрепено селище. Благодарение на Изгарящите медузи в откритото море, от които Ромарик се бе измъкнал на косъм, този остров всъщност беше защитен от гомони и други морски чудовища! При липса, на каквато и да е земна растителност, рибарите живееха единствено от това, което им предоставяше морето: водорасли и риба в изобилие.

Докато мъжете се събираха, командорът тръгна към селището да спазари преминаването им на голямата суша.

Жералд се върна при Кадуан, който с мъка се изправяше на крака.

— Уф! — мръщеше се старият магьосник. — Всичко това не е за моята възраст!

— Никога не бих успял да превода всички тези рицари без теб — благодари му Жералд и приятелски стисна рамото му.

— В замяна, на което искам да прекарам отпуската си в Пурпурните планини на твоя сметка! — пошегува се Кадуан.

— И ще оставиш своя гимнастически салон на произвола на чираците?

— В името на всички призраци в Гифду, разбира се, че не! — избоботи той. — Е, хайде, дай ми още няколко минути да се съвзема напълно.

— Молбата ти е удовлетворена. И бездруго ми е нужно време, за да вляза в контакт с Кадехар. Идеята му да дойде тук с Валантен и Уриен се оказа чудесна. В това приключение имаме нужда от много хора! А от него — повече от всеки друг!

Жералд затвори очи и изгради около *Беркана* магия за телепатична връзка, като се стараеше да призове графемите във формата им, характерна за Несигурния свят. Все още уморен от усилията си да отвори Вратата, той доста трудно успя да се свърже с учителя Кадехар, който не повярва на ушите си, когато разпозна гласа на Жералд. Неговият приятел магьосник набързо му изясни положението и го извести за изчезването на Гиймо.

Кадехар не даде външен израз на гнева и тревогата, които го обзеха. С обичайното си спокойствие той предложи да се присъедини към рицарската армия заедно с Уриен и Валантен и да обединят силите си.

Жералд изпита огромно облекчение, щом разбра, че скоро на своя страна ще имат и най-силния магьосник от Гилдията. Несигурният свят не биваше да се подценява! Кадехар и двамата му спътници вече се намираха на Ръждивата пустош и решиха да се срещнат на хълмовете край Виещия бряг.

Скоро след това командорът се завърна с добра новина: благодарение на няколко скъпоценни камъка, които изобилстваха в сейфовете на превото в Ис и с които за щастие рицарите се бяха запасили достатъчно, рибарите се бяха съгласили да предоставят на изникналата от нищото армия всички плавателни съдове, които щяха да й бъдат нужни.

Двайсетина огромни лодки бързо бяха натоварени с хора и багаж и тюркоазената армада напусна бреговете.

Прекосяването мина без произшествия, като се изключи една колония от Изгарящи, предизвикали бурно вълнение у рицарите, на които бяха чужди морето и опасностите, които то криеше. За първи път Жералд се запита с учудване защо Ис никога не бе имала морска флота. Отговорът го осени веднага: просто защото откъм океана, където се намираше островът на страната Ис, никога не бе идвал враг!

След продължително пътуване, което се стори безкрайно на рицарите, най-после слязоха в северозападния край на Виещия бряг. В боен ред, предвождани от двамата магьосници, двестата рицари напуснаха без капка съжаление брега и поеха на изток. Силният вледеняващ вятър, който внезапно ги връхлетя в странната Ръждива пустош, всъщност възвърна доброто им настроение: те се почувстваха

на позната почва, малко като у дома си, сред ободряващите ветрове на ландите.

Спряха да повъзвърнат силите си в подножието на едно възвишение. Докато дъвчеха дажбата си хляб, Жералд им разказа за Несигурния свят. После отново потеглиха и вървяха неуморно през остатъка от следобед, като си даваха взаимно кураж с песни от родния край.

Кадуан първи забеляза дим от огън в далечината.

— Трябва да е Кадехар — каза Жералд на командора.

За да не поемат излишни рискове, решиха да изчакат и да изпратят няколко души на разузнаване. Не след дълго те се завърнаха.

— Трима мъже, от които двамата носят доспехите на Братството, а един е с плаща на Гилдията — обяви водачът на отряда. — Седнали са около огън. Скалист участък, безлюден.

— Кадехар, Уриен и Валантен! — радостно възкликна Жералд. — Всичко е наред, командоре!

Малко след това армията от Ис стигна до стана на тримата мъже. Срещата беше радостна. Уриен Трой шумно приветства ветераните със силни потупвания по раменете, а по-младите — с пощипвания по бузите. Валантен дълго стиска ръката на командора, който бе негов ученик от школата за рицари в Бромотул, а Кадехар развълнувано разцелува двамата си колеги от Гифду.

— Благодаря ви, приятели, благодаря, задето реагирахте толкова бързо! С помощта на рицарите имаме добри шансове да спасим Гиймо.

Жералд му се усмихна ободряващо. Ала той добре познаваше Кадехар и виждаше колко бе обезпокоен магьосникът за своя чирак.

— Тази нощ ще стануваме тук — обяви командорът. — Амбор, органирай нощните стражи! Бертолен, разпoredи се за вдигане на палатките! Аз ще седна край огъня с приятелите.

Лагерът на рицарите, охраняван от бдителна стража, скоро бе издигнат. Всеки от тях носеше в екипировката си и парче платно, което се съединяваше с тези на други рицари, за да се образува платнището на палатка.

Командорът, Уриен и Валантен, Амбор и Бертолен, Кадехар, Жералд и Кадуан бяха насядали около огъня в центъра на лагера. Бертолен бе извадил манерка със сладко вино, която минаваше от ръка на ръка.

— Представям ви Амбор и Бертолен, най-храбрите от моите рицари — посочи ги командорът. — Те ще бъдат моите капитани по време на този поход. Излишно е да ви представям Уриен и Валантен — всички в Братството знаят легендата за двамата Рицари на печалния образ.

Присъстващите избухнаха в смях, а Уриен и Валантен се изкискаха, когато чува прякора си от времето, когато бяха действащи рицари.

— А сега — продължи командорът — да се върнем на същината на въпроса. Учителю Кадехар, учителю Жералд, учителю Кадуан, слушахме ви.

Кадехар бе потънал в мрачни мисли. Жералд се прокашля и взе думата:

— Гиймо е бил отвлечен недалече от Трой от някой, който владее магически техники и е приел облика на моя ученик Бертрам. Всичко навежда на мисълта, че това е била ако не лично Сянката, то поне някое от нейните създания. Настоях пред превото да започне операцията, в която участвате днес и която е първа по рода си в досегашната история на страната Ис, защото предчувствам голяма опасност. Голяма опасност за Гиймо. И голяма опасност за всички нас.

Думите на магьосника бяха посрещнати с мълчание. Никой не се съмняваше, че Гиймо е в опасност — нима Сянката не бе опитала многократно да се добере до момчето? И ако едно творение на злото, като Сянката, толкова много го желаше, едва ли беше, за да го почерпи с топъл шоколад! Без да го изказва на глас, всеки от присъстващите, дори Уриен, усещаше, че съдбата им е тясно преплетена с тази на младия чирак магьосник.

— Във всичко това има и едно добро нещо и то е, че поне приятелите на Гиймо не са се включили в приключението! — избоботи Валантен.

— Лично се погрижих те да си останат вкъщи и да си кротуват — доволно потвърди Жералд. — Тези хлапета са способни да се забъркат в най-невероятни ситуации!

* * *

— Ами сега? — запита Агата, като огледа любопитно местността около Вратата, през която се бяха озовали в Несигурния свят.

— Сега трябва да намерим къде да пренощуваме — отвърна Ромарик, придържайки Бертрам.

Младият магьосник бе крайно изтощен от усилието си да отвори магическия проход.

— Там долу край брега има някакви къщи — отбеляза Гонтран.

— Сигурно са на рибари — кимна Ромарик. — Да вървим! Бертрам трябва на всяка цена да си почине.

— Той наистина изглежда отпаднал! — потвърди Корали.

— Ама вие сте направо смешни! — със слаб глас измърмори младият магьосник. — Много ви е лесно отстрани. Следващия път ще се оправяте без мен.

Групата се запъти към селцето, което им бе посочил Гонтран.

Там ги посрещнаха рибари, които първоначално ги изгледаха недоверчиво. Но като видяха, че това са само деца, се отпуснаха. Жените от своя страна не пропуснаха да се изкажат доста нелицеприятно за майките, които оставят децата си да се шляят насам-натам. Въпреки това им приготвиха обилно ядене, главно от риба и морски дарове.

— Никога не съм виждал толкова народ при Вратата — каза един рибар и плю на земята.

Беше дребен и сух и като че ли беше старейшината на това село.

— И никога не си спечелвал толкова много скъпоценни камъни! — развеселено добави друг мъж.

Рибарят се изсмя.

— Да не би да искате да кажете, че преди нас от Ис са дошли и други хора? — учуди се Ромарик.

— Не знам откъде са дошли, но бяха дяволски много. Около двеста души. И хич не бяха леко облечени! С тези ризници май не им беше лесно!

Останалите рибари се изхилиха.

— Страхотно! — въодушеви се Корали. — Значи Жералд е успял да убеди превото! Рицарите на вятъра са пристигнали тук, в Несигурния свят, и ще освободят Гиймо!

— Сигурно си права — каза Амбър, която въпреки всичко изглеждаше малко разочарована. — Може да се каже, че е страхотно.

— Обаче не изглеждаше твърде убедена в думите си.

Всички бяха отговорили на предложението на Ромарик с ентузиазъм, защото бяха убедени, че никой друг няма да се притече на помощ на Гиймо. Тъй че в известен смисъл се бяха почувствали длъжни да постъпят така. Ала двеста рицари, предвождани от учител магьосник, ги бяха изпреварили и правеха тяхното начинание да изглежда жалко.

— Какво ще правим? — попита Тома.

— Има две възможни решения: или веднага да се приберем в Ис и да оставим рицарите да си свършат работата докрай, или да се опитаме да им помогнем.

— Щом вече сме тук, нека изберем второто — предложи Ромарик.

— Съгласен съм — каза Гонтран, докато другите мърмореха одобрително. — Но с какво можем да помогнем на рицарите?

Амбър отиде да поразпита старейшината и не след дълго се върна при спътниците си:

— Имат преднина от почти цял ден. Да изчакаме до утре и да се свържем с Жералд чрез магията на Бертрам! Ще видим как ще реагира!

— Тъй или иначе, тази вечер Бертрам не е способен да направи каквото и да било, все едно дали да отваря пак Вратата или да осъществява телепатична връзка — заяви Агата и кимна към младия магьосник, който бе потънал в сън в един ъгъл на стаичката, където щяха да пренощуват.

— Ами ако Жералд много се ядоса? — обезпокои се Корали.

— Ще се престорим, че по трасето на магическата връзка има смущения и не го чуваме добре, и ще я прекъснем — бавно изрече Амбър. — После ще действаме както си знаем. И аз, както Корали и всички вие, мисля, че присъствието на рицарите в Несигурния свят е чудесна новина! Но нещо ми подсказва, че работата няма да е много лесна.

— Имаш право — запалено се включи Тома. — Ромарик, Гонтран, Корали и ти познавате по-добре Несигурния свят, от който и да е рицар. Гиймо може да има нужда от вашата опитност толкова, колкото и от силата на Братството!

— Знаеш ли, ти никак не си глупав! — Амбър тупна приятелски червенокосото момче по гърба. — А и рибарят, с когото говорих, е съгласен да ни преведе с лодката си до мястото, където е оставил хората на Братството, срещу няколко скъпоценни камъка.

Предложението на Амбър бе подложено на гласуване. То получи всички гласове, с изключение на този на Бертрам, когото не успяха да събудят.

11. ПЪРВИЯТ ДВУБОЙ

Гиймо се бе опитал да пресметне колко време бе минало, но в крайна сметка се бе отказал. Светлината, която се процеждаше през прозорчето, беше твърде слаба, за да може да се прецени дали идваше от слънцето или от изкуствено осветление. Чиракът магьосник поне не тънеше в пълен мрак. Синкавите стени на изкусно видоизменената му броня *Ежисжамур* и аленеещите пламъци на лъчите на *Хагал* заливаха килията с мека и странна светлина. За известно време това дори можеше да внесе успокоение в душата на Гиймо, защото светлината си беше чиста магия в действие!

Ала постепенно страхът взе да го завладява и той започна да си представя всички възможни сценарии. Сянката със сигурност щеше да развихри срещу него неизчерпаемите си резерви от магическа сила. Или щеше да го остави в безкрайно очакване. В случай че не успееше да премине през неговата защита, какво щеше да ѝ попречи да го изтощи от глад, както постъпват армиите по време на обсада?

Все пак нещичко му подсказваше, че Сянката не беше способна да чака. Беше се опитал да си представи как изглежда врагът, но във въображението му бе изникнало само едно размазано петно с неясни очертания. Без да знае защо, младежът се досещаше, че Сянката е нетърпелива. Сигурен бе в това! Ето защо бе само наполовина изненадан, когато тя се появи в килията.

Отначало Гиймо не различаваше нищо. Само чу как вратата се отвори и пак се затвори. Замъглените стени на магическото му убежище му пречеха да вижда добре. После съгледа нещо съвсем близо, от другата страна на бронята *Ежисжамур*. Една сянка. Було от тъмнина, което се открояваше в полумрака на помещението и което светлината сякаш заобикаляше.

Ужасяващ шепот го накара да потрепери от глава до пети.

— Добре дошъл у дома... момчето ми... скъпото ми момче.

Гласът беше глух и тътнещ. Гиймо се вцепени. Трябваше да призове цялата си смелост, за да произнесе в отговор:

— Вие ли сте... Вие ли сте Сянката?

Силуетът от мрак се изсмя. Гиймо забеляза, че се бе раздвижила. Сякаш се рееше. Сянката обикаляше около магическото му убежище. Търсеше слабо място в магията му!

— Това е името... с което ме наричат... там, откъдето идваш.

Гиймо видя как Сянката опипваше полупрозрачната преграда. Там, където я докоснеше, светлината помръкваше. Усети да го залива вълна на ужас.

— Какво искате?

Бе извикал. Сянката замръзна намясто за около секунда. Изглеждаше доволна.

— Добре... добре... Боиш се... и искаш да разбереш... Може би няма да ми се наложи... да си губя времето... с твоите магьосничества.

Сянката се дръпна назад. Зрението на Гиймо някак странно се замъгли и той вече не я виждаше. Но тя все още бе тук. Усещаше я. Долавяше злотворното ѝ присъствие така, както човек долавя влагата или мириса на застояло в една стая. Когато отново чу гласа ѝ, подскочи.

— Момчето ми... скъпо мое момче... Защо да заставаме един срещу друг?... Довери ми се.

— Вие нападнахте моята страна! Убихте хора! Отвлякохте ме!

Гиймо пак бе завикал. Имаше чувството, че ако се бе опитал да говори нормално, думите щяха да се задушат в гърлото му.

— Тц-тц! — с лек присмех произнесе Сянката. — Това са... подробности... То е защото... не знаеш... какво ще ти предложи.

— Не искам нищо от вас! Отвращавате ме!

— Хайде, хайде... мило момче... Нося ти трите свята... на тепсия.

— Замълчете! Млъкнете!

Гиймо клекна и запуши ушите си с ръце, за да не чува повече този глас, който се промъкваше в него и вледеняваше цялото му същество.

— Защо се страхуваш от мен? От мен, която ти предлага огромна мощ... която ти предлага съюз...

В последен опит за защита, Гиймо изрева:

— Никога! Никога! Мразя ви! Вие сте по-лоша и от орк!

Това, изглежда, силно уязви Сянката. Тя пристъпи напред и с гневен жест изпрати срещу Бронята едно кълбо от мрак, което сякаш бе излязло от бездната. Топката от тъмна магия се пръсна върху енергийната преграда и запращя. Странно, неочакваното нападение на Сянката не уплаши Гиймо толкова, колкото глухият ѝ глас.

— Малък глупак... Не ме предизвиквай... И никога повече не ме обиждай... Тъй или иначе... ти ще бъдеш мой... Като съюзник... или като роб... Помисли върху предложението ми... Помисли добре... Скоро ще се върна.

Вратата на килията пак се отвори и затвори. Сянката си отиде.

Гиймо затвори очи и се опита да успокои биенето на сърцето си. Трепереше с цялото си тяло. Никога не бе изпитвал подобен страх. От Сянката се излъчваше невъобразима сила! Осъзна, че главна роля за осуetyяването на злите планове на демона бе изиграла силната му воля: ако не бе оказал съпротива, той щеше да помете защитните прегради с един замах и щеше да го принуди да извърши всичко, което пожелае. Ала Гиймо съзнаваше, че няма силата да удържи до безкрай!... При мисълта за своята беспомощност той се сви и се разрида.

Пролетите на воля сълзи му донесоха успокоение. Постепенно страхът и паниката му се разсеяха. Скоро Гиймо се утеша и можа да възвърне самообладанието си. Стана и пийна глътка вода. После се приближи до мястото, където кълбото от мрак бе ударило бронята *Ежисжамур*.

Смръщи вежди и внимателно огледа последните парчета мрак. При допира им с магическия щит те бавно се стапяха с пращене.

Тогава надеждата отново нахлу в сърцето му и онова, което видя, го накара да се олюлее: убежището му беше непокътнато! По него нямаше дори драскотина! Което означаваше, че... Сянката бе обиколила Бронята, за да я изпробва. След това му бе предложила съюз. Предложението не е било от любезност, а защото не е била сигурна, че ще успее да преодолее защитата му. Тя насмалко да го убеди да се предаде... Но когато се ядоса и изпрати срещу него тази несполучлива магия, тя бе доказала, че не е всемогъща и че изходът от двубоя все още не е решен.

Гиймо се върна и седна върху *Манназ*, успокоен и този път почти доволен от себе си.

12.

ГОРАТА НА ОБЕСЕНИТЕ

Рано сутринта приятелите на Гиймо се събудиха не без усилие. Трябваше им известно време да осъзнаят, че се намират в Несигурния свят, в едно рибарско селище на Срединния остров, и още малко време, за да се измъкнат от пухените чували. Започнаха да закусват направо върху скалите досами водата. Бертрам беше отпочинал и изглеждаше много по-свеж от предната вечер. Ала когато се опита да се свърже с Жералд с една магия за телепатично общуване, бе обхванат от силно главоболие, което му попречи да направи магията.

— Няма нищо — каза му Амбър. — Тъй или иначе план „Б“ предвижда ние да поемем инициативата.

Една лодка ги отведе до Виещия бряг, точно на мястото, където предната вечер бяха дебаркирали рицарите.

Виещият бряг дължеше наименованието си на многобройните тук гомони — жестоките създания с човешко телосложение, коси от водорасли и люспеста кожа, които обичаха нощем да припяват на рева на бурните морски вълни с ужасяващ вой.

Агата плати на лодкаря със скъпоценни камъни, които бе открила в дома на родителите си. После, без много да се бавят, напуснаха брега.

Дирите, оставени от хората на Братството, се виждаха отлично.

— Лесно можем да ги следваме, фасулска работа — измърмори Тома.

Баща му беше ловец и той доста поназнайваше от следотърсачество.

Те разгледаха картата на Несигурния свят, която Амбър извади от торбата си. Беше я прерисувала миналото лято от Гиймо и бе достатъчно съобразителна да я вземе със себе си, когато напусна Кракал на път за Даштиказар. Беше въвн от всякакво съмнение, че рицарите се бяха отправили право на юг.

Те тръгнаха сред ръждивочервените треви на пустошта, които хрущяха и пукаха под краката им.

— Мислиш ли, че Кадехар ще ни е много ядосан? — попита Корали, която вървеше до Гонтран.

— За Кадехар не ми се вярва. Но за Жералд е сигурно! — тихо отвърна момчето.

Бертрам им бе разкрил, че учителят Кадехар се намира в Несигурния свят, макар всички да смятаха, че е пленник в Гифду, както и Уриен Трой и Валантен. Той също бе изразил предположението, че Жералд и рицарите, които току-що бяха пристигнали от Ис, щяха да побързат да се свържат с Кадехар и да се присъединят към него. Тази новина едновременно ги успокои и разтревожи.

По обяд решиха да спрат и да похапнат. Бертрам се строполи на земята.

— Ох! — изстена той. — Ужасно е, не спирам да мисля за моя учител. Надявам се, че няма много да ми се сърди, когато ни открие тук.

— Нормално е да ти се разсърди — каза Корали.

— Той ти е поставил задача, да ни задържиш в Ис, а ти си предал доверието му.

— Благодаря за моралната подкрепа, Корали! — изкриви лице Бертрам.

— А аз да не би да не будя съжаление? — включи се Ромарик.

— Моят храбър кандидат-рицар! — възкликна Корали.

— Тъкмо в това е проблемът — провикна се той, за миг объркан от намесата на девойката и от смеховете на приятелите. — Аз наистина съм кандидат-рицар! Обаче избягах тайно от Бромотул и... нападнах — това е точната дума — един рицар при Вратата. Ами сега? Хукнал съм подир онези, за които здравият разум ми казва да ги заобикалям отдалече: чичо ми и половината Братство! Как изглеждам отстрани, а?

— Като някой, на когото не може да се случи нищо по-лошо! — съчувствено му отвърна Амбър.

— Освен ако някое момиче не го нарече „мой храбър кандидат-рицарю“ пред двеста рицари! — присмя се Гонтран.

— Идиот! — не закъсня красавицата. — Просто ревнуваш.

— Много би ми харесало да съм храброто нещо на някого — мечтателно призна Тома.

— Видя ли, Гонтран? — победоносно възкликна Корали. — Все още се срещат и романтични младежи!

— Но не достатъчно здравомислещи девойки — въздъхна Амбър. — Е, да се подкрепим, чака ни още път.

* * *

Привечер магьосниците и рицарите стигнаха до една гора, дива и обезпокоителна на вид, от която кожата им настръхна, а сърцата им затупаха по-бързо.

— Гората на обесените — обяви учителят Кадехар.

Приятелите му се скупчиха около картата в ръцете му.

— Прав си — потвърди Уриен. — Ето Срединния остров, Виещия бряг, където слязохме от лодките, и Ръждивата пустош, която току-що прекосихме.

След кратка почивка навлязоха в гората по стъпките на разузнавачите, като се оглеждаха недоверчиво наоколо.

Дърветата не бяха твърде високи, но с широки дънери, а покритите им с гъст листак клони се преплитаха като пипала. Приличаха на кръстоска между дъб и плачеща върба. Стволовете бяха покрити със сивкав мъх.

— Бррр! Срещал съм и по-приятни местенца! — подхвърли Уриен.

— Но едва ли има по-добро, за да се скрие цяла армия! — каза Валантен, като му намигна.

Скоро излязоха на някаква полянка, покрита с причудлива кафява трева. След като се посъветва с Жералд и Кадехар, командорът заповяда тук да се разпъне станът.

Когато всички се настаниха около единия от лагерните огънове, водачът на рицарите се обърна към магьосниците:

— Учители магьосници, какви са вашите планове оттук нататък?

— Преди всичко трябва да си осигурим убежище и да се приближим до населените области на Несигурния свят — отговори

Кадехар, като протегна крака. — На Виещия бряг бяхме твърде изложени на показ и отдалечени от вътрешността.

— Това означава, че ще останем тук, така ли? — попита Валантен.

— Само докато узнаем къде е отведен Гиймо — успокои го Жералд.

— Тази гора е гъста и никой не се отбива тук случайно — продължи Кадехар. — Разказват, че жреците от Йенибохор някога имали обичая да бесят враговете си тъкмо в тази гора. Днес всички смятат, че тя е населена с призраците на обесените.

— При... призраци ли? — обезпокои се пак Уриен.

— Не ми казвай, че се боиш от призраци! — възкликна подигравателно Кадуан, който се бе облегал на един ствол, за да облекчи болките в гърба си.

— Не, хм... разбира се, че не! Но защо да чакаме? Дайте ми петдесет мъже — внезапно изгромоли старият владетел на Трой — и най-много за три дни ще изтръгна от бандитите в Несигурния свят всички сведения, които ни трябват!

— Тъкмо такива стратегии водят право към катастрофа — иронично вметна Кадехар. — Колкото по-незабележими успеем да станем, толкова повече шансове за успех ще имаме.

— От Сянката ли те е страх? — попита командорът. — Веднъж се срещнах с нея в Златистите планини на Ис. И я победих с моите рицари.

— В Несигурния свят е различно — обясни Кадехар. — Без да навлизам в подробности, ще ви кажа, че магията не действа така, както у нас. Може би заради това Сянката е много по-могъща тук, отколкото в Ис. Като магьосник-преследвач никога не съм имал възможност да се изправа срещу нея. Но ако това се случи, няма да съм й много равностоен противник.

Това признание на най-могъщия измежду магьосниците хвърли насъбралите се около огъня мъже в смутено мълчание. Какво щеше да стане, ако когато решителният момент настъпеше, най-способният от тях признаеше своето безсилие?

— Нека да говорим малко, но каквото трябва — предложи Валантен. — Какво ще предприемем, за да открием Гиймо?

— Възнамерявахме да го открием с едно магическо заклинание — отвърна Жералд. — Уви, не успяхме. Изглежда, онзи, който го е отвлякъл, е предвидил всичко.

— Боя се, че ще трябва да вземем решение — мрачно продължи Кадехар — да използваме по-традиционни начини. По-точно, да изпратим шпиони в големите градове на този свят, които да съберат всяка информация, която може да ни изведе по следите на Гиймо.

— Само че времето ни е ограничено — въздъхна Жералд.

— Зная. Но нямаме никакъв друг из...

Внезапна врява прекъсна думите на учителя Кадехар. Някъде в гората, близо до полянката, се водеше схватка.

Всички скочиха на крака.

— Призраците! — простена Уриен. — Призраците идват насам!

— Замълчи, глупако! — скара му се Валантен. — Не виждаш ли, че това е някакъв натрапник?

Наистина шумотевицата бе затихнала и под бдителния поглед на насъбралите се рицари стражите от северозападната страна на полянката се зададоха, хванали здраво един човек, който дори не мислеше да бяга.

Беше висок и здрав мъж с широк червен плащ.

Един от стражите смъкна качулката от главата на пленника.

— Йорван! — възкликна учителят Кадехар, който тутакси го разпозна.

— Йорван ли? — изръмжа Уриен и се хвърли към него със стиснати юмруци. — Ела ми, проклетнико!

— Командоре! — викна Кадехар. — Задръжте Уриен!

За част от секундата командорът се изпречи между пленника и побеснелия от ярост рицар.

— Пуснете ме! — крещеше Уриен, като се мятеше на всички страни.

Командорът с мъка успя да го удържи.

— Оставете ме да си уредя сметките с този изменник! — викна пак Уриен, пламтящ от гняв.

Амбор и Бертолен притичаха, за да помогнат на водача си да го обуздае.

При все това виковете на Кадехар, а после и на Уриен, бяха предизвикали силно вълнение в редиците на рицарите, които още

пазеха болезнения спомен от предателството на Йорван. Колкото до Кадехар, той, напротив, усети как го обзема надежда. За да овладее положението, магьосникът се качи на един повален дънер и поиска тишина.

— Чуйте ме! Уриен има право: този човек, когото в Несигурния свят наричат повелителя Ша, наистина е Йорван — младият магьосник изменник, който задигна *Книгата на звездите*! Несъмнено трябва да бъде осъден за това. Но със сигурност не тук, и още по-малко сега! Защото Йорван е дошъл при нас по собствено желание и не се защити, когато го заловихме, макар да владее до съвършенство магиите на този свят! Мисля, че има основателна причина да постъпи така. Да оставим настрана неприязнените чувства и да чуем какво толкова важно има да ни каже.

Доводите на учителя магьосник имаха поразителен ефект, дори Уриен се укроти и се приготви като всички останали да изслуша внимателно какво има да им каже пленникът.

— Знам къде е Гиймо — просто каза повелителят Ша.

* * *

Ромарик, Амбър, Гонтран, Корали, Агата, Бертрам и Тома решиха да прекарат нощта на открито в Ръждивата пустош. Тя им напомняше ландите край Даштиказар, където обичаха да се разхождат в летните вечери. Ето защо странният вид на този свят и необичайните животни, наподобяващи огромни котки, които срещаха неведнъж през деня, не ги плашеха ни най-малко и те не се страхуваха да остават сами и в най-затънтеното място.

Насъбраха изсъхнали клонки и запалиха огън. После насядаха и започнаха да унищожават провизиите, които бяха заделили.

— Следите, по които вървим, стават все по-пресни — заяви Тома. — Утре вероятно ще настигнем Жералд.

— Няма да е зле — каза Корали. — Не ни остана кой знае какво за ядене! Освен няколко консервени кутии...

— Ти току-що обобщи драмата на по-голямата част от нашите съграждани, Корали! — подигра се Гонтран. — Ето че си готова да

пожертваш опияняващия дъх на свободата за доволството на стомаха си!

— Ще пожертвам теб, ако продължаваш така! — защити се засегнатото момиче. — Макар да няма кой знае какво за ядене по мършавото ти телце.

— Това ми напомня една басня на Лафонтен, която учихме в Сигурния свят — замечтано каза Бертрам. — Вие в Ис учите ли Жан дьо Лафонтен?

— За туземци ли ни вземаш? — отвърна му Агата.

— Това е баснята за вълка и кучето — продължи младият магьосник. — Вълкът умираше от глад и завидял на кучето, което винаги било нахранено. То го убедило да се съгласи да се превърне в куче. Но когато разбрал, че вече няма да може да тича на воля, вълкът избягал...

— ... защото предпочитал да живее с празен стомах, но свободен, отколкото сит, но вързан с верига — завърши Амбър. — Да, знам я, много е хубава.

Младежите се загледаха мълчаливо в пламъците. Всеки от тях, вслушан в къркоренето на червата си, прекрасно разбираше жестоката дилема, пред която е бил изправен вълкът.

13

МРАКЪТ СЕ РАЗВИХРЯ

Гиймо изведнъж отвори очи с разтуптяно до пръсване сърце. Първо хвърли бърз поглед на стаята, после по-внимателно огледа сенчестите ъгли, но не различи нищо. Направи усилие да се успокои. Беше му се сторило в съня му, че чува как вратата на килията му се отваря.

Колко пъти се бе събуждал така, задъхан, изплувайки от дълбокия сън, както удавник се мъчи да излезе на повърхността? Това очакване беше на път да го подлуди.

— Момчето ми...

Гиймо рязко скочи и нададе вик. Сянката! Сянката беше тук, съвсем близо! Значи не бе сънувал. Беше напрегнат като тетивата на лък. Това беше от умората. А и откога не беше ял? От дни? Може би от седмица...

— Тц, тц... Нервен си... много, много нервен...

Глухият шепот се премести. Най-сетне Гиймо съзря силуета от мрак от другата страна на бронята *Ежисжамур*. Едва го различаваше. Но усещаше дишането му и му се струваше, че долавя леден дъх върху лицето си. Затрепери като лист.

— Е, момчето ми... помисли ли... върху моето предложение?

Гиймо не отговори веднага. Мътните го взели! Трябваше да възвърне самообладанието си на всяка цена! Да спре да трепери! Той затвори очи и се помоли като в храм — да дойде *Изас*, графемата, която укрепваше концентрацията и засилваше волята. Дълбоко в съзнанието му *Изас* просветля и пръсна топлина из цялото му тяло.

Когато отново погледна Сянката, чиракът трепереше по-слабо.

— Помислих. Отговорът е „не“.

Сянката се размърда.

— Осмеляваш се да кажеш „не“... на мен...

Отстъпи и нададе ужасен вопъл, който, въпреки присъствието на *Изас*, вледени Гиймо.

— Толкова по-зле... решението е твое... Не искаш да станеш мой съюзник... тогава ще бъдеш мой роб.

Гиймо разбра, че двубоят е неизбежен. Увери се с един поглед, че всичките му защитни съоръжения са на място, и бързо седна върху *Манназ*.

В края на онова, което наподобяваше ръка, Сянката образува тъмно кълбо, подобно на това, което бе хвърлила по време на предишното си посещение. После с все сила го запрати срещу омагьосаната стена.

Магията се пръсна върху бронята *Ежисжамур*. Както и миналия път, тя започна да пращи.

Сянката повтори опита. Със същия неуспех.

„Защо упорства с такова ожесточение? — запита се Гиймо с тревога. — Нали вижда, че кълбата не могат да наранят Бронята!“

Погледът му бе привлечен към пода. Видя, че издълбаните в камъка *Ежисжамури* светеха много силно. Тъмните кълба изчерпваха енергията им! И докато *Ежисжамурите* се бореха с кълбата, те не можеха... Гиймо се облещи. Бе схванал тактиката на Сянката! Опита се да възвърне самообладание, като прокара пръсти през алените пламъци на *Хагал*.

Когато до ръба на *галдрата* се залепиха двадесетина злотворни кълбета, Сянката се приближи самоуверено към Гиймо. Докосна Бронята и ръката ѝ премина през нея като през водна повърхност. Изсмя се и понечи да прекрачи енергийната преграда.

В същия миг графемите *Одала*, които Гиймо бе изрисувал между всеки *Ежисжамур*, за да укрепи стената, на свой ред заблещукаха. Изведнъж ръката на Сянката, промушена през магическата бариера, бе нападната от милиони огнени искри. Демоничното създание изстена от болка.

— Двойна защита... Браво, момчето ми... Не ме разочароваш... О, не, никак не ме разочароваш.

Силуетът от мрак изрече едно заклинание на непознат за Гиймо език. Колкото по-силно и могъщо ставаше то, толкова по-бързо гаснеха искрите.

— *Пон шокту гхер на гхер ноа магар гудаз башизир ноа.*

Очертанията на *Одала* по пода загубиха яркия си блясък. С вик на болка Сянката проникна във вътрешността на бронята *Ежисжамур*.

Гиймо едва се удържа да не изкрещи. Врагът бе превзел крепостта и сега обсаждаше кулата му!

Сянката тъкмо бе преодоляла *галдрата*, когато графемата *Хагал*, чиито осем лъча пращяха със студен огън, светна в червеникав ореол и образува нова енергийна стена около Гиймо.

Сянката видя новата магия и замръзна намясто.

— Подцених те, момчето ми... Всички ние не те дооценихме.

Изпробва прозрачната преграда, която я отделяше от чирака. Беше съвсем близо и Гиймо вече различаваше смътни човешки очертания под наметалото от мрак. Без сам да знае защо, страхът му понамаля.

— Впечатляващо... много впечатляващо.

Сянката се долепи до червената преграда и разпери ръце, като потоци Гиймо в мрак. Той инстинктивно се сгуши. С гръмовен рев демонът призова силите на Несигурния свят. И мракът се развихри...

Никога до този момент Гиймо не бе присъствал на така яростно бушуваща магия. Призрачни форми с неясни контури изникваха от бездната, мятаха се насам-натам и удряха с муцуни кулата на *Хагал*, като скимтяха яростно, а после се връщаха в атака отново и отново. Сянката ги насъскваше с ужасяващи крясъци. Гиймо започна да вика. От ужас. Може би полудяваше. Докато защитата на *Хагал* не се пропука. Разцепи се. И изпращя сред червен звезден дъжд.

Сянката с рев пое удара. Олюля се. Призраците изчезнаха така, както се бяха появили. Видимо изтощено от усилията, демоничното създание се довлече до Гиймо, който хлипаше. Мракът, който го обгръщаше, се поразреди.

— Сега ти си мой... Мой си, момчето ми...

И Сянката протегна ръка, за да го сграбчи.

Земята под краката на Гиймо леко затрепери.

Манназ се бе активирала. За част от секундата графемата обви чирака магьосник с млечнобяла светлина, която очерта формата на огромно яйце. Космическото яйце. Последното убежище.

Сянката спря намясто. Поколеба се, после отстъпи, залитайки, и се оттегли. Гиймо видя всичко това през пелената от сълзи и разбра, че вече няма от какво да се бои: Сянката бе изразходила силите си срещу *Ежисжамур*, *Одала* и *Хагал*. Вече нямаше достатъчно енергия да атакува *Манназ*!

Вратата на килията внезапно се отвори и един мъж с бръсната глава, облечен в светла роба, влезе в помещението. Той явно се изненада при вида на Гиймо, седнал в прозрачното яйце, а после се просна в краката на Сянката.

— Господарю... Простете ми, господарю, но... една чужда армия е разпънала стан пред вратите на града!

Сянката потисна напирания гняв.

— Вече... Вече са тук... Колко лоша вест ми носиш... Ломго... Твърде рано... Прекалено рано.

После се обърна към Гиймо и изрече уморено:

— За съжаление трябва да те оставя... но още не съм свършила с теб... Има и други начини... Да, други начини.

Тя напусна килията с проклетия, последвана от Ломго, който подтичваше приведен, с наклонена настрани глава.

Гиймо опита да превъзмогне бученето в ушите си, но напразно. Изтощен от вълненията, отслабнал от глада, той отново загуби съзнание.

14.

ЙЕНИБОХОР

— Какво ще правим сега? — попита Бертрам.

Младежите, изумени, гледаха внушителните крепостни стени на Йенибохор, които се издигаха в далечината. За първи път виждаха прочутия град и той им направи силно впечатление. От Йенибохор сякаш наистина се носеше нещо тревожно и плашещо.

В центъра на града се извисяваше гигантска кула, която още повече подсилваше усещането за заплаха.

— Значи това е леговището на ония жреци, които вдъхват всеобщ ужас! — подхвърли Гонтран, като умело избегна въпроса на Бертрам.

— Вал, пазителя на вещите на Морския народ, ми разказа страховити неща за тях — каза Корали.

— Това са си истински истории — сериозно потвърди Ромарик.

При предишния му престой в Несигурния свят случайността бе срещнала Ромарик с хора, които го бяха предупредили да бъде нащрек с жреците на Бохор.

— Ама и ние наистина си търсим белята — въздъхна Агата.

— Нека си признаем, че засега не правим друго, освен да вървим след рицарите от Братството — отвърна Амбър лаконично. — Не сме виновни, че те ни доведоха тук.

Приятелите на Гиймо наистина бяха вървели по техните стъпки през Ръждивата пустош. Именно пред стените на Йенибохор те най-после бяха настигнали рицарите, строени в боен ред. Съгласиха се единодушно да отложат малко срещата и... обясненията. Никой от тях не гореше от желание да бърза! При определени случаи да останеш спотаен в гората заедно с вълците си имаше известни предимства.

Така че младежите се насочиха към възвишенията — в действителност обикновени хълмове, наречени Сиви заради оголените скали, които се издигаха недалеч от града. Този наблюдателен пункт им осигуряваше общ изглед на бойното поле, което се подготвяше.

— Е, а сега какво ще правим? — повтори Бертрам.

— Ще постъпим като тях — отговори Ромарик, без да се колебае,
— ще чакаме...

* * *

Постъпвайки храбро, но и малко смешно, предвид обстоятелствата, застанали в боен ред, рицарите в тюркоазени брони предизвикваха на двубой могъщия град Йенибохор. Отзад командорът бе свикал военен съвет с Амбор, Бертолен, Уриен и Валантен, като разглеждаше една приблизителна карта на града.

— Командоре — за десети път повтаряше Уриен Трой, — не разбирам защо оставяте този предател Йорван да ръководи операцията!

От Валантен се изтръгна въздишка на досада.

— Не разбираш, защото не искаш да разбереш — отговори той вместо водача на рицарите. — Уриен, моля те... Първо, опитай се да запомниш, че Йорван не ръководи нищо: той само ни дава сведения. Онова, което е извършил в миналото, е едно, а това, което прави днес, тоест помага ни да открием Гиймо, е съвсем друго.

— Да не би да искаш да кажеш, че това добро дело е достатъчно, за да заличи вината му в миналото? — възкликна Амбор. — И дума да не става!

— Не става въпрос за това — избоботи Уриен. — Това не е добро дело, а капан. Капан, към който сме се втурнали със затворени очи! Ако Йорван не беше под закрилата на проклетите магьосници, щях да го удуша със собствените си ръце, за да му попреча да навреди отново!

— Напомням ви — строго се намеси командорът, — че сме тук, за да превземем града. Ето защо, вместо да си пилеем думите на вятъра, да помислим за това! Йорван твърди, че Гиймо е държан като пленник именно тук, в Йенибохор. Щом Кадехар и Жералд ни казват, че можем да се доверим на информацията на Йорван, значи тя е вярна. Ние не можем да преценим.

Уриен не отговори, но така силно стисна юмруци, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Малко по-нататък Кадехар, Жералд и Кадуан бяха насядали върху равната трева около Йорван, който се бе загърнал в червения

плащ на повелителя Ша. Ако някой ги видеше как свободно и приятелски разговаряха, никога не би предположил, че единият е пленник на другите трима.

— Не мога да повярвам, че пропуснах вика за помощ на моя чирак — косеше се Кадехар.

— Защото не си толкова възприемчив за Неспирните графеми, колкото съм аз — отговори му Йорван.

— Все пак го чух — настоя учителят магьосник. — Беше слаб, но чух ясно зов за помощ! Само че идваше от Несигурния свят. Откъде можех да знам, че е бил Гиймо?

Той не можеше да си прости, че не бе обърнал по-голямо внимание на случайния магически сигнал, който бе прихванал, когато няколко дни по-рано вървяха с Уриен и Валантен към Вирду.

— Най-важното е — успокои го Жералд, — че Йорван е прихванал този сигнал и най-вече, че се е съобразил да локализира Гиймо и да започне да го следи телепатично.

— Загубих следите му в Йенибохор — продължи Йорван. — Сигурно все още е тук! Обаче...

— Обаче какво? — уморено попита Кадуан.

Старият магьосник бе станал още по-немоощен.

Той трудно си възвръщаше силите, които бе загубил при преминаването в Несигурния свят.

— Обаче — продължи Йорван — трябва да сме много бдителни. Жреците от Йенибохор са твърде опасни. Те практикуват една много мощна магия, която черпят от култа към Бохор, Господаря на мрака. Говори се, че Великият им жрец нямал човешка форма и бил изпратен в Несигурния свят от самия Бохор... Каквато и да е истината, трябва да проявим двойна предпазливост.

Той хвърли неодобрителен поглед към рицарите, демонстративно изправени пред стените на града.

Кадуан въздъхна.

— Братството си е такова, гордо и безразсъдно. Трябва да се примирим с това. Но хората му са храбри и нямат равни в нито един друг свят!

— Рицарите нямат никакъв шанс срещу жреците — не отстъпи Йорван.

— Ти какво препоръчваш? — попита Кадехар.

— Хитрост или преговори. Но в никакъв случай сила.

— Знам, че се повтарям — каза Жералд, — но ние разполагаме с твърде малко време! Който и да е похитителят на Гиймо — Сянката, Великият жрец или самият Бохор, той бързо ще получи от него това, което иска. И ако на всичко отгоре той е същият, който е откраднал в кулата ти *Книгата на звездите*, както ти ни разказа, можем да се обзаложим, че се готвят много опасни неща.

— Трябва да ми повярвате — настоя Йорван. — *Книгата на звездите* наистина ми беше открадната в Джагател, докато тичах след Гиймо по коридорите на Гифду!

— Ограбеният крадец — щеше да е смешно, ако не беше толкова драматично! — въздъхна Кадехар.

Йорван погледна тримата магьосници с очи, пълни със съжаление.

— Колко пъти да ви го казвам? Не съм откраднал стария ръкопис, прибрах го на скришно място! Ако не бях постъпил така, против собствените ми интереси, днес положението щеше да е много по-сериозно.

— Може би казваш истината. Във всеки случай иска ми се да вярвам, че е така... Но ще видим това по-късно — просто заключи Кадехар след кратко мълчание. — Засега да се заемем с Гиймо!

Като оставиха Кадуан да пази Йорван, Кадехар и Жералд се отправиха към събраните около командора мъже.

* * *

— Господарю, какво ще правим?

— Засега нищо.

Една фигура от мрак наблюдаваше от върха на кулата хората на Братството, които стояха предизвикателно пред стените на града, готови за бой.

— Нищо ли, господарю? — удиви се Ломго. — Но...

— Бях предвидил това... беше неизбежно... Само че дойдоха твърде рано. — Шептенето на Сянката секна. Размишляваше. — Доведи нашия приятел... Сега...

Ломго се поклонил и изчезнал по стълбите.

След известно време, пуфтящ като вол и ругаещ високата кула, на площадката се появи един мъж. Беше рошав великан, космат като самия дявол, нахлузил очукана черна ризница.

— Надявам се... че хората ти са по местата си... Тунку.

— Така е, Велики — отговори командирът Тунку с гръмовен глас.

— Добре, много добре... Аз ще разположа моите... И ще чакаме да ни нападнат.

— Мислите ли, че са дошли да ни нападнат? — попита Тунку. Той хвърли презрителен поглед към рицарите. — Та те са шепа хора!

— Вярвай ми, Тунку... ще нападнат... Познавам ги добре... ще нападнат.

Сянката се изсмя и Тунку, който изобщо не се впечатляваше от чудовищната ѝ гримаса, се присъедини към ужасния ѝ кикот.

Долу в равнината, въпреки храбрите им сърца, рицарите не можаха да се сдържат да не потреперят.

15. УРИЕН ТРОЙ

Предложението на Йорван за преговори, което Кадехар и Жералд съобщиха в щаба на рицарите, никак не се хареса на суровите мъже, които предпочитаха да действат, с изключение може би на Валантен — най-мъдрият измежду тях.

— Какво? — провикна се Уриен. — Искате да преговаряте с тези откачени?

— Така ще можем да разберем с какви сили разполага градът — опита се да обясни Кадехар на стария рицар, който видимо беше на път да се пръсне от ярост.

— Значи нямаш доверие в храбростта на Братството? — попита командорът, леко засегнат.

— Проблемът не е в това — намеси се Жералд. — Учителят Кадехар изобщо не подлага на съмнение вашата смелост! Но според Йорван жреците от Йенибохор имат магически сили, които...

— Йорван — изсмя се подигравателно Уриен. — Такова страхливо предложение не може да излезе от друг, освен от него! Учудвам се само, Кадехар, че се оставяш този тип да те манипулира, при това, след като веднъж вече ни е изменил.

— Достатъчно, Уриен! — сухо каза Кадехар. Поведението на исполина от Трой го накара да загуби търпение. — Твоите намеци са неприемливи! — продължи той.

— А аз пък не приемам да се подчинявам на Гилдията и на проклетите й магьосници! — изрева Уриен.

При тази обида Кадехар заплашително пристъпи към Уриен. Жералд, командорът и Валантен бързо се изпречиха между двамата мъже. Капитаните Амбор и Бертолен изглеждаха раздвоени и объркани. Откъм редиците на рицарите се долови вълнение. Те стояха пред страховития град Йенибохор, а водачите им се караха. Положението изглеждаше необичайно.

— Стига толкова! — изръмжа Уриен.

Той се освободи от ръцете на Валантен и командора и се отдръпна няколко крачки.

— Знам какво трябва да направя!

Гигантът бързо се отправи към една огромна скала. Покатери се върху нея и се обърна с гръмовен глас към стъписаните воители:

— Рицари! Похитителят на моя племенник се крие в този град! Град, завладян от шепа треперливи жреци! И какво ни предлагат магьосниците от Гилдията по съвет на предателя Йорван? Да преговаряме!

Неодобрително ръмжене се разнесе от редиците на мъжете, които внимателно слушаха войнствената реч на Уриен Трой.

— Не сте ли вие най-добрите воители в трите свята? — продължи великанът, чийто поглед блестеше от възбуда и ярост. — Не се ли чувствате способни да превземете града?

Този път в отговор се надигна въодушевен възглас. Рицарите размахаха към небето мечовете и щитовете с фамилните им гербове.

— Тогава — заключи Уриен и вдигна бойната си секира, — в атака! Да накараме онези, които се осмелиха да предизвикат Ис и Братството, да си платят за това!

— Дааааааа!

Дрезгавите викове на двеста рицари отекнаха в равнината. Уриен застана начело и се втурна, разпенен, към широко отворените градски порти. Рицарите се втурнаха след него.

— Това е лудост! — простена Кадехар, който безпомощно наблюдаваше сцената.

Лицето на командора се бе изкривило.

— Много съжалявам. Нищо не можах да направя. Уриен е истинска легенда за рицарите. А и те горяха от нетърпение да започнат атаката.

Амбор и Бертолен, възпламенени като всички останали от речта на Уриен, се бяха втурнали първи напред.

Командорът на свой ред се отправи към града. Валантен го последва.

— Това са моите хора — извини се командорът. — Не мога да ги изоставя!

— Идвам с вас! — внезапно реши Кадехар. — Ще имате нужда от мен, ако жреците използват магия!

— Това също е лудост — укоризнено каза Жералд.

— Зная, приятелю — тъжно призна учителят Кадехар. — Но веднъж вече изоставих другарите си пред Джагател. Днес ще споделя тяхната съдба, каквато и да е тя. Ако нещата тръгнат зле, скрийте се в Гората на обесените! И после се върнете в Ис!

Жералд, Кадуан и Йорван го проследиха с поглед как влиза в Йенибохор след рицарите. Бяха съсипани.

— Мисля — заяви Йорван с гробовен глас, — че трябва незабавно да тръгнем към Гората на обесените.

* * *

Уриен, следван от двестата воители от Братството на Рицарите на вятъра и от Валантен, Кадехар и командора малко зад тях, навлезе в града. Около монументалната врата нямаше жив човек. Потичаха още стотина метра и минаха по един каменен мост, който пресичаше широка река. Уриен стъпи на главната улица и изруга. Зад него воините с тюркоазени ризници спряха и започнаха да си шепнат. Беше безлюдно. А възцарилата се тишина беше мъртвешка. Имаше голяма вероятност това да е капан.

„Какво направих? Какво, по дяволите, направих?“ — помисли си Уриен, който постепенно идваше на себе си, сякаш създалата се ситуация му бе подействала като студен душ.

— Назад! — изрева той към другарите си. — Бързо, да се измъкваме от тази примка!

Ала в този момент тежките крила на градските порти грубо се затвориха със злокобен трясък, който отекна така, като че възвестяваше края на света. И тогава от околните улички изникнаха десетки създания, които с вой се хвърлиха върху рицарите.

Това бяха орки — човекоподобни огромни и страховити чудовища, с лица като на гуцер, с твърда и напукана кожа, облечени в платнени и кожени дрехи. На гърдите им висеше символът на Йенибохор — ревящ лъв, обграден от пламъци.

Кадехар, който беше по-назад, разпозна герба и побледня.

— Хората на Тунку! Пак ли! — възкликна той.

— Като същински плъхове са! — горчиво констатира командорът при вида на пълчищата чудовища, които изпълниха главната улица и заеха моста, стягайки Братството като в менгеме.

— Трябва да се отскубнем от тях и да избягаме! — рече Валантен, който се опитваше да запази спокойствие. — Това е единственият ни шанс.

— Аз ще се заема с вратата — обяви Кадехар и се върна назад.

Но в същия миг един гигантски орк му препречи пътя. Инстинктивно магьосникът му изпрати графемата Турсаз. Без никакъв ефект. „Виж ти! — удиви се Кадехар. — При това използвах формата ѝ за Несигурния свят!“

Опита още веднъж да срази противника си с графемата, като отскочи, за да избегне един силен удар с юмрук. Напразно усилие.

„Йорван беше прав! — внезапно разбра той. — Тук има магия, която поглъща моята!“

Магьосникът отби още един удар на орка и се хвърли срещу него. Успя да го удари в гърлото и същевременно му отне оръжието — дълъг и назъбен като трион меч. После се обърна към другарите си, които водеха кървава схватка с чудовищата. Битката беше повсеместна.

Един друг орк го забеляза и с яростно ръмжене се хвърли към него, размахвайки боздуган. Магьосникът въздъхна и зачака удара с вдигнат меч.

16.

ОРКИ СРЕЩУ РИЦАРИ

Оркът, който нападна Кадехар, беше почти две глави по-висок от него. Но това съвсем не беше достатъчно да впечатли учителя магьосник, който вече бе побеждавал най-злите създания в Несигурния свят! Остави го да се приближи и в последния момент се отдръпна ловко встрани. Докато чудовището стоварваше боздугана си в прахта, Кадехар го удари в корема. Без дори да погледне агонизиращия си противник, той се приготви за атаката на третия орк. Отби първия удар с меча, пъргаво скочи във въздуха, за да избегне втория, а после, приземявайки се, с всичка сила ритна чудовището в коляното. То се счупи с ужасяващ трясък и оркът се търколи на земята, като виеше от болка. Едва успял да си поеме дъх, учителят магьосник трябваше да се отзове на виковете за помощ на приятелите си.

Боят се вихреше навсякъде. Рицарите достойно защитиха репутацията си — сражаваха се храбро един срещу трима и мечовете им бяха червени от кръвта на чудовищата. Когато някой от другарите им паднеше под ударите на обезумялата сган, яростта им се увеличаваше и те удряха с удвоена сила. Най-внушителен беше Уриен Трой, който се биеше гръб до гръб с Валантен: с меч в едната ръка, бойна секира в другата, с прашасалата си брада и разпенени уста, той пращаше в отвъдното орк след орк с титанична мощ. Командорът също оставяше смъртоносни дири по вражеските редици. Ударът му беше хладнокръвен, методичен, точен. Белезите, които набраздяваха ветеранското му лице, лъщяха на слънчевата светлина. Амбор и Бертолен, гръб до гръб както повечето рицари, свикнали да се бият в група, се бореха като лъвове. Ала битката беше предварително обречена и всички те го знаеха. Противниците им сякаш нямаха чет, а на мястото на всеки паднал орк изникваше друг.

— Командоре! — задъхано извика учителят Кадехар. — Магията ми е безсилна! Трябва да направим опит да се оттеглим. Няма да издържим още дълго!

Магьосникът насочи върха на меча си към гърлото на една твар. Дочу се приглушено изхъркване.

— Имаш ли идея къде да се скрием? — попита командорът, докато отклоняваше един удар със секира и размазваше с лакът носа на един орк.

— Наблизо съгледах някаква сграда. Можем да се доберем до нея.

— Съгласен съм — одобри той.

Незабавно даде няколко къси заповеди.

Рицарите се прегрупираха, доколкото можаха, под защитата на щитовете си и бавно заотстъпваха. Водеха ги командорът и Кадехар, към които скоро се присъединиха Амбор и Бертолен. В тила на колоната бяха Уриен и Валантен. Стипчивият мирис на битка стискаше воините за гърлото.

— Почти стигнахме! — извика магьосникът, за да вдъхне кураж на хората, докато навлизаха в тясна улица.

Скоро успяха да ускорят придвижването си. Къщите ги пазеха от набезите от страни и само последните рицари бяха уязвими за атаките на орките.

Стигнаха до подножието на сградата, която Кадехар бе набелязал — голяма квадратна постройка от дялани камъни, която се извисяваше над околните къщи и приличаше на квартален храм. Вратата беше здраво залостена, но скоро един рицар намери стълба в съседен двор. Един след друг мъжете в тюркоазени брони се изкатериха на покрива и го превърнаха във военно укрепление.

— Сега е наш ред — заяви Уриен на Валантен. И двамата бяха от последните рицари, които прикриваха изкачването на другарите си.

Исполинът се обърна и сграбчи стълбата. Ала не видя как един орк излезе от другата страна на улицата и скочи срещу него, като размахваше дървен кол.

— Уриен! Внимавай! — изкрещя Валантен и застана между приятеля си и чудовището.

Ударът беше свиреп. Колът се заби в ризницата, в областта на корема, и Валантен се строполи меко и безшумно на земята.

— Валантен! — ревна Уриен и скочи при основата на стълбата. — Валантен!

С един удар с брадвата отблъсна орка, който се готвеше да се хвърли върху него. После вдигна приятеля си. Земята беше изцапана с огромно кърваво петно. Уриен счупи стърчащото от ризницата дървено копие. Метна безжизненото тяло на своя иконом на гърба си и се изкачи на покрива.

Стотина рицари бяха успели да стигнат до върха на зданието, което сякаш провидението им бе изпратило, и се бяха разгърнали така, че да предотвратят всякакъв външен достъп. Другите воители бяха останали на бойното поле: мъртви, ранени или пленени. Командорът пое дълбоко дъх. Макар загубите да бяха тежки, можеше и да е по-лошо.

Учителят Кадехар се суетеше около Валантен заедно с Уриен, който проливаше горещи сълзи и хълцаше като дете.

— Аз го убих — повтаряше съсипаният великан. — Аз ги убих всичките... Аз съм виновен, да, аз съм виновен... Заради моето високомерие и лудост...

— Жалбите са излишни — грубовато каза Кадехар. — Било каквото било, а твоята отговорност ще се преценява по-късно. Сега ми помогни!

Те разсъблякоха стареца, който им се видя още по-слаб без доспехите му. Върхът на кола бе забит дълбоко в корема му.

— Загубил е много кръв — разтревожено рече Кадехар.

Магьосникът бръкна в джоба на дрехата си и извади стиска сухи треви, които навлажни със слюнка и внимателно наложи около раната.

— Раната е много лоша — обяви той.

— Трябва да го спасиш! — изстена Уриен. — На всяка цена!

— Ако притежавах някаква сила тук — отвърна Кадехар и сложи успокояващо ръка на рамото на гиганта, — щях да ти го обещавам. Но без графами, които да подсилят и допълнят действието на лечебните треви... силно се съмнявам в резултата. Трябва да чакаме, Уриен. Не мога да направя нищо повече.

Точно в този миг орките атакуваха терасата с помощта на десетки стълби като онази, която позволи на рицарите да намерят убежище горе. Сравнително лесно бяха отблъснати. После по покрива се изсипаха няколко стрели, дошли откъм съседната сграда. Рицарите се покриха с щитовете си и скоро изстрелите престанаха. По всичко

личеше, че оркските пълчища бяха силни само в ръкопашния бой! Ала рицарите не се заблуждаваха.

— Остава им само да чакат — измърмори Бертолен. — Нямаме нито храна, нито вода!

Господарите на Йенибохор обаче имаха други намерения. Застанал на един покрив, недалече от рицарите, един едър мъж се обърна към тях с оглушително силен глас:

— Съпротивата ви е напразна! Вие сте обречени! Мога да почакам времето да свърши тази работа, но... по природа съм си нетърпелив!

— Това е командирът Тунку — разкри им Кадехар. — Тиранинът на Ядигар. Тази сган, с която се бихме досега, беше неговата армия.

Новината се разнесе между рицарите като вятър.

— В известен смисъл — призна Амбор на своя приятел Бертолен — предпочитам това. Щях да се разтревожа, ако най-обикновени жреци могат да сразят мъжете от Братството.

— Но какво става? — изненада се Бертолен при вида на двадесетина овързани мъже с тюркоазени брони да отиват при Тунку под зорката охрана на въоръжени до зъби орки със заплашителен вид.

Тунку отново заговори:

— Както виждате, тук имам неколцина пленници! Искам да оставите оръжията си и да се предадете! Ще броя до двеста: на всяка десетица ще убивам по един от вашите хора! Докато се подчините! Едно... две...

— Командоре — обърна се към началника си Амбор, — трябва да се предадем! Тъй или иначе сме загубени! Да не допускаме другарите ни да бъдат убити за едното нищо!

— Ти, разбира се, имаш право — кимна водачът, обърна се към Тунку и викна: — Спри! Предаваме се!

Тунку беше стигнал до девет и един орк вече размахваше бойната си секира над главата на един рицар, когото бяха накарали да коленичи. Господарят на Ядигар направи знак на чудовището да отстъпи и позволи на пленника да се изправи.

— Разумно решение, командоре! Оставете всички оръжия на покрива и слезте един след друг на улицата!

— Загубени сме! И наистина не виждам как можем да се измъкнем от това положение — обърна се Кадехар с въздишка към

командора.

Облече ризницата на Валантен и прикри лицето си, като го зацапа с прах и кръв.

За Тунку той беше демонът Аздар и беше обект на сляпата му ненавист. Щеше да е по-разумно да не го разпознае.

17.

КРАТКОТРАЙНО УНИНИЕ

— Това е ужасно! — изплака Корали и се сгуши в рамото на Ромарик, който несръчно се опита да я утеши.

— Дали Кадехар?... — едва се осмели да попита Амбър, втренчила тревожно очи в Гонтран.

— Ами чичо ми? — с треперещ глас продължи Ромарик. — А Уриен?

— Много сме далече — отвърна Гонтран, който бе заел позиция върху една скала, откъдето се виждаше най-добре. — Не може да се каже кой се е спасил.

От хълма, където се бяха скрили, младежите от Ис бяха станали свидетели не на битката зад градските стени — макар крясъците откъм града да ги бяха осведомили за ожесточението на боя — а на случката на покрива и на разгрома на Братството.

— Нали тези, които примамиха нашите приятели в това клане, не бяха жреците? — попита Агата.

— Не — каза Гонтран. — Това бяха орки. Вероятно наемници, повикани от жреците за подкрепление, както често се прави в Несигурния свят.

— Кой би повярвал — замислено каза Тома, — че Братството може да загуби битка?

— Орките бяха много повече — подхвърли Ромарик.

— И освен това — добави Бертрам, — може би жреците са участвали с техните магии.

— Орки или жреци — бурно се намеси Амбър, — какво значение има, когато всички рицари са мъртви или пленени.

— Спокойно, Амбър — каза Бертрам. — Само обсъждаме, нищо повече.

— Да, нищо повече, точно за това ви упреквам!

— Какво ще стане сега? — попита Агата, за да сложи край на караницата.

— Не знам — призна Амбър. — Нямам представа.

* * *

— Какво ще правим? — запита Йорван.

Заедно с двамата си спътници той се бе скрил зад една скала. И те бяха видели събитията на покрива.

Жералд не отговори. Обърна се към Кадуан, който направи немощен жест.

— Единственото наистина разумно нещо би било... — поколеба се Жералд — да се приберем в Ис!

— И да изоставим Гиймо? — възкликна Кадуан.

Той тръсна невярващо глава.

— Това е единствената възможност, която ни остава — опита да се оправдае магьосникът, като избърса очилата си. — В Ис ще осведомим превото, който несъмнено ще свика Великия съвет и...

— ... и в рамките на шест месеца ще бъде взето решение! Не, и дума да не става. Ще бъде твърде късно.

— По принцип имаш право — съгласи се Жералд. — Но при реалните обстоятелства... не виждам друго решение, освен това да се приберем в Ис.

— А аз виждам едно — обяви внезапно Йорван.

Повелителят Ша мислеше, че няма да обърнат внимание на мнението му, но когато видя обърнатите към него лица, разбра, че магьосниците бяха готови да се вкопчат и в най-малката надежда.

Седнаха на място, което не се виждаше от града, и Йорван започна:

— От най-ранната ми възраст аз принадлежа към едно тайно братство, което присъства и в трите свята: Братството на мечката. То е много древно. Създадено е било тогава, когато *Книгата на звездите* е пристигнала в Ис. Смята се, че същите хора, които са донесли Книгата, са основали това братство. То се е разпространило по-късно към Сигурния и Несигурния свят. Единствената му задача е да пази *Книгата на звездите* и да следи как тя се използва... Защото старият ръкопис съдържа опасни тайни! Ние от Братството на мечката не сме много на брой. Но влиянието ни е голямо и разчитаме на внушителна

подкрепа. Особено в Несигурния свят, където открай време се плетат най-големите заговори срещу Книгата. Предлагам да отида да известя водача на нашето братство и да поискам помощта му. Не знам дали тази помощ ще е достатъчна, за да надвием могъщите жреци на Йенибохор, но... нищо не ни струва да опитаме!

Изумено мълчание посрещна думите на Йорван.

— Не е за вярване! — най-сетне възкликна Кадуан. — Никога не съм чувал за това Братство на мечката! А обикновено през манастира Гифду минават всички тайни и секрети!

— Тайно общество, създадено от онези, които са донесли *Книгата на звездите* — на глас заразсъждава Жералд. — Власт и антивласт... Лекарство и противоотрова, когато лекарството се преобрази на отрова... Логично е и най-вече, много е разумно!

— Ами ти, каква е твоята роля в това братство? — обърна се Кадуан към Йорван със смръщени вежди.

— Някога бях негов таен информатор в Гилдията, в Ис. Днес аз съм ушите и очите на Мечката в Сигурния свят.

— А твоето... твоето заминаване от Ис с *Книгата на звездите* има ли нещо общо с Братството на мечката? — попита Жералд с блеснали очи.

Магьосникът започваше да разбира.

— Да — промълви Йорван с известна тъга в гласа, като наведе глава. — Но за това ще ви разкажа по-късно. Времето не чака, а щом сте съгласни, трябва да се свържа с моите приятели в Несигурния свят.

* * *

През това време на хълма Амбър нададе триумфиращ възглас. Току-що бе осенена от една мисъл!

— Рицарите атакуваха жреците, за да освободят Гиймо, и се провалиха — заяви тя.

— Откъде си толкова сигурна, че Гиймо е в Йенибохор? — прекъсна я Агата.

— Ами щом Братството е решило да обсади този град, то едва ли е било, за да си получи заплатата! — хапливо отвърна Амбър и вдигна рамене.

— Продължавай, Амбър — насърчи я Ромарик.

— Следователно поражението на рицарите ни задължава ние да действаме на свой ред.

— Още повече — мрачно допълни Гонтран — че бързането на Братството може да означава само едно: разполагаме с твърде малко време, за да освободим Гиймо.

— Но как? — учуди се Агата. — Как ще успеем там, където се провалиха двеста рицари?

Амбър ѝ се усмихна, сияеща от радост.

— Ние имаме приятели в Несигурния свят! Нали, другарчета? Гонтран, мисля за Тофан, твоя великан от степите! Корали, за Вал и Морския народ! А Гиймо ни е разказвал доста за Пясъчните хора, които са му задължени!

Лицето на Гонтран внезапно се проясни.

— Искаш да ги намерим и да ги помолим за помощ?

— Точно така! — потвърди Амбър и победоносно скръсти ръце.

— Да, но ние не познаваме никого! — обади се Тома.

— Така си е — съгласи се Бертрам.

— Много просто — отвърна Амбър, твърдо решена да вземе операцията в свои ръце. — Щом времето ни е преброено, както казва Гонтран и сигурно е прав, не можем да действаме всички заедно. Затова ще направим екипи. Корали и Ромарик, вие ще отидете при вашите приятели от Морския народ. Агата ще тръгне с Гонтран по дирите на Тофан. Тома, Бертрам и аз ще тръгнем към Хищната пустиня.

— Ами ако не открием никого? — обезпокои се Корали.

— Несигурният свят не е чак толкова голям! Пък и вие знаете къде да търсите! Обаче ще се уговорим за деня, в който трябва да се срещнем, независимо от резултатите...

Предложението на Амбър отново бе подложено на гласуване. Бе прието единодушно, този път без изключение. Бертрам вече не спеше, а се усмихваше загадъчно.

— Аз няма да дойда с теб, Амбър — обяви той.

— Какво?

— Имам друга идея! Трябва да действам сам.

— Ама, Бертрам, обясни ни! — настоя девойката.

— Няма смисъл. Само ще ви помоля да ми се доверите.

Всички го загледаха с безпокойство, но въпреки усилията си, не успяха да го разубедят.

Младият магьосник събра вещите си и побърза да тръгне, обяснявайки, че не трябвало да се бави, ако искал планът му да има шанс да успее.

* * *

И така, рицарите се бяха предали един по един на орките на Тунку, които ги чакаха в подножието на храма, където бяха намерили убежище. Бяха обезоръжени, нагрубявани и оковани, а след това бяха отведени в подземията на града и хвърлени във влажна тъмница.

— Добре ли сте всички? — попита командорът през решетките на килията, която споделяше с десетина от хората си, когато орките си тръгнаха.

От всички килии му отговориха положително, с изключение на съседната.

— Валантен умира — тъжно съобщи Кадехар.

Скрит под тюркоазената рицарска броня, Кадехар не беше разкрит дори от Тунку, когато мина пред него. За щастие орките му бяха позволили да носи на раменете си тежко ранения иконом, което още повече бе помогнало да остане незабелязан. При това жреците от Йенибохор — хилави мъже с обръснати глави и бели дрехи — бяха потърсили сред тях магьосника на Гилдията. Сторило им се беше, че са го видели по време на битката и начаса бяха задействали магически сили, за да неутрализират магията на звездите. Кадехар бе изоставил магьосническото си наметало в една чупка на терасата и не съжаляваше за това! Накрая жреците се бяха отказали, разочаровани.

Командорът направи проверка на бойците си: обадиха се сто и двадесет оцелели рицари, от които четиридесетина леко ранени, от общо двеста преди боя.

— Това е най-тежкото поражение на Братството от неговото основаване до днес — просто каза командорът на Амбор, който бе в същата килия.

— Загубихме битката, но не и войната! — възкликна пламенно капитанът.

— Може би — със съмнение се обади друг. — Лошото е, че ние вече не можем да водим тази война!

— Какви са шансовете ни, командоре? — попита един глас от друга килия.

— Няма да скрия, че са малки — отговори той. — Но ги има! Жералд и Кадуан, двамата учители магьосници, са на свобода: нито за секунда не се съмнявам, че вече имат план. Според мен са тръгнали към Ис, за да поискат подкрепление.

Макар и да съдържаха известна доза несигурност, думите на командора разведриха рицарите.

18.

РАВНОВЕСИЕТО НА СВЕТЛИНИТЕ

Гиймо излезе от състоянието на несвяст, в което бе изпаднал след развихрянето на мрака, е пламнало гърло и бучаща глава. Утоли жаждата си до насита.

Почувства се по-добре. С изненада и облекчение установи, че магическите защиты, атакувани от Сянката, се бяха възстановили по местата им. Бронята *Ежисжамур*, подсилена от *Одала*, графемата, закриляща затворените пространства, блестеше с успокоителната си синя светлина. Осемте лъча на *Хагал*, Великата майка, кротко си працияха със студените си червени пламъчета. Най-сетне, той все така усещаше под себе си, дълбоко гравирани в камъка, *Манназ*, връзката с Могъщите сили, Звездното яйце, което окончателно го защити от врага.

Чиракът обаче беше по-скоро склонен да вярва, че след атаките на Сянката, и поради изтощението му, магическите му защиты ще се сринат. Защото нали тъкмо *Йонд*, жизнената сила, зареждаше графемите с енергия, което беше в основата на магическите умения! Един силен магьосник прави силна магия, един слаб магьосник — слаба. Беше странно: сякаш графемите живееха свое собствено съществуване и бяха породили сами магията, без да използват самия него! Човек би казал дори, че графемите го пазеха.

Гиймо реши да не пръска повече сили в чудене или в търсене на обяснение, и така си беше добре. В състоянието, в което се намираще, не би могъл да устои на нова атака на безмилостния си противник без помощта на графемите.

Когато Сянката отново влезе в килията, силно се стъписа при вида на непокътнатите и явно обновени магически защиты.

— Добре... много добре, момчето ми... Надявам се, че си изразходил доста енергия... докато възстановиш магическите си сили.

В шептенето ѝ имаше някаква почти радостна нотка, което обезпокои Гиймо повече, отколкото яростните изблици от предния път.

— Днес имам особен хъс за атака... Една победа... води след себе си и друга... нали, момчето ми?

— Какво искате да кажете? — със слаб глас попита Гиймо, което сякаш зарадва противника му.

— Обичам да гледам как умират тюркоазени цветя... в прашни поля...

Думите на Сянката бяха по-неразгадаеми от обикновено и чиракът магьосник не настоя.

— Нямаше смисъл... да хабиш толкова сили с тези защиты — продължи тя. — Тъкмо ти скоро... ще ги премахнеш... и ще се хвърлиш в обятията ми.

— Как не! — извика Гиймо с пресекнал глас.

Сянката се изсмя. Седна край едната стена на килията, или поне такава бе впечатлението на Гиймо — от такова разстояние не я различаваше добре.

— Хайде малко да си побъбрим, а?... Имаме да си кажем толкова много.

Глухият глас бе прибавил гальовни нотки. Гиймо се почувства неловко.

— Кажи, момчето ми... Разкажи ми за родителите ти... Как са те?

Сърцето на Гиймо заби учестено.

— Нямам какво да ви кажа! Моят живот не ви засяга!

— Напротив, момчето ми... напред... Я ми кажи... майка ти още ли е толкова красива?... Русокосата Алисия... с така нежна кожа.

Гиймо отвори уста с изумление. Как... откъде знаеше тя? И какво означаваха тези намеци?

— Млъкнете! — изкрещя той.

Гласът на Сянката стана още по-нежен.

— Имам всички права, момчето ми... Особено това да ти говоря за майка ти...

— Не! Не за майка ми!

Мислите в главата на Гиймо се блъскаха и въртяха. Убягваха му. Имаше чувството, че една ръка с изострени нокти се бе промъкнала в гърдите му и се забавляваше, като дереше сърцето му.

— Тогава да поговорим за баща ти.

— За баща ми ли? Защо за баща ми?

Гиймо чувстваше, че ще избухне в сълзи.

— Защо... Питаш ме защо... Е, момчето ми... Защото баща ти, когото никога не си познавал... баща ти, когото са скрили от теб още от раждането ти... който обичаше твоята майка Алисия... баща ти, Гиймо... СЪМ АЗ...

— НЕЕЕЕЕ! НЕЕЕЕЕ!

Чиракът магьосник хвана главата си с ръце и зариде. Полудяваше. Това чудовище, този демон — негов баща! Невъзможно! Не искаше да го повярва. Не трябваше да го вярва!

Но... ако беше той? Тогава какво чакаше, та не спираше цялото това страдание? Какво чакаше, та не премахваше всички защити, за да се хвърли напред и да го стисне в прегръдките си?

Бронята *Ежисжамур* започна да свети по-ярко, а *Хагал* — още по-настойчиво... Сякаш да предупредят Гиймо, който се бе изправил и се олюляваше.

— Ела, момчето ми... ела при баща си... Гиймо... сине...

Момчето направи една стъпка към нея, после още една, като сомнамбул. Всичко вече му се струваше съвсем ясно: баща му, когото търсеше, откакто се помнеше, беше там, от другата страна на защитните прегради, които той така глупаво бе издигнал! Баща му го чакаше, щеше да го стисне в прегръдките си. Всичко свърши.

Тъкмо в този момент в съзнанието на Гиймо се материализира една графема. Графема във формата на везна, около която имаше ореол от топла светлина. *Тейваз*, знакът на Ирмин, равновесието, законът и редът, непобедимият принцип на справедливостта и единението на света!

Веднага щом се настани в ума на Гиймо, графемата надви елементите от фината магия, която Сянката беше инфилтрирала неусетно в думите си. Една ужасяващо нежна магия, която пречеше на изтощеното момче да разсъждава нормално, лишаваше го от волята му и го превръщаше в глупава марионетка.

Тейваз свърши сериозна работа и възстанови яснотата и хармонията в мислите му.

Сянката видя как Гиймо се поколебава, а после се връща назад.

— Какво чакаш... момчето ми?

Шептенето звучеше разтревожено. *Тейваз* заличи магическите частици, които придружаваха думите на Сянката, преди още да са

стигнали до мозъка на чирака магьосник. Постепенно Гиймо идваше на себе си.

Ако Сянката наистина беше негов баща, защо се опита да му причини болка, като използва цялата си магьосническа сила срещу него при последната им среща? Един баща не постъпва така със сина си! Синът...

Изведнъж очевидната истина блесна пред очите му. Алисия не беше истинската му майка! Той го знаеше от разкритията на повелителя Ша и най-вече от признанието, което тя сама му бе направила за откраднатото бебе от яслата! Знаеше го и се бе примирил с очевидното. Дори само мисълта, че тази жена, която той обичаше повече от всичко на света, не е майка му, го караше да се задушава от болка.

Той знаеше всичко това! Но не и Сянката.

Сянката със сигурност се беше осведомила, бе научила името на Алисия и как изглежда тя. Сянката бе разбрала, че той не познава баща си. Бе се опитала да го измами! И замалко щеше да успее... Как можа да се хване в такава явна клопка? Как се изкуши да се хвърли в прегръдките на това чудовище?

Гиймо не подозираше за цялата работа, която свърши *Тейваз* срещу коварната магия на неговия мъчител. Той извърна почервенялото си от гняв лице към мястото, където според него седеше Сянката:

— Няма да дойда! Вие не сте баща ми!

Тя разбра, че Гиймо ѝ се бе изплъзнал.

Не знаеше поради каква магия, но тя го бе загубила точно когато целта беше съвсем близо!

Изрева от яд и замята черните си кълбета срещу Бронята, която ги спря.

— Ще се наложи да почакаш... Когато се върна... ще ме молиш да те убия... за да се избавиш от болката.

Мракът оживя и пое към вратата, която се отвори и затвори с трясък. Гиймо си позволи доволна усмивка: за втори път бе надвил Сянката!

19.

ИЗВОРЪТ

— Какво ще правим?

— Имам си нещо наум.

Така отговори Корали на Ромарик, който основателно недоумяваше как щяха да открият няколко сала в цялото Изгарящо море.

Бяха напуснали Сивите хълмове призори. Обърнали гръб на Йенибохор, сега се изкачваха по склона към североизток.

— И какво точно е то?

— Ще видиш.

Ромарик въздъхна. Не му харесваше, когато Корали се правеше на тайнствена! Какво си въобразяваше това момиче? Че ще я моли да му каже какви ги е намислила? Той млъкна начумерено. Но скоро не издържа:

— Хайде де, Корали, кажи ми! Нали сме екип? Или не сме?

— А! Най-сетне един хубав въпрос!

Девојката спря и го загледа с леко наклонена глава. Изглеждаше възхитително с огромните си сини очи и дълги черни коси, които морският ветреца леко развяваше. Ромарик се смути.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз ли? Нищо. А ти? Искаш ли нещо да ми кажеш?

И тя му отправи закачлива усмивка. Момчето усети, че се разтапя. Знаеше, че никак не беше добра идея да тръгва сам с това момиче, което... момиче, за което... това момиче, за което мислеше вечер, преди да заспи! Което само с един поглед можеше да накара сърцето му да спре да бие, а после да забие в бесен галоп. Което понякога го вбесяваше, но често и разнежваше. Което му печелеше подигравателни усмивки от приятелите, но ужасно му липсваше, когато беше далече... В крайна сметка, за нищо на света не би я оставил да бъде с друг! И като си помислеше, нямаше голямо значение къде отиват — той беше с нея и това му стигаше.

— Да — заекна най-после Ромарик, — исках да ти кажа... че... ами че не е толкова важно, че не знам къде отиваме, щом ти знаеш. Защото сме заедно и... това е хубаво.

Корали направи очарователна муцунка. Престори се, че се замисля над думите му, реши, че те могат да минат за комплимент, измънка нещо в смисъл „колко глупави са момчетата“ и отново потегли на път.

* * *

Кадуан спря за малко да си отдъхне. Откакто Жералд и Йорван го бяха оставили и бяха тръгнали да вдигат нова армия срещу Йенибохор, старият магьосник едва се влачеше към Гората на обесените, където се бяха уговорили да се срещнат. Той трябваше да остане там и да накара подкрепленията, които дойдат по-рано от другите, да стоят и да чакат.

Въздъхна. Планът на приятелите му изглеждаше толкова несигурен!

Усети силен пристъп на носталгия към гимнастическия си салон в Гифду. След кратка почивка пое отново на път. Гората на обесените беше твърде далече за уморените му нозе.

* * *

Корали и Ромарик вървяха с бодра стъпка. Следобед стигнаха до крайната точка на нещо като крайбрежен нос, обграден от стръмни скали. Те не бяха твърде високи, но се спускаха отвесно към морето и изглеждаха непристъпни. Ромарик се наведе през ръба им. От основата на скалата бликаше сребриста струйка вода, която като ветрило от пръски се сипеше по вълните.

— Край — обяви той. — Не можем да продължим нататък. Ще се връщаме ли?

— Не. Стигнахме. Сега трябва да чакаме.

— Да чакаме ли? Ама ти си луда! А гомоните?

Свирепите гомони обитаваха всички брегове на Несигурния свят.

— Тук няма гомони — най-спокойно заяви Корали, като се оглеждаше за място, където да се настанят.

— Откъде си толкова сигурна?

— На това място няма плажна ивица. Гомоните обичат плажовете.

— Добре де — неохотно се съгласи Ромарик. — Но защо да чакаме и кого? Морския народ? Да нямаш уговорена среща?

— Племената на Морския народ живеят в морето, което е солено, но пият сладка вода. А по брега има само три извора, където могат да се запасят, без да се опасяват от гомоните. Знам това от приятелката ми Матси, тя ми ги показва на нещо като карта! Ако чакаме тук, не може да не се срещнем с Морския народ.

Ромарик беше силно впечатлен.

— Според теб колко трябва да чакаме?

Корали се замисли.

— Има трийсет племена. Могат да издържат около три седмици със запасите си от питейна вода. Никога не ходят заедно на изворите. Представяш ли си какво задръстване ще настъпи, ако дойдат наведнъж по двайсет сала от всяко племе? Само при три извора... Да кажем, че няма да чакаме дълго! Достатъчно е да помолим първите, които дойдат, да ни вземат на борда и да ни заведат при Шестото племе на Вал и Матси!

Момчето не намери какво друго да каже. Защо винаги се оказваше, че Корали е изключително момиче, когато бяха само двамата? Много би му харесало да покаже гордостта си и пред другите!

Откриха точно над извора, между две скали, едно местенце, което бе достатъчно широко, за да ги пази от вятъра, и освен всичко друго предлагаше обширен изглед към морето. Настаниха се удобно.

— Може ли да се облегна на теб? И за двамата ще е по-удобно...

Без да чака отговор, Корали се сгуши до гърдите на Ромарик. Той остана за миг слисан, но след това я обгърна с ръце. Тя въздъхна доволно.

— Добре ли си? — попита момчето, след като духна тъмните кичури, които гъделичкаха лицето му.

В отговор чу едно „да“, което го накара да потръпне от глава до пети. Доби повече смелост и докосна същите кичурчета, които отново

се връщаха и милваха бузите му, с една бегла целувка, която тя нямаше как да усети. После я стисна още по-силно с ръце.

Вечерта донесе хлад. Двамата разгърнаха спалните чували, които бяха взели от дома на Агата на тръгване заедно с провизиите, и се пъхнаха вътре, както си бяха с дрехите.

— Мислиш ли, че Морският народ може да направи нещо за Гиймо?

— Не знам — призна Корали. — Но те ненавиждат жреците от Йенибохор, които някога са отвличали децата им. Несъмнено с радост ще ни помогнат.

— Все пак, те водят странно съществуване — продължи Ромарик, който усещаше необичайна бързивост. — Да живеят така върху салове, като само се чудят как да избегнат Изгарящите медузи и гомоните!

— Знаеш ли, някога в Несигурния свят не е имало гомони — прехапа устни Корали. — Ние сме им ги изпратили! Когато Братството ги е прогонило от Ис, в края на средните векове... Някога Морският народ си живеел в села по крайбрежието, като рибарите, които ни подслониха на Срединния остров. После не са имали избор: трябвало или да живеят в морето, или да умрат на сушата.

— Това е ужасно! — внезапно станал сериозен, каза Ромарик, който разбра всичко. — Сигурен съм, че никой в Ис не знае, че ние носим вина за това нещастие!

— Отначало и аз реагирах като теб. Обаче Вал, пазителят на вещи, и дъщеря му Матси ме накараха да погледна нещата от различен ъгъл. В действителност съдбата не е била лоша с тях: просто им се е явила като неизбежна и им е показала два възможни пътя! Като избрали по-трудния, те приели да гледат на света с нови очи. Изгарящите медузи, които властват в Изгарящото море, са били техни врагове, когато са били рибари, после са станали техни пазачи. Гомоните пък, които ги държат далече от бреговете, ги предпазват от опасностите, които могат да им довлечат другите хора! Днес не им се налага да работят, не зависят от никой господар, ходят, където си пожелаят! Разбираш ли, те са успели да превърнат онова, което в началото е било ограничение, в свобода.

Разпалената реч на Корали накара Ромарик да се замисли. Неговите отправни точки бяха свързани единствено със страната Ис и

беше изумен да види, че приятелката му така добре разбираше толкова различни хора.

— Може би трябва да се редуваме на пост — подсказа ѝ Ромарик, докато тя се готвеше да се сгуши до него. — Ако приятелите ти дойдат тази нощ, може да ги изпуснем!

— Имаш право — съгласи се Корали. — Тогава ти започваш.

Ромарик отново я обгърна с ръце и се усмихна. Нощните дежурства на укрепленията на Бромотул далеч не бяха толкова приятни като това тук!

20. ТЪРГОВСКИЯТ ПЪТ

Гонтран и Агата бяха напуснали Сивите хълмове едновременно с останалите. Те незабавно бяха поели на югозапад за огромно учудване на Агата, защото тя бе останала с впечатлението, че гигантът Тофан живее в степите на Северните области на Несигурния свят. Но Гонтран ѝ бе обяснил, че след дълго размишление е стигнал до следните две заключения: онзи Тофан, когото познаваше, твърде много обичал опасните приключения и битките, за да се отегчава в някакви си степи, а Северните области тъй или иначе били твърде далече, за да се стигне дотам за шест дни! Затова момчето смяташе, че е по-логично и по-умно да тръгнат по пътя, който свързва Вирду с Фергана, и да разпитват всеки срещнат търговец дали е виждал наемник, който да прилича на Тофан.

Агата не бе могла да измисли никакъв разумен довод против плана на Гонтран и така те бяха вървели дълго, докато стигнат привечер Търговския път.

В действителност това беше само един широк отъпкан път с останал тук-там паваж — спомен от по-разточителни времена, когато е бил редовно поддържан. Дълбоките коловози показваха, че въпреки всичко този път продължаваше да се използва много активно, и това не беше никак случайно: той свързваше Вирду, столицата на Дребните хора, които добиваха от мините си скъпоценни камъни, служещи за разменно средство в Несигурния свят, и главния търговски град Фергана. Някога пътят бе продължавал в едната посока до Джагател, днес напълно изоставен участък, а в другата — чак до Ядигар, свърталището на най-отявлените разбойници на земята.

Недалече от пътя Гонтран и Агата съзряха малка горичка от хилави дръвчета и решиха да се разположат под сянката им и да чакат преминаващи търговци, които да им посочат някаква следа към Тофан. А ако се появяха крадци, достатъчно бе двамата да си останат скрити сред дърветата.

— Това ходене ми взе душата!

— Не само на теб! Смятах, че никога няма да стигнем дотук.

— Все пак чудно нещо е животът — продължи Агата, като грижливо разстилаше спалния си чувал на земята. — Ако преди седмица някой ми бе казал, че ще спя край път, гъмжащ от бандити, и ще чакам красив варварски воин с момче, което почти не познавам!

— Преувеличаваш — отвърна Гонтран. — С времето започваме да се опознаваме! Спомни си — за първи път се срещнахме в двореца на Тунку...

— Аз не бях в най-добрата си форма! — прекъсна го Агата, развеселена, като влезе в тона му. — Мръсна, цялата във вериги...

— Може би, но ти беше първият човек, който се зарадва, че се появяваме там, където никой не ни очаква!

Те избухнаха в смях.

— Вторият път — продължи Гонтран — беше в Даштиказар, за празника. Танцувах с едно момиче, но трябваше да го оставя, за да хукна след теб в ландите.

— Съжаляваш ли за това?

— Да речем, че... се позабавлявахме добре при кориганите!

— И това наричаш забавление? Всъщност, като си помисля... имаше доста комични моменти, вярно. Например, когато Бертрам се опита да направи магия и какво изражение се появи на лицето му, като осъзна, че не действа!

— Да, и когато ти, напълно уверена в себе си, даде грешен отговор на краля. Трябваше да се видиш, когато разбра, че си казала пълна глупост!

— Е, това не беше смешно!

Въпреки това и двамата се разсмяха от сърце. После си припомниха приключенията, които бяха преживели с Гиймо, което върна мислите им отново към техния приятел — пленник в Йенибохор.

— Надявам се Гиймо да е добре — въздъхна Гонтран. — Ако е отвлечен от Сянката, сигурно преживява ужасни неща! Само като си помисля, ми иде да помета всичко наоколо!

— Имаш право. И аз чувствам същото. Толкова е несправедливо! Няма по-добър от Гиймо. Нито по-благороден. Нито по-даровит. Нито по-...

— Хей, ти да не си влюбена? — присмя се Гонтран.

— Аз? Не! Е, може би малко — призна накрая тя. — Но кое момиче не би било влюбено в Гиймо? Той е едновременно крехък и силен, несръчен и талантлив...

— Стига вече! — със смях я прекъсна Гонтран. — Ушите му сигурно пламтят!

— Я ми кажи — внезапно попита Агата, — ти да не би случайно да ревнуваш?

— Кой, аз ли? Разбира се, че не!

— Да, да, виждам аз — заключи Агата с хитра усмивка, докато се пъхаше в спалния чувал. — Е, до утре, Гонтран. Приятни сънища!

— Аха — избоботи той вместо отговор. — А ти не сънувай много!

Той на свой ред си легна, но не можа веднага да заспи, въпреки умората от изминалия ден. Момичетата наистина бяха невероятни! Човек се държи с тях внимателно, съчувствено... и бам! Въобразяват си, че е влюбен! На всичкото отгоре Агата дори не беше красива. Тя беше твърде висока и прекалено слаба. Устата ѝ бе много голяма, очите — твърде черни, косите — прекалено тъмни. Вярно, умна беше и с характер. От нея се излъчваше и някакъв магнетизъм и — трябваше да се признае — имаше класа. Но това беше всичко! Гонтран се помъчи да я прогони от мислите си. Трудна работа: тя спеше до него и той чуваше равномерното ѝ дишане на няколко сантиметра от ушите си. Някаква нощна птица изкряска. Листата на дърветата точно над главите им се разшумяха от вятъра. Момчето се усмихна: в главата му изникнаха нотите на една мелодия.

* * *

На другата сутрин се събудиха от шума на керван, минаващ по пътя. Изскочиха от спалните чували, на бегот излязоха от горичката и се втурнаха към първата каруца. Един наемник от хибридите, полуорк-получовек, изръмжа от изненада и вдигна копието си. Но щом видя, че са деца, веднага го отпусна с презрително изражение. Водачът — жизнерадостен на вид мъж — спря каруцата си, като дръпна юздите и извика успокоително на двата огромни жълти вола от впряга.

Гонтран се обърна към него на ска, езика на Несигурния свят. Попита го дали не познава воин на име Тофан, който някога е работил като наемник на търговците от Фергана.

— Един гигант от северните степи? — отвърна мъжът и се почеса по главата. — С татуирани дракони по черепа? Познавам един, който преди няколко месеца създаде охранителен отряд за същия този път. Той е начело на двадесетина мъже, воители от степите като него. Понастоящем неговият отряд е най-добрият на пазара. Ако имах средства, щях да наема него, а не тези хибриди, които на всяка почивка мислят само как да се напият.

— И къде мога да открия този отряд? — радостно заразитва Гонтран, чиято интуиция се оказа съвсем вярна.

— Ами на пътя, разбира се! Не знам точно къде, но ако нямаш спешна работа, съветвам те да почакаш. Рано или късно той неминуемо ще мине оттук...

Гонтран и Агата горещо благодариха на човека за безценните сведения. Накараха го да обещае, ако срещне Тофан, ще му каже, че момче на име Гонтран го търси и го чака в една горичка край пътя. После отново се върнаха под прикритието на дърветата.

— Търговецът има право — каза Агата. — Не знаем къде се намира твойт приятел. Ако тръгнем да го пресрещаме в грешната посока, рискуваме да го изпуснем. Най-добре е да не мърдаме оттук и да бъдем търпеливи!

Гонтран призна, че разсъжденията й са правилни. Можеха да чакат: разполагаха с пет дни, минус един за връщане. Най-трудното беше да си запълнят времето, докато чакат. Защо ли не взе със себе си цитрата!

21.

НА ПЪТ КЪМ ХИЩНАТА ПУСТИНЯ

Амбър и Тома бяха поели право на юг. Стигнаха до Търговския път, но се отказаха да вървят по него, защото така щяха да се приближат до Йенибохор, а това никак не им се нравеше. За да избегнат прокълнатия град, те свиха на югоизток, но без да изпускат главната цел на пътуването си — Хищната пустиня. Първата нощ без приятелите си те прекараха в една овчарска колиба в някаква изоставена нива.

На втория ден трябваше да прекосят Влажната река, малко по-нататък — Тъжната рекичка, а след това да прегазят високата трева на безкрайната степ, наречена Двуглавия сфинкс. Тези два прехода им струваха значителен брой скъпоценни камъни. Първо за лодкаря, когото едва успяха да открият на брега на голямата река, после за един рибар с лодка на Тъжната рекичка. Ако трябваше да обяснят къде са прекарвали втората нощ, Амбър и Тома едва ли щяха да си спомнят: капнали от умора, те се бяха строполили под един огромен храст с бледолилави плодове.

На третия ден в далечината се показва жълтата блещукаща повърхност на пустинята.

— Уф! Добре че пристигнахме най-после — въздъхна Тома, като намести раницата си с едно отмятане на хълбока.

— И аз съм много уморена — отвърна Амбър и хвърли поглед на компаса, благодарение на който можаха да се справят с необичайния маршрут. — Разбързали сме се като луди! Но нямаме избор, шест дни е много кратък срок.

И двамата не бяха разговорливи по природа и бяха разменили твърде малко думи от тръгването насетне. Отначало се задоволяваха с погледи, а с течение на времето — с усмивки.

Когато Бертрам замина на тайнствената си мисия, Амбър малко се поуплаши да остане насаме с Тома, който в нейните очи беше едно глупаво и недодялано момче. Ала благодарение на прямотата, с която и

дватамата пристъпиха към проблемите, свързани с пътуването, скоро започнаха да се разбират и с поглед. Девојката забеляза, че Тома има лесен и напълно оформен характер, а зад недодялаността и непохватността му всъщност се крие голяма искреност и непресторена щедрост. Бе разбрала също и това, че той е от хората, които не могат да живеят сами: Тома винаги имаше нужда от някой — някой, когото да придружава, някой, на когото да дарява своята преданост и приятелство. Този някой беше Агата, после и Гиймо. Днес беше тя. Амбър се чувстваше като човек, натоварен с непознати досега отговорности.

— Добре че не срещнахме Двуглавия сфинкс! — възкликна Тома, като тръсна червенокосата си грива.

С приближаването на целта той изпитваше все по-голяма необходимост да приказва. Това бе неговият начин да изразява радостта си.

— Ти пък, той отдавна е умрял! — каза Амбър. — Бил убит от селяни, на които им дотегнало децата им да бъдат разкъсвани, когато водели стадата на паша в степта! Гиймо ми разказа всичко това.

— И този сфинкс ли е задавал гатанки? Може би две, щом е бил с две глави!

— Не знам. Трябва да питаме онези, които е изял.

Внезапно Амбър замълча. Без да иска, бе произнесла името на Гиймо и това бе достатъчно, за да почувства болка. Продължиха да вървят мълчаливо.

— Много ли ти липсва? — попита Тома, който бе забелязал как лицето на момичето помрачня.

— Кой?

— Ами... Гиймо, кой?!

— Разбира се, че ми липсва — призна Амбър след кратко колебание. — Дори страшно много, което не мога да си обясня. Знаеш ли, когато той не е с мен, имам чувството, че нищо вече няма значение, нито смисъл. Това е ужасно... Дали и той чувства същото?

— Без съмнение.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш? Казвал ли ти е нещо за това?

— Нищо не ми е казвал — неумело опита да се оправдае Тома, — но има неща, които момичетата виждат, а момчетата не, и други,

които момчетата забелязват, а момичетата — не. Аз съм момче. И мога да ти кажа, че съм виждал как Гиймо те гледа.

— Много мило, Тома, че ми го казваш — развълнувано прошепна Амбър и потъна в продължителна замечтаност.

Скоро след това стигнаха границата на Хищната пустиня. Степта рязко свърши, също както сушата свършва пред морето. Докъдето поглед стигаше, не се виждаше нищо друго, освен пясък — потръпващ пясък, сякаш очакващ нещо.

— Бррр! — потрепери Амбър. — Като си помислиш, че тази пустиня те поглъща и изяжда, ако за зла участ попаднеш в нея!

— Какво ще правим?

— Гиймо ми разказа, че Пясъчните хора общуват помежду си с дим.

— Като индианците от Сигурния свят?

— Да.

— А ти знаеш ли сигналите на Пясъчните хора?

— Не. Но мисля, че и най-обикновен огън ще привлече вниманието им и ще ги доведе при нас.

Залутаха се в безплодно търсене на клони, но не намериха друго, освен сухи треви, които събраха накуп.

— Това дори е по-добре от дърва — със задоволство обяви Амбър, докато драскаше клечката кибрит под първата купчинка. — Тревата прави повече дим!

Действително, тревата бързо пламна, като отдели плътен дим, толкова гъст, че ги принуди да се отдръпнат назад.

— Надявам се, че ако някой дойде, това ще са Пясъчните хора — каза Тома, — а не орки или бандити!

— Само Пясъчните хора могат да вървят по Хищната пустиня, и то благодарение на каменните си налъми — успокои го Амбър. — Освен това, ако се появят някакви орки, ти ще им дадеш да се разберат, нали?

Намекът на Амбър за неговата храброст в гората на Трой извика усмивка върху лицето на момчето.

— Не знам, обаче едно е сигурно — скъпо ще дам кожата ни!

— Не се съмнявам нито за миг, Тома.

Те млъкнаха и се съсредоточиха в поддържането на огъня със суха трева.

„Моля ви се, елате! — наум се примили Амбър, обърната към Хищната пустиня. — Гиймо има нужда от вас! А времето ни е съвсем малко“.

22.

КОСТЕНУРКАТА-СВЯТ

Чудна работа, на Гиймо му се струваше, че с течение на изминаващите часове, а може би дори дни — вече нямаше и най-малка представа за времето! — ставаше все по-бодър в сравнение с началото на пленничеството му. При това все още не беше ял, а каната с вода беше почти празна.

Всъщност той отдавна беше спрял да пие. Не беше жаден. Обхвана го усещане за блаженство, когато *Кеназ*, графемата на Огъня, който сгрява, *Ингваз*, Богатата, която му помагаше да концентрира енергиите си, и *Луказ*, флуидът на живота, се бяха запалили у него. Сега момчето беше сигурно: графемите си имаха свое самостоятелно и добронамерено спрямо него присъствие и го бяха взели под своя закрила.

Един ден учителят *Кадехар* му бе казал по повод на Великия маг *Шарфалак*, че понякога става така, че тялото вече не захранва магията, а магията започва да храни тялото. Тъкмо това се случваше с него.

* * *

Ето защо *Сянката* отново се сепна изненадано, когато за четвърти път влезе в тъмната килия.

— Това е впечатляващо... много впечатляващо... Трябваше да се гърчиш от глад и жажда... да пълзиш по пода... и да ме молиш да сложа край на мъките ти... Вместо това... те виждам свеж... спокоен и самоуверен.

Гиймо не отговори. Той беше под закрилата на бронята *Ежисжамур* и на *Одала*, спокоен заради прашенето на *Хагал* и присъствието под него, в камъка, на *Космическото яйце* на *Манназ*. *Тейваз* блокираше достъпа до съзнанието му на всяка външна и лукава

магия, а *Ингваз*, *Кеназ* и *Луказ* го поддържаха жив. Сянката вече не можеше да го достигне. И го знаеше!

— Всъщност, момчето ми... ти ме изнервяш и очароваш едновременно... Имам само едно желание... да те унищожа... и все пак не мога да не ти се възхищавам... Ти ме караш да потърся най-силното у себе си... и заради това те обичам... да, обичам те. — Сянката се раздвижи около енергийната стена. — Потърсих в моите стари книги... някакъв начин да те прекърша... И намерих решението... Решение, старо като света... старо като този свят.

Вниманието на Гиймо бе привлечено от някакъв странен предмет в непосредствена близост до бронята *Ежисжамур*. Направи усилие да го види по-ясно. В действителност Сянката бе оставила три неща на пода: един дървен орел с вдигната над главата криле и заплашителна човка, една пръстена костенурка, замръзнала в положение, изразяващо силно страдание, и един каменен диск, стоящ върху тясната си страна, покрит с неразличими символи. Чиракът се учуди. Какво означаваше всичко това?

— Ще те оставя... с една нова приятелка... Бих останал и аз, но... се страхувам да не се захване и с мен.

Демоничното създание се изсмя и отиде към вратата. Когато излизаше, произнесе няколко думи, резки и сурови, с неприсъща за човек звучност. Гиймо инстинктивно се обърна към предметите.

Първият, който оживя, бе дискът. Беше голям колкото чаена чинийка и дебел колкото торта. И потреперваше. Гиймо присви очи. Пак се бе излъгал: не мърдаше дискът, а гравираниите върху него знаци! За огромно негово удивление, знаците изпопадаха на земята и тръгнаха в колона към Бронята, също като мравки! Когато се блъснаха в магическата стена, знаците-мравки се скупчиха и започнаха да я гризат. Гиймо не вярваше на очите си. В основата на Бронята скоро се образува дупка и тогава дървеният орел също оживя.

Той беше висок около петнайсет сантиметра и докато разперваше криле, нададе толкова пронизителен крясък, като че бе стоял безжизнен цяла вечност. Отиде до дупката, издълбана в Бронята от знаците-мравки, и мина през нея. Както при преминаването на първата преграда от Сянката, Хагал светна в червеникав ореол и постави Гиймо под защитата на втора енергийна стена. Тогава дървеният орел литна и кацна отгоре ѝ. Нададе друг крясък и започна да кълве

омагьосаната преграда. Гиймо се разтрепери и се сви на топка, обгърнал коленете си с ръце. Видя как магическата стена се напуква и се срутва, като че е от кристал, с шум на счупено стъкло. Тогава се събуди костенурката.

На ръст беше колкото малка сухоземна костенурка и се движеше също толкова бавно. Размърда глава и примигна. После отвори уста и тук вече Гиймо помисли, че полудява: тя започна да стене!

— Ооох... Боли ме, много ме боли! Благодаря ти, че ме събуди... за да споделиш моето страдание!

Пръстената костенурка загледа Гиймо с погледа на извечната старост и той на мига разбра, че не може да направи нищо, съвсем нищо, срещу това създание. Дълбоко отчаяние изпълни сърцето му.

Чудовищното животно се пъкна през дупката под бронята *Ежисжамур* и бавно се приближи до него. *Манназ* незабавно го обви със защитното яйце и го постави под закрилата на Висшите сили. Костенурката спря. Гиймо се помоли с всички сили на петте елемента тя да не изгризе или изкълве обвивката на графемата.

— Боли ме, Гиймо, така ме боли... А ти си толкова добър, толкова добър! Да ме изтръгнеш от съня ми... за да поемеш част от бремето ми!

Изведнъж момчето бе обзето от панически страх. Загледа костенурката. И разбра. Разбра, че животното беше старо като този свят, защото то БЕ този свят! Или поне неговата душа. И че носеше всички негови злини, цялата му болка в себе си. И възнамеряваше да направи тъкмо това — да му прехвърли част от страданията си. Неговият разум никога не би ги понесъл. Щеше на мига да полудее. Той закрещя.

— Имаш право да се боиш... Ала страхът е нищо в сравнение с някои неща. Ще имаш време да го осъзнаеш... много време!

Пръстената костенурка не се и опита да премине през Звездното яйце. Задоволи се да затвори очи. Гиймо усети как нещо се мъчи да влезе в главата му. *Тейваз* се опита да се противопостави на натрапника, но скоро се предаде: беше неравностоен противник.

На помощ се притекоха други две графеме, от самите дълбини на душата му.

Първата беше *Ансуз*, Асът и Влагата, която освобождава от страха от смъртта и отваря път към последните вътрешни резерви.

Втората беше *Ехво*, *Конят* и *Близнаците*, духовният проводник.

Ансуз започна да пропъжда страха от стомаха и от сърцето на момчето. След това под нежното, но твърдо ръководство на графемата *Гиймо* влезе в състояние на екстаз, което магьосниците наричат *одхра* и което впрочем никое човешко същество до този ден не бе познало.

И най-сетне, понеже *Костенурката* все повече се ожесточаваше и за да не засегне *одхрата*, в която бе изпаднал *Гиймо*, *Ехво* внимателно обсеби съзнанието на момчето и го отведе в онези селения на душата, където никой, дори *Висшите сили*, нямат достъп.

Костенурката застана още по-силно. С неизразима мъка тя изгледа *Гиймо*, който бе седнал по турски, а широко отворените му очи бяха втренчени неподвижно в тавана.

— То си отиде... Ти си отиде, момчето ми! Дори да е тук... дори да изглежда, че си тук!

Животното от пръст се обърна с бавната си походка, последвано от дървения орел и от знаците-мравки, които се върнаха в диска и се събраха там на спирала.

Отново застинаха на местата, където ги бе оставила *Сянката*. Орелът, с пъхната под крилото глава. *Костенурката* — скрита в черупката си.

В яйцето на *Манназ*, зад изтърбушените и счупени защити на *Ежисжамур* и *Хагал*, *Гиймо* седеше неподвижен също като трите предмета.

23. ОКОЛО ОГЪНЯ

Тофан беше на седмото небе. Гонтран свиреше божествено! А разтапящите мелодии, които изтръгваше от цитрата на един от неговите бойци, пренасяха гиганта чак до страната Ис, която той не познаваше, но за чиито красоти се догаждаше от нотите, които чуваше. Колкото до покритите с дълбоки белези и татуировки мъже, които акомпанираха на Гонтран, пляскайки с грубите си ръце, те се усмихваха, така че обстановката приличаше на истински празник!

* * *

Срещата на младия музикант и приятеля му Тофан се състоя на Търговския път сутринта на третия ден.

Дотогава Гонтран и Агата бяха запълнили как да е времето на чакане, като си бърбяха или играеха на шах върху начертана на земята шахматна дъска, с камъчета и пръчици вместо фигури, ала наблюдавайки търговските кервани по пътя.

Както им беше предречено, най-сетне Гонтран съзря начело на богат керван, който се придвижваше мързеливо, познатия силует на воина от степите. Нададе вик и се втурна насреща му, радостно размахал ръце, за изумление на Тофан, който не вярваше на очите си, и за разочарование на Агата, която бе започнала да цени разговорите си насаме с Гонтран.

Засмян до уши, великанът прегърна момчето и го стисна до задушаване. Двайсетината воина от Севера, които съставляваха охраната на кервана, се струпаха около началника си, за да споделят радостта му, и приятелски потупваха Гонтран с яките си ръчища.

Агата се бе приближила стеснително, впечатлена от тези бойци с походка на хищници, облечени в кожа и метал, всички с дивашки

татуировки и гигантски мечове на гърба. Най-силно впечатление обаче й направи Тофан с гигантския си ръст, сивите си очи, прорязаното от белези лице, черепа с татуировки на дракони и дълбокия си глас. Гонтран си спечели няколко закачливи бележки от Тофан заради присъствието на девойката, но Агата бързо възвърна своята самоувереност и хапливост и много скоро бе приета свойски в компанията сред смехове и радостни възгласи.

— Ще ти помогна — бе казал Тофан, след като Гонтран му обясни причините за появата си край Търговския път в Несигурния свят. — Без съмнение и другарите ми, но трябва да говоря с тях и те сами да решат — те са свободни хора, които доброволно ми служат, и заедно направихме отряд за охрана. Те не са слуги! Ала преди всичко трябва да заведем тези търговци до уговореното място, защото са ни платили за това. Чакай ме тук, в твоята горичка. Ще дойда да те потърся, когато свършим нашата работа.

Тофан удържа на думата си. На следващата вечер той се яви пред Гонтран, а с него — и всичките му воини.

Ето как Гонтран и Агата се оказаха първите, които още в средата на петия ден се върнаха на Сивите хълмове, където беше уговорената среща.

— Ех, музиканте — въздъхна Тофан след една балада, която Гонтран изпя, — ти много ми липсваше! Не можах да открия в този свят човек с твоята дарба!

— Е, Гонтран — иронично подхвърли Агата, — пред теб се открива международна кариера!

— Подигравай се, подигравай се — отвърна момчето. — Само почакай и ще видиш ти. Приятели — обърна се той към бойците на езика ска, — сега за вас ще пее нежната Агата!

— Ти си луд! — възмути се тя тихо, като ококори очи. — Аз никога през живота си не съм...

— Не приказвай, а си почвай песничката — прекъсна я Гонтран. — Степните хора не обичат да чакат. И един съвет: те са меломани. Ако пееш фалшиво, може да ти се случи нещо.

Агата го изгледа, но не можа да разбере дали се шегува. Обзета от съмнение, реши да запее. Тъй или иначе, никога не бе бягала от трудностите!

Помоли Гонтран да бъде така добър да ѝ акомпанира с цитрата, прокашля се и започна една тъжна и меланхолична песен, много популярна в страната Ис.

— *В гората отиват майката и дъщерята. Девойката въздиша. Защо тъжиш, Маргарита? — Девойка съм през деня, а през нощта — бяла сърна...*

Агата имаше малко нисък глас, но пееше вярно и прочувствено, което приятно изненада Гонтран. Това момиче наистина беше удивително! В края на песента мъжете от степите бурно аплодираха.

Но те не бяха единствени:

— Браво, Агата!

— Да, беше страхотно!

Всички едновременно се обърнаха към две фигури, които изникнаха от сянката.

— Ромарик! Корали!

Гонтран остави цитрата на земята и хукна към приятелите си.

* * *

Ромарик и Корали бяха останали дълго над извора, който се изливаше в морето, скрити на завет от вятъра сред скалите. Чакаха да дойде някое от племената на Морския народ, на което му е свършила водата за пиене. Най-сетне, в края на втория ден, саловете на Четвъртото племе се приближиха до стръмния морски бряг — два дни, които им се бяха сторили два часа, толкова много неща имаха да си кажат. Морските хора бяха така безшумни, че замалко да си отидат незабелязани. За щастие един детски вик привлече вниманието на двамата и те се подадоха навън от скривалището си, надвесвайки се от скалата над извора, откъдето видяха големите салове.

Корали свила ръце пред устата си, се обърна сърдечно към мъжете и жените, които се слицаха от неочакваната ѝ поява над главите им. За щастие пребиваването на малката чужденка при Вал и Матси бе станало известно на всички племена и изразът на изненада и страх по лицата им скоро се замени с доброжелателна усмивка.

Всички бяха с полуголи и загорели тела, с обезцветени от слънцето и солта коси. Бялата ципа пред очите им, която им придаваше

стъклен вид, им позволяваше да гледат под водата.

Водачът на саловете — онзи, който трябваше да преведе племето по Изгарящото море между теченията и медузите — ги осведоми, че Шестото племе е далече оттук. Корали попита дали е възможно да предадат на Вал едно съобщение. Времето бе минало твърде бързо и дума не можеше да става да се опитват да стигнат при него. На девойката бе отговорено, че щом бъдат напълнени съдовете с вода, Четвъртото племе ще поеме ангажимента да го открие, за да му предаде посланието. Ето защо тя обясни положението, а Ромарик вметна, че ако Шестото племе се съгласи да им се притече на помощ, би могло да дойде направо в едно от заливчетата в полите на Сивите хълмове. Тъкмо там си бяха дали среща приятелите. Ромарик и Корали усетиха как Морските хора се смутиха при разкритията им за Йенибохор, жреците и Гиймо. Водачът на племето им обеща да побърза с предаването на съобщението. След това, когато разбраха, че нямат повече работа тук, Корали и Ромарик решиха да тръгнат, без да бързат, обратно към Сивите хълмове.

* * *

— Цели два дни, докато се домъкнете от вашия извор дотук — намигна Гонтран на Ромарик. — Трябва да сте били много изморени!

— Вярно, че не бързахме — със смутена усмивка отговори той, — но на отиване бързахме много и Корали реши, че е по-добре да пестим силите си на връщане, като знаем какво ни предстои.

— Не се оправдавай, Ромарик — каза Корали и измери с поглед Гонтран. — Нека господинът по-скоро ни обясни тази глуповата и замаяна усмивка, която беше на лицето му, докато Агата пееше!

— Ей, ей! — със смях се намеси Тофан. — В името на степните призраци, човек ще си рече, че сме на пазара във Фергана!

Гонтран благодари на приятеля си с усмивка, а Корали сърдечно стисна ръката на исполина. Те се присъединиха към останалите край огъня. Когато всички се запознаха и размениха информация, веселбата продължи. Тофан извади от багажа си барабан, представляващ опъната върху обръч кожа, и воините запяха пламенна и дива песен, която възхваляваше суровата красота на родните им степи.

24.

СИВИТЕ ХЪЛМОВЕ

Кадуан продължаваше да будува край тлеещата жаравя на полянката в Гората на обесените. Слънцето плахо се надигаше и с мъка разкъсваше разрошените пелени на мъглата, провиснали по дърветата.

Най-сетне се появиа Йорван и Жералд, придружени от тайнствена фигура, плътно загърната в мечя кожа.

Старият магьосник, зарадван, че най-после може да размърда схванатите си крака, тупна приятелски Жералд, стисна здраво ръката на Йорван и кимна за поздрав на непознатия, който се бе дръпнал настрани.

— Свършихме добра работа! — доволно обяви Жералд. — Водачът на Братството на мечката се съгласи да ни помогне!

Кадуан погледна с интерес човека, който стоеше по-нататък.

— Приближете се към огъня — предложи старият магьосник, като явно имаше предвид него. — Призори все още е студено! Пък и там ще ни е по-удобно да си поговорим и да се опознаем!

— Да, това е добра идея — призна тайнственият гост с глас, който беше едновременно мек и непреклонен.

Той се приближи и смъкна от главата си мечия череп. Това освободи истински водопад от коса и разкри красиво женско лице, озарено от огромни зелени очи.

— Кадуан — обърна се Жералд към втрещения си приятел, — представям ти Кушумай Ловджийката, водач на Братството на мечката и на съпротивата срещу Йенибохор.

* * *

Вече напълно се бе развиделило, но студът все още беше остър. Увит в широкия си червен плащ, Йорван мълчеше угрижено.

— Нещо не е наред ли?

— Усецам нечие присъствие.

— Присъствие... от какъв характер? — обезпокои се Жералд. — Жреци, орки? Сянката?

— Не, не, нищо такова — успокои го Йорван.

— Да не би да е подкреплението, което очакваме? — приближи се Кушумай.

— Не. Тъкмо затова се чудя! Пуснах една магия за издирване, за да локализирам хората от Братството на мечката, които се бавят. Магията ми върна информация за подкрепление, но от малка група хора, странна и разнородна, съвсем наблизко.

— Можеш ли да определиш къде се намира?

— Да. Намира се... на хълмовете, които са на изток от Гората на обесените.

— Тогава да тръгваме — простичко каза Ловджийката и намести меч на кръста си. — Ако има някаква заплаха, трябва да се подсигурим. Пък и ако се поразмърдаме, ще се стоплим, докато чакаме нашите хора!

* * *

— Е, Ромарик? Виждаш ли нещо?

— Абсолютно нищо! А уж оттук се вижда надалече! Ако Бертрам и Амбър се бяха показали, щях да ги съзря веднага!

— Дано не им се е случило нещо! — прошепна Корали с болка.

— Хайде сега — нежно каза Ромарик и я прегърна. — Измъквали сме се от какви ли не ситуации! Няма причина и този път да не е така. Ще видиш, сестра ти скоро ще бъде тук, а също и оня кръгъл идиот Бертрам!

Корали се усмихна насила и отпусна глава на гърдите на приятеля си. Гонтран се приближи.

— Много съжалявам, че се налага да прекъсна този романтичен миг, но Тофан ни дава знак, че към нас приближават някакви хора.

Той ги подкани да го последват, като им махна да побързат. Присъединиха се към Агата, която лежеше на земята при степните воители и следеше с поглед придвижването на четирима непознати по

хълма. Единият от тях беше жена, навлечена с меча кожа, вторият имаше странен червен плащ, а другите двама бяха облечени... като магьосници от страната Ис!

— Жералд! Това е Жералд! — радостно се провикна Корали.

— Всичко е наред, Тофан — обърна се Гонтран към исполина, който го гледаше въпросително. — Те са с нас!

После се изправи, а след него и приятелите му, и всички замахаха с ръце към групичката, която се катереше по склона.

Жералд помисли, че е жертва на мираж. Само че това не беше пустиня и дори съвсем не беше топло! Но как другояче да си обясни, че му се привиждаха Гонтран, Ромарик и Корали, които размахваха ръце там горе пред очите му, докато той ги бе оставил в страната Ис под надзора на Бертрам? И освен това, ако наистина бяха те, кои бяха онези мъже със свиреп вид до тях?

— Ехо! Жералд! Ние сме! Ето ни тук!

Не, не беше мираж. Магьосникът зяпна от изумление.

Точно обратното на Кушумай, която горещо приветства неочакваното подкрепление в лицето на Тофан и хората му, Жералд никак не се показва зарадван от присъствието на Гонтран, Ромарик, Корали и приятелката им Агата! Особено когато научи, че Бертрам, Амбър и другото момче, Тома, също са се впуснали да търсят приятели в Несигурния свят и от тях все още няма ни вест, ни кост.

Почервенял от гняв, Жералд им даде да разберат, че отсега нататък ще им се наложи да се подчиняват безпрекословно на всички заповеди, които ще им бъдат давани.

— Пак, добре че не реши да ни върне в Ис — измърмори Агата.

— Може би това щеше да е за предпочитане — процеди Ромарик. — Сега пак сме едни послушни дечица, на които им издърпаха ушите за назидание и ги поставиха на място!

— Направи ли ви впечатление? — продължи Корали. — Никаква благодарност, нито една дума за всичко, което направихме! Все пак доведохме на Жералд степните воини! А освен тях ще дойдат и Морският народ, и Пясъчните хора, и...

— Търпение! — прекъсна я Ромарик. — При първия удобен случай отново ще поемем инициативата!

— Напълно съм съгласен — кимна Гонтран, не по-малко обиден от останалите. — Но кога ще се появи този случай?

— Ако не се появи сам, ще го извикаме ние!

Докато на Сивите хълмове Жералд четеше конско на младежите от Ис, в Йенибохор Уриен Трой проливаше горещи сълзи.

— Какво става? — тревожно попита командорът.

— Валантен — с угаснал глас продума Кадехар. — Мъртъв е... Ужасно съжалявам, не можах да сторя нищо. Магията ми продължава да е блокирана.

Тягостна тишина, прекъсвана от хлиповете на Уриен, посрещна вестта. От единия до другия край на затвора, където бяха хвърлени рицарите, сто и двацет гърла запяха песен. Тежка и бавна песен, отдаваща последна почит на падналия в битка приятел, чиито бойни другари никога нямаше да го забравят.

Уриен се бе строполил върху тялото на човека, който беше негов брат по оръжие. Като знак на уважение към скръбта му, другите рицари от килията се отдръпнаха настрана. Кадехар отпусна главата си назад към влажната каменна стена и въздъхна. Каква лудост! Какъв хаос!... Сърцето на магьосника се изпълваше с гняв не толкова заради поражението, колкото заради безкрайно унижителното чувство, че е принуден да понесе всички тези събития. От колко време вече ситуацията беше извън контрола му? От атаката на Джагател, където един след друг пред очите му загинаха приятелите му магьосници? Може би от по-рано. Всъщност откакто Гиймо разкри магьосническата си дарба... Много неща, които по онова време смяташе за непоклатими, се бяха срутили, все едно че нещо, което държиш здраво в ръката си, изведнъж се превръща в дим. Непобедимото Братство бе застигнато от злощастие, Гилдията бе превзета отвътре от Сянката, Валантен беше мъртъв, без да може да му помогне. Ами Гиймо? При мисълта, че в този момент някой може да му причинява болка, Кадехар за първи път от много време насам усети как гневът нахлува в него. При всичката несигурност и колебания, които терзаеха магьосника, привързаността му към момчето беше неизменна. Той щеше да го спаси. Ако ще за това да се наложи да слезе в ада и да предизвика самия Бохор! Кадехар твърдо се зарече да го стори и малко повъзвърна спокойствието си.

25. ТРЕВОГИ

Решението да се построи тиловата база за контраатаката на Сивите хълмове — по-удобно разположени и по-лесни за защита, отколкото Гората на обесените — бе взето от Кушумай.

За огромно облекчение на Жералд, който никак не се чувстваше добре в кожата на началник, Ловджийката властно пое ръководството на операцията. Щом разбраха коя е тази жена, степните воители незабавно й засвидетелстваха уважението си, примесено с известен страх. Колкото до Ромарик, Гонтран, Корали и Агата, въпреки тяхната неприязън към неблагоприятните възрастни, те отначало гледаха младата жена в меча кожа с любопитство, а по-късно, когато Кадуан им разкри нейната самоличност — с възхищение.

— Тази жена — бе им доверил старият магьосник — е водач на Мечките, тайно братство, към което принадлежи и повелителят Ша. То е свързано с *Книгата на звездите* и трябва да предпазва трите свята от злоупотреба със силата на тази книга.

Разбира се, Агата и Корали не пропуснаха да обърнат внимание на приятелите си, и то не без известно злорадство, че организирането на тази толкова важна операция е поверено на жена.

Любопитството им след това бе привлечено от тайнствения мъж с червения плащ, повелителя Ша, който носеше и името Йорван и за когото Гиймо им бе споменал съвсем бегло. Ала той само им се усмихна хладно.

В действителност Йорван бе твърде зает да обмисля превземането на Йенибохор. Той изложи пред Кушумай своя план за атака.

— Нека първо да видим какви подкрепления ще доведат моите хора! — възрази младата жена.

— И ти се тревожиш — забеляза Йорван. — Смяташ, че сме твърде малобройни, за да превземем с атака този прокълнат град, нали?

— Знаеш, повелителю Ша — смръщи вежди Кушумай, — че Братството на мечката винаги е мечтало да сложи край на машинациите и интригите на жителите на Йенибохор! И защо според теб още не сме го направили? Защото те са силни, много силни! Богатството им позволява да си купуват услугите на мерзавеца Тунку и неговите орки. Освен това там са и жреците, и техният тайнствен властелин, който ми вдъхва опасения.

— Но и ние не сме съвсем без козове — възрази Йорван. — На наша страна е целият Несигурен свят, който е уморен от издевателствата на жреците! Армията ни ще бъде многобройна, в това няма съмнение!

— Може би — призна Кушумай. — Но дали ще бъде равностойна? Не забравяй, че двеста рицари не издържаха дълго време пред орките на Тунку! При това ги смятат за най-добрите бойци на трите свята.

— Те се втурнаха със затворени очи в капана, без да са обмислили какъвто и да е план за атака — въздъхна магьосникът с червения плащ. — Този път ще бъде различно.

— Добре, да предположим, че удържим пред наемниците, които се намират в града, но как ще преодолеем мощта на жреците? Само ти, Жералд и аз, а може би и старият Кадуан, ако успее да се съвземе, можем да им се противопоставим! Не поставям под съмнение качеството на магията ти, повелителю Ша, нито тази на Жералд, но дори и да обединим силите си, няма да можем да се мерим с жреците!

— Значи това те тревожи — изведнъж схвана Йорван, — недостатъчната ни магьосническа сила.

Водачката на Мечките не отговори, а се задоволи да кимне утвърдително.

Установиха окончателно бойния стан в една защитена долчинка, близо до възвишение, откъдето можеха да наблюдават равнината, морето, а по-нататък — Йенибохор. Степните воители, същински диви зверове, се пръснаха наоколо, за да охраняват района незабелязано.

Четиримата младежи оставиха Кушумай и магьосниците да си говорят за шансовете им за успех и седнаха малко встрани.

— Чудя се какво става със сестра ми. Защо още я няма?

— Корали... пътят до Хищната пустиня е дълъг — пак се опита да я утеши Ромарик. — Дай ѝ още време, ще се върне!

— Ромарик има право — каза Гонтран. — По-скоро трябва да се тревожим за Бертрам! Вие разбрахте ли къде отиде той?

— Не, и аз се притеснявам — призна Агата. — Бертрам имаше онази идиотска усмивка, която предшества катастрофите, на които той е голям майстор.

— Изобщо не трябваше да го пускаме — рече Корали.

— Е, и ти сега... нека да му имаме доверие — предложи Ромарик. — Той ни доказа, че е способен както на най-лошото, така и на най-доброто!

— Да се надяваме, че този път ще е най-доброто! — възкликна Гонтран и въздъхна.

В равнината се появи облак прах, възвестяващ пристигането на голяма група хора. Всички застанаха нащрек.

— Идват от запад — каза Жералд, поставил ръце над очите си, за да не го заслепява яркото слънце.

— Не, от юг — поправи го Кадуан.

В действителност към Сивите хълмове се приближаваха два отряда.

— Дали са хора от Йенибохор? — обезпокои се Жералд.

— Йенибохор е на изток — отговори Кушумай. — Не, мисля, че това са подкрепленията, вдигнати на бунт от Мечките. Повелителят Ша ги предупреди телепатично за промяната на мястото на срещата.

И наистина, макар и нееднородни, приближаващите дружини не приличаха нито на орки, нито на жреци, а на обикновени въоръжени люде, награбили мечове, копия, лъкове, секири, сърпове и тояги.

— Колко са? — удиви се Кадуан.

— Трудно е да се каже... Може би хиляда — отговори му Йорван.

Кушумай отиде да посрещне първите групи въоръжени хора. Те я поздравиха с дълбока почит.

— Но... — възкликна Гонтран, когато съзря в тълпата една личност. — Аз познавам оня висок рус мъж там, между червеночосите! Това е лютиерът, който ми продаде цитрата някога, в едно село на западните земи!

Приближи се до мъжа, който не го разпозна веднага. Ала когато Гонтран се представи, той горещо стисна ръката му.

— Значи вие сте от Братството на мечката? — попита Гонтран.

— Не забравяй какво казах един ден в магазина на едно хлапе, преоблечено като Дребен човек от Вирду: всеки си има своите тайни!

И те се посмяха при спомена за срещата им.

И други подобни изненади очакваха младежите от Ис. Наред с храбрите селяни от западните земи и мъжете в брони и с животински черепи на върха на шлемовете, за които се твърдеше, че били личната гвардия на Кушумай, стотина разбойници със загрубели и покрити с белези лица се здрависваха шумно с другарите си по съдба. Гонтран позна младия разбойник, стрелеца с лък, който се бе сражавал с Тофан по време на засадата на пътя за Ядигар, която бе устроил заедно с цялата си банда. Гигантът се бе смилил над достойния си противник и само го бе ранил. Впрочем новата среща между Тофан и стрелеца беше приятелска: единият си спомни за смелостта на другия, а той от своя страна — за благородството на воина, който му бе пощадил живота.

До стрелеца стоеше момче, което ги гледаше ококорено, сякаш небесата току-що се бяха стоварили върху него.

— Тоти! — радостно се провикна Корали, като разпозна младия паж, който заедно с тях бе хвърлен в тъмницата на Тунку в Ядигар.

Младежите се втурнаха към старото си приятелче, което още не вярваше на очите си, и го дръпнаха настрана. Докато хората от Братството на мечката продължаваха да се настаняват на хълмовете, те си разказаха приключенията, които бяха преживели. Така научиха, че Тоти е брат на стрелеца, а също и че двамата — единият между бандитите, а другият в двореца на Тунку — бяха шпиони на Братството на мечката. Колкото до Тоти, който трепереше и ръкопляскаше при разказа за подвизите на Гиймо в двореца на командира Тунку, чието срутване си бе останало загадка, той не можеше да се нарадва, че е срещнал така неочаквано приятелите си. Единствено отсъствието на чирака магьосник и Амбър помрачаваше картината.

— Само да знаете колко съм доволен! Наистина се боях да не остана сам между зверовете и войниците, както беше последният път, в затвора!

— Успокой се — приятелски му каза Ромарик. — Ние сме тук и сме заедно. Обещавам ти, че през тези няколко дни няма да скучаем, както беше в Ядигар.

* * *

При приближаването на нощта хиляда мъже, решени да победят армията на Йенибохор, установиха лагера си на Сивите хълмове. Липсваха единствено Бертрам, Амбър и Тома.

26.

ВОЕНЕН СЪВЕТ

— Корали, хей, Корали!

Кадуан леко разтърси рамото на заспалото момиче, свито на топка в спалния чувал до приятелите си. Групичката благоразумно се бе оттеглила в едно ъгълче на котловинката, когато лагерните огньове бяха запалени и мъжете започнаха да се смеят, да пеят и разговарят на висок глас.

— Какво става? — измърмори тя, като с мъка отвори клепачи.

— Един човек те търси, иска непременно да говори с теб.

Разчорлена и примигваща с очи, Корали се размърда, за да се разсъни напълно. Зората едва настъпваше по захлупеното от облаци небе. Тя се облече набързо, изправи се и като хвърли един завистлив поглед към спящите си приятели, последва стария магьосник.

Кадуан я заведе до върха на хълма, където Кушумай бе установила щаба си. До младата жена стояха Жералд в сивото си наметало на магьосник от Гилдията, Йорван, увит в плаща на повелителя Ша, Тофан, целият в кожени и метални одежди, ловецът от Виолетовия Иртиш в леки бойни доспехи, лютиерът, облечен в дебели платнени дрехи, каквито носят селяните в западните земи, и стрелецът, нагизден с най-разнородни дрехи, задигнати от жертвите на засадите му. Седмината стояха срещу дребна фигурка, която ни най-малко не изглеждаше притеснена и която се хвърли в прегръдките на Корали веднага щом я видя.

— Корали! Корали!

— Матси? Ама... ама... — заекна тя и прегърна силно момиченцето с бели коси и очи.

— Хората от Четвъртото племе ни предадоха твоето послание — обясни Матси, като галеше с обожание лицето на единствената истинска приятелка, която бе имала.

— Искаш да кажеш, че твоето племе ни е дошло на помощ? Ама това е прекрасно!

— Не, не моето племе — поправи я момиченцето. — Баща ми успя да събере всичките трийсет племена на извънредно събрание. Нали знаеш, че никак не обичаме жреците от Йенибохор. Дълги години те са отвличали децата на Морския народ, когато сме се приближавали до бреговете на техните земи.

— Зная, баща ти ми разказа всичко. И после?

— После — спокойно обяви Матси — моят народ реши да изпрати стоте си най-храбри мъже, които да ви помогнат в битката срещу Йенибохор. Те са в саловете там долу, в заливчето, а с тях е и баща ми. Аз настоях да го придружа. Така ми се искаше да те видя!

— Помощта на твоя народ може да се окаже решаваща, момиченце — намеси се Кушумай и прокара пръсти в странните бели косички. — Ще отида лично да благодаря и да поговоря с Морските хора! Иди да им кажеш да почакаат и най-вече да не мърдат оттам — все още не сме разработили плана за атаката.

Матси кимна. После махна с ръка и се обърна към Корали, като се поклащаше на босите си крака:

— Ще се видим след малко, Корали! До скоро!

— Чакай, Матси! — реши внезапно девойката. — Идвам с теб!

— Бъди внимателна! — не се сдържа Кадуан, когато тя хукна.

Кушумай се обърна към водачите на армията си:

— Не сме решили проблема с магьосническите умения на жреците. Но сега знам как ще влезем в града.

* * *

— Виждаш ли ги? — прошепна Гонтран на Ромарик, който бе изпъзлял в тревата по-близо до мястото, където Кушумай излагаше пред щаба си своя план за атака.

— Не — със същия глас отвърна той. — Но ги чувам! Сега тихо, мълчете!

Още щом се събудиха, Агата, Гонтран, Ромарик и Тоти бяха разбрали за пристигането на Морските хора, при които Корали незабавно бе отишла. Бяха опитали възможно най-незабелязано да се промушат на съвещанието на хълма, но бяха отпратени най-строго. Докато Кушумай се бе отнесла мило с тях, като им бе благодарила за

ентузиазма и доброто им желание, Йорван ги бе посъветвал „да вървят да си играят на друго място“.

Тъкмо тези думи бяха предизвикали гнева на групичката. Възрастните хора наистина бяха непоправими! Точно на тях, които познаваха от личен опит Несигурния свят, които се бяха измъквали от всякакви ситуации, които бяха в основата на обединението на дивите степни воители и всеотдайния Морски народ, тъкмо на тях учтиво им препоръчваха „да оставят сериозните дела на големите хора и да си играят по-нататък“. Каква несправедливост! Каква неблагоприятност! Ще видят те...

Ето защо, легнал в тревата и стараейки се да остане незабелязан, Ромарик се заслушваше напрегнато, с надеждата да разбере какво точно се крои. Кушумай рисуваха с пръчица на земята някаква точка, която той, разбира се, не можеше да види.

— След като отворим вратите — казваше тя, — на всяка цена трябва да стигнем до тази кула. Там живее властелинът на Йенибохор и без съмнение тъкмо там е затворен Гиймо.

— А според вас къде са хвърлени рицарите, които оцеляха при първата атака? — с тревога се намеси Жералд.

— Вероятно тук — отвърна Кушумай и посочи друго място в плана, — в подземните тъмници на града. Непременно трябва да се възползваме от суматохата на общата битка и да ги освободим. Оцелелите рицари са допълнителна сила, която не е за пренебрегване.

— А жреците? — запита Йорван. — Какво ще правим с тях?

— Още не знам — призна Кушумай. — Моите информатори са изброили около осемстотин орки и сто и осемдесет жреци. Ние сме повече от хиляда, но знаем колко трудно ще бъде да издържим срещу онези чудовища! А боя се, че трима магьосници и една магьосница не са достатъчни, за да надвият злата магия на жреците.

Думите на главатарката на Мечките попариха присъстващите. Тофан се обади първи:

— Ще се бием храбро! Битката и саможертвата са нещо нормално в Несигурния свят!

— Споделям това виждане за нещата, приятелю от степите — кимна одобрително ловецът. — Смъртта е само един етап от вечния танц на природните елементи!

— О, всичко това звучи много красиво! — присмя се стрелецът, чието лице бе прорязано от дълбок белег от меч. — Аз съм съгласен да се бия, но нямам никакво намерение да се самоубивам! Затова е най-добре да намерим начин да премахнем жреците магьосници.

— Стрелецът има право — каза лютиерът. — Мъжете от западните земи са смели и за да живеят като свободни хора в собствените си земи, без да плащат смазващите данъци, които им вземат от Йенибохор, са готови да влязат в бой. Но би било несправедливо да искаме от тях ненужна саможертва.

— Проблемът е — намеси се Жералд, — че всъщност ние нямаме избор. Всеки от събраните тук има важна причина да се бие. Но тя си остава лична причина. А това, което в тези дни се случва при Йенибохор, надхвърля нашите лични интереси. Ако онзи, който се крие зад стените — Сянката, Великият жрец или който и да е друг — ако тази личност успее да обедини могъщата сила на Книгата, която е откраднала, и на момчето, което е отвлякла, последствията ще бъдат ужасяващи за всички!

Кушумай се опита да успокои разтревожените от думите на магьосника мъже.

— Имаме цял ден за намирането на решение — обяви тя. — При всички случаи, предвиждаме атаката за утре при зори. Жералд има право: нямаме избор. И най-вече — време за губене.

* * *

Ромарик докладва на останалите на езика ска, за да може и Тоти да разбере, всичко, което бе успял да долови от разговора.

— Не знаех, че положението е толкова отчайващо! — изстена Агата. — Какво ще правим?

— Не можах да чуя всичко — отвърна той. — Но ето какво предлагам: утре ще се престорим, че сме се примирили да останем на безопасно място на Сивите хълмове, докато другите атакуват Йенибохор. После тайно ще се измъкнем и ще се опитаме да проникнем също така тайно в града. Там ще трябва да открием кулата, в която е затворен Гиймо, да се превърнем в колкото се може незабележими и да се промъкнем в нея. После не знам.

— И това не е малко — присмехулно се намеси Гонтран. — Винаги ще се намери време да променим плана на място, стига да пристигнем живи!

— Може да стане, но трябва да бъдем незабележими — обади се Тоти.

— Имате ли друго предложение? — раздразнено попита Ромарик. — Не? Ами тогава...

— А Корали? — попита Агата.

— Тя ще се върне всеки момент.

— А Тома и Амбър? — попита пак Гонтран.

— Сигурен съм, че Амбър ще дойде навреме — спокойно отговори Ромарик. — Тя никога няма да изостави Гиймо, знаете го не по-зле от мен.

27.

ЧОВЕК НИКОГА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ОТЧАЙВА

На следващия ден, точно както бяха предвидили, Ромарик, Гонтран, Корали, Агата и Тоти бяха любезно поканени да наблюдават подготвящата се битка от Сивите хълмове.

— Но оттук нищо не можем да видим! — с най-естествен тон протестира Корали.

Тя бе прекарала деня с Вал и Матси, а вечерта се бе върнала при другарите си, които незабавно я бяха осведомили за тайния план. Кадуан пристъпи към тях — другите възрастни като че ли мълчаливо и веднъж завинаги го бяха определили за парламентъор пред малката дружина.

— Е, деца — каза той, — войната е работа на големите хора! Знам, че се тревожите за Гиймо. Но вече направихте много за него! Сега трябва да бъдете разумни.

Те наведоха глави недоволено, но не се възпротивиха. Старият магьосник прие това за примирено съгласие, обърна се, доволен, и тъй и не видя намигването, което си размениха зад гърба му.

* * *

Кушумай, придружена от Йорван и Жералд, следеше отблизо подготовката на армията, която бе нарекла „Армията от хълмовете“. Бе измислила дързък план за атака, разчитащ в първата си фаза изцяло на Морския народ, с който дълго бяха обсъждали подробностите предната вечер. Тя се загледа в степните воители, които бяха организирали двубои помежду си, за да запълнят времето на очакване. Възхити се на тяхната сила, гъвкавост и бойно изкуство, което бяха превърнали в начин на живот. На драго сърце би заменила неколкостотин червеносиви бойци

само за няколко десетки от тези воини! Не че се съмняваше в куража на хората от западните земи, но те си оставаха селяни, по-умели в карането на каруци, отколкото във въртенето на меча. Макар усилията на лютиера, когото Мечките бяха изпратили да обучи тези враждебно настроени към Йенибохор селяни да се бият, да бяха довели до неочаквани успехи, те не бяха достатъчни за схватката с опасния противник, който ги очакваше. Кушумай залагаше повече на разбойниците: щом бяха оцелели досега във всички битки срещу наемниците орки, щяха да преживеят и тази поредна схватка! Колкото до ловците от Виолетовия Иртиш, те бяха храбри и опитни, а в горите бяха срещали не по-малко свирепи изчадия от орките. Но бяха шепа хора! Кушумай въздъхна. Да можеше да има на разположение поне един отряд магьосници, които да обезвредят жреците. Онези от Несигурния свят бяха шарлатани или страхливци, които се разтреперваха само при споменаването на властелина на Йенибохор.

— За какво мислиш, Кушумай?

— За нищо, повелителю Ша. Моля се! Само това ми остава.

В същия миг през редовете на хората от западните земи премина шепот и те изведнъж се разбягаха на всички страни с викове на страх.

— Какво става? — разтревожи се Жералд.

Ловците инстинктивно се насъбраха около Кушумай, за да я предпазят.

— Мирги, мирги! — изкрещя един вместо отговор.

В легендите на Несигурния свят миргите бяха зли духове във вид на кривящи се гноми.

— Хей, успокойте се! Това съм аз! Това сме ние! — кресна някой с все сила, за да надвика шумотевицата.

— Ти ли си, Бертрам?! — не повярва на ушите си Жералд.

— Да, аз съм! Кажете на тези хора да си приберат секирите и да свалят копията. Ще вземат да ранят някого! Това е безумие!

На Жералд му трябваше известно време да убеди мъжете от западните земи, че новодошлите са съюзници, а не врагове. Трудно му беше да ги накара да повярват, че създанията, които придружаваха младия магьосник, не са мирги.

— Бертрам!

Привлечени от виковете, Ромарик, Агата, Гонтран и Корали, следвани от Тоти, бяха дотичали начаса и изразяваха пред приятеля си

радостта, че го виждат отново, със здрави ръкостискания и няколко целувки. Когато видяха съществата, които той бе довел, замръзнаха.

— Приятели от Даштиказар! Аз много щастлив да види ви пак!

— Кор Озик!

Това наистина беше Кор Озик — младият кориган, който служеше за преводач на краля Кор Мехтар, когато приятелите бяха попаднали в плен в двореца Булеган.

Кориганите — дребни същества с ръст около осемдесет сантиметра, хилави и сбръчкани, тъмни и космати — живееха в ландите на страната Ис, където съжителстваха в разбирателство — можеше и така да се каже — с хората.

Зад Кор Озик се тълпяха десетина коригани, които изглеждаха още по-дребни и сгърчени. Косите и космите им сивееха или бяха съвършено бели. Широките им шапки, сака и традиционните кадифени шалвари не бяха в обичайния черен цвят, а червени. Колкото до железните им чехли, те бяха необичайно излъскани и протрити.

— Когато Амбър ни заговори за приятелите, които сте си създали всички вие и които трябва да повикате на помощ, се почувствах глупав и ненужен — призна Бертрам пред другарите си и военачалниците от хълмовете, които бяха дошли при него и оглеждаха учудено пратениците на Народа на ландите. — Тогава ми хрумна нещо!

— Реши да се върнеш в Ис и да отидеш при кориганите? — слисана се провикна Корали. — Ама това е откачено!

— И най-вече много изморително! Тичах през цялото или почти през цялото време до Виещия бряг, имах късмет да попадна на един рибар, който се съгласи да ме закара до Срединния остров!

— И на връщане ли тича?

— Разбира се! Нали знаеш, че кориганите са много издръжливи. Дори и възрастните... Аз съм този, който едва ги догонваше.

— Продължавай, Бертрам — намеси се Жералд. — Много сме любопитни да чуем твоята история до края. А ти, Корали, престани да го прекъсваш с въпроси!

— И така — продължи Бертрам, — знаейки силата на жреците от Йенибохор, си казах, че имаме голяма нужда от магьосници. За съжаление, тъй като в Гилдията има внедрен шпионин на Сянката, на нея не можеше да се разчита. Къде тогава да намеря магьосници? Разбира се, при кориганите! Тъй че потеглих за Ис и веднага отидох в

ландите. След дълго търсене открих прословутия долмен, през който слязохме до пещерата на Булеган. Изчаках да се появи някой кориган и го помолих да бъда приет от Кор Мехтар. Знаете колко любопитни са кориганите: той незабавно ме прие на аудиенция! Обясних му положението, като му дадох да разбере как ще се отрази на кориганите, ако Сянката стане прекалено могъща. Той се убеди в това и ми предостави най-умелите си магьосници, както и един преводач, който да улесни общуването ни! Ами това е всичко!

— Казваш, че се е убедил в това? — със съмнение попита Жералд.

— Защо той да може да прекъсва? — тихо възропта Корали.

— Млък! — скара ѝ се Ромарик. — Нека да чуем!

— Да — отвърна Бертрам, порумениял против волята си. — Успях да намеря аргументи... аргументи, които...

— Ваш приятел направи обещание на мой крал — зарадвано се намеси Кор Озик. — Ваш приятел обещал нещо в замяна на наша помощ!

— Това е само между мен и Кор Мехтар! — протестира Бертрам, като хвърли изпепеляващ поглед към коригана. — И какво, най-важното е, че дойдох навреме, с приятели, които ще ни помогнат, нали?

— Имаш право, млади Бертрам — потвърди Кушумай с усмивка на благодарност. — И може би помощта, която си ни довел, ще спаси всички нас! Чувала съм за магията на *огамите*, казват, че е могъща. И най-вече, не е позната в този свят... Жреците няма да са подготвени за нея!

Тя се обърна към Йорван и Жералд.

— Е? Най-после си имаме отряд от магьосници! Виждате, че човек никога не трябва да се отчайва!

За огромно облекчение на хората от западните земи, които трудно се убедиха, че тези странни създания не са мирги, Кушумай покани кориганите да я последват до хълма, където свика последното съвещание на военния щаб.

Бертрам остана с приятелите си, които на свой ред му разказаха какво се бе случило през последните дни. Задоволиха любопитството му за Кушумай и повелителя Ша. Уведомиха го за отсъствието на

Амбър и Тома, както и за последните вълнуващи събития, без обаче да му разкрият намеренията си за неподчинение.

— Много е досадно, че трябва да стоите на хълмовете — каза Бертрам, като подчерта с леко смръщване на веждите и уверен тон, че той принадлежи към света на възрастните хора. — Честна дума, ще мисля за вас във вихъра на битката, между две схватки с орки и две магии срещу жреците! Впрочем — заключи той, когато видя, че Жералд идваше към тях — търсят ме: бъдете послушни! Колкото до мен, няма да ви посрамя!

— Бертрам?

— Идвам, Жералд. Сбогом, приятели, сбогом...

— Бертрам — с известно смущение обяви Жералд, — трябва някой да наглежда... да пази приятелите ти. Кадуан вече е по-добре. Той е с повече опит, ще ни бъде по-полезен пред стените на Йенибохор от теб.

— Какво? — изръмжа Бертрам. — Но Кадуан е изкуфял, само ще ви пречи! Жералд, не можеш да ми причиниш това. Моля те!...

— Достатъчно, вече съм го решил — прекъсна го магьосникът с нетърпящ възражение тон. — Опитай се този път да ги пазиш по-добре, отколкото в Ис!

Замаян и съсипан, Бертрам го изгледа как се отдалечава. Жералд се присъедини към Кушумай, Кадуан, Йорван и магьосниците коригани. Армията от хълмовете се готвеше да потегли.

— Е, хайде, Бертрам — утеши го Гонтран насмешливо, — голяма работа! Когато пораснеш, всичко ще бъде различно.

— Много смешно! Като си помисля за всичко, което направих за тях! — изпъшка той. — Няма т право да ме държат настрана. Заслужавам да участвам в битката!

— И ние мислим така! — увери го Ромарик, като сложи ръка на рамото на младия магьосник. — Впрочем имаме план.

— План ли? Не ми казвай, че пак възнамерявате да не се подчините на Жералд и че... О, не!

— Да, Бертрам, и още как!

28.

ВОДАТА И ВЪЗДУХЪТ

Приближаването на Армията от хълмовете разпали страстите в Йенибохор, което се виждаше дори и върху крепостната стена, където тежковъоръжените орки тичаха да заемат позиции. Кушумай даде заповеди; хората ѝ спряха и останаха вън от обсега на стрелите им, точно срещу градските порти, които бяха здраво залостени и изглеждаха непревземаеми за всякакви атаки.

— Не ни остава друго, освен да чакаме — заяви Кушумай на Жералд, Йорван и Кадуан, както и на ловеца, лютиера и стрелеца, които бяха дошли да чуят последните нареждания. — И най-вече, да се надяваме, че Морският народ ще успее!

Една от особеностите на този град беше, че от единия до другия му край минаваше река, която се вливаше в Изгарящото море. Вкарана в канал по цялото си градско протежение, тя обслужваше всякакви битови нужди и внасяше единствения елемент на свежест в града. Влажната река влизаше и излизаше от Йенибохор, като се промушваше под крепостната стена през сводест канал, защитен от решетка. В реката, както и в морето, живееха огромни хищни риби, твърде неприятни при евентуална среща по време на ритуалните къпания!

Уснак, един изключителен ловец, излъчен от всички Морски племена да оглави странната експедиция, спря за миг подводното си плуване и се извърна. Дългите му бели коси се разстлаха около главата му. Стотината мъже, които Морският народ бе изпратил като помощ на Армията от хълмовете, го следваха плътно с безупречна подводна техника на плуване. Току-що си бяха поели глътка въздух и знаеха, че могат да издържат дълги минути, като пестят движенията си. Спокоен от видяното, Уснак продължи напред.

Скоро забеляза решетката, която не позволяваше на морските чудовища да се изкачват срещу течението на реката и да стигат до града. Благодарение на ципата, която предпазваше очите му, както маската — гмурците, той различаваше и най-дребната подробност от

всичко, което го заобикаляше. Така и съзря ръждивата метална бариера точно отдолу, до покритото с водорасли дъно, откъдето можеше да се мине. Уснък даде знак с ръка: трима мъже дойдоха да му помогнат да извие разядената от ръжда решетка. После един след друг се промушиха през образувалия се отвор. Предпазливо се издигнаха на повърхността, за да напълнят отново дробовете си с въздух, и пак се гмурнаха на дъното. Докато бяха извадили глави на повърхността, успяха да видят, че вниманието на орките и жреците изцяло бе насочено към равнината, където беше армията. Кушумай се оказа права! Отрядът, който успееше да проникне в града, със сигурност щеше да изненада защитниците!

Уснък се увери, че ножът, който в мирно време му служеше да изкормва наловената риба, все още беше в колана на препаската му. Той го погали, за да си даде кураж, и направи знак да продължат напред. Стигнаха до широкия мост, който беше продължение на пътя, идващ от главната порта, и се скриха под него. Самата порта — на няколко десетки метри оттам, беше пазена само от двама орки.

Другите бяха по укрепленията... Това не беше толкова чудно, като се вземеше предвид огромната греда, която блокираше двете метални крила на портата.

— Ще се разделим на три групи — прошепна Уснък. — Едната ще неутрализира чудовищата, втората ще отвори вратата, а третата ще прикрива отстъплението ни.

Морските хора безмълвно стъпиха на брега. Уснък измъкна от широкия си колан един предмет, който Кушумай му бе поверила, когато дойде при тях на саловете и сподели плана си за атака. Разви непромокаемата опаковка, която го предпазваше, и насочи металната тръба нагоре. Както му бе обяснила зеленооката жена, той натисна едно копче. Към небето тутакси изригна огнено кълбо и безшумно се пръсна с интензивна и краткотрайна синя светлина.

— Сигналът! — възкликна Кушумай от другата страна на стените, която от известно време гледеше напрегнато към небето. — Успяха! Ще се опитат да отворят вратата. Бъдете готови!

Във вътрешността на града първата група от Морските хора, следвана по петите от втората, се втурна към орките, докато третата се разгърна между вратата и моста. Орките толкова се изненадаха, когато видяха някакви полуголи хора да изникват от нищото и да размахват

най-обикновени ножове, че не се защитаваха както обикновено. Първият падна почти веднага. Другият обаче се съвзе, повали двамина и изрева, за да повика помощ от своите. Твърде късно: гредата бе вдигната и двете крила се отвориха широко.

— В атака! — изкрещя Кушумай. — В атака!

Селяни от западните земи, разбойници, ловци и степни воители се втурнаха дружно напред.

През това време хората на Уснук, които най-сетне се справиха с втория орк, се оттеглиха към реката, като отнесоха телата на двама от своите, които зверовете бяха убили.

— Измъкнахме се сравнително леко — коментира Вал, бащата на Матси, като си държеше ръката, на която се виждаше кървяща порезна рана.

— Да — кимна Уснук. — Но нямаме какво повече да правим тук. Морският народ изпълни ангажимента си, сега е ред на другите да изпълнят своята част. Ние не сме войници.

Белокосите мъже се гмурнаха мълчаливо в реката и поеха към морето.

Първите, които стигнаха до града, бяха степните воители, следвани от ловците от Виолетовия Иртиш, предвождани лично от Кушумай. Те се натъкнаха на десетина орки, които се опитваха да затворят вратата.

— Най-последно някакво движение! — изръмжа Тофан и стовари гигантския си меч върху черепа на едно чудовище, изумено да види срещу себе си човешко същество с неговия ръст.

Воините изтребиха орките около вратата още преди да са дошли ловците.

— Можете да ни оставите малко! — пошегува се един от тях, който носеше копие в едната ръка и къса секира в другата.

— Спокойно — отвърна Тофан и посочи с брадичка вълните от орки, които се свличаха от крепостната стена. — Има за всички.

— Останалите не трябва да се бавят — обезпокои се Кушумай. — Какво правят те?

— Мисля, че има проблем — каза един ловец.

Действително на сто метра от стените, разбойниците и селяните, които образуваха основното ядро на армията, лежаха на земята и крещяха от изненада и гняв! Бяха се натъкнали на нещо движещо се и

млечно на вид, което ги прекатури като кегли, нещо като гигантска вълна магия, която бе повалила всички, дръзнали да нападнат града.

Кушумай вдигна очи към укрепленията върху стените: жреците бяха изтъкали мощна магия, която пречеше на съюзниците да им се притекат на помощ.

— Смелост! — подвикна тя на петдесетината мъже, които сгъстиха редици. — Йорван и Жералд са отвън заедно с магьосниците коригани. Те сигурно ще намерят някакво решение!

— Надявам се, без да се бавят — спокойно изрече Тофан. — Защото орките, които прииждат, изглеждат много, много на брой!

* * *

Йорван и Жералд не загубиха време в размишления, щом разбраха, че Кушумай бе попаднала в клопка в града само с шепа хора. Колкото и да бяха храбри, нямаше да издържат повече, отколкото рицарите пред ордите от орки, които се намираха в Йенибохор! Двамата магьосници хвърлиха разярен поглед към жреците в бяло, които горе на стената образуваха верига, по която предаваха магията си. После се отдалечиха заедно с Кадуан и кориганите.

— Ще обединим силите си, Жералд, Кадуан и аз — обясни Йорван на Кор Озик. — Вашата магия е твърде различна, за да се обединяваме с вас. Нека кориганите направят всичко възможно да ни помогнат да прекъснем бялата вълна!

Кор Озик преведе казаното на старите мъдреци. Те поклатиха глави. Докато тримата магьосници се хванаха за ръце и взеха да приемат Несигурните *стадхи* на антимагията, която изработваха, кориганите очертаха един кръг на земята и започнаха да танцуват в средата му.

— *В името на Бика и на Ръката, на Лебеда и на Годината, Уруз, която тича по твърдия сняг, Наутхиз, която ходи гола в студа, Елхаз, която пука, когато гори, благородната Йера, заспете, зли духове, и развалете онова, което магия е направило! УНЕЙ!*

— *Гар! Като зла змия се виеш,*

*оставил вред вдовици клетки,
и със кръвта, която пиеш,
със силата на тез монети,
изблъскай мощната преграда,
от която децата ти страдат!*

Звездната магия, призована от заклинанието, се спусна срещу тази на йенибохорските жреци. Златистата мъгла се нахвърли върху белезникавата вълна и се опита да я възпре, също като дига пред напора на бурята. Но след кратка борба тя отстъпи и избухна в сноп от жълти искри.

Непосредствено след това, изникнала от призоваването на *огамите*, магията на земята и луната удари на свой ред вълната с ярка червена светкавица. Около млечната магия въздухът се раздвижи, тя замръзна и полека започна да се оттегля. Но макар и поразклатена, защитата на жреците удържа на атаката.

— Магия на нас по-силна от магия на хора в бяло върху големи стени — със съжаление каза Кор Озик. — Но те много! По-малко хора в бяло и *огами* превърнат магия в прах!

— Имаш право, Кор Озик — каза Жералд мрачно. — Но какво можем да направим?

Отекна сух пукот от детонация. Един жрец се олюля, после падна напред и се строполи в основата на стените.

29.

ОГЪНЯТ И ЗЕМЯТА

— Какво беше това? — запита Жералд, който нищо не разбра от сцената, на която бе свидетел.

Чу се втора детонация и още един жрец се прекатури през крепостната стена, като се държеше за корема.

— Вижте там! — възкликна Йорван и посочи с пръст скалния куп, откъдето няколко дни по-рано Уриен Трой бе вдъхновил и повел Братството на рицарите.

Опрели дулата на оръжията си върху камъка, Пясъчните хора невъзмутимо се прицелваха в своите мишени — жреците.

Тримата магьосници се втурнаха при тях. Никой в Несигурния свят досега не бе виждал огнестрелно оръжие и дългите пушки за единична стрелба на тези мъже, обвити в плътни тъкани в нощно синьо, сметаново бяло и кървавочервено, извикваха у разбойниците и селяните неописуема почуда.

— Жералд! — провикна се Амбър с широка усмивка и тръгна към него.

— Амбър? — възкликна Жералд. — Значи успя!

— Да! — сияеща потвърди девойката. — Когато стигнахме на границата на Хищната пустиня, с Тома запалихме голям огън, за да привлечем вниманието на Пясъчните хора. Те дойдоха, но трябваше доста да почакаме! После потърсихме Кайл, приятеля на Гиймо, и му разказахме цялата история. След това Кайл събра трите племена на своя народ и ги убеди да ни дойдат на помощ. После трябваше да потеглим по обратния път! Всичко това отне време! Твърде много време! Затова идваме чак сега. И после...

— Тома добре ли е? — изведнъж запита Кадуан. — Той с теб ли е?

— Да... хм... той... тук е! Добре е.

— Тома! — повика го Кадуан, който се обезпокои от колебливостта на Амбър. — Къде се криеш?

— Не се крия! — избоботи Тома.

В този момент той излезе от прикритието на скалата, последван от Ромарик, Гонтран, Бертрам, Корали, Агата, Тоти и едно момче на тяхната възраст — със сини очи, черни коси и загоряла от слънцето кожа.

— Не! — провикна се Жералд при вида на групата в пълния ѝ състав. — Бертрам, нали ти казах да...

— Опитах се! — защити се той. — Но те са по-упорити от магарета!

— Трябваха ни водачи, които да ни доведат при вас — намеси се чернокосото момче и се представи: — Казвам се Кайл и съм син на водачите на трите племена на Пустинния народ!

— Бъдете добре дошли — и ти, Кайл, и храбрите Пясъчни хора — отговори Йорван вместо Жералд.

— Може да се каже, че оръжията на Пясъчните хора, макар и необичайни, са ни пратени от провидението!

— Моят народ ги притежава открай време — всъщност откакто се озова изолиран в Хищната пустиня — започна Кайл. — Вероятно са дошли от някой друг свят, където сме се сдобили с тях по време на номадския ни живот извън Несигурния свят. От поколения синовете наследяват оръжията на бащите си. Ние ги пазим много грижливо, защото те ни защитават от разбойниците и посетителите от Ядигар, както и от ужасиите на пустинята.

— Това, което ме учудва — призна Жералд, — е, че куршумите на пушките не са като при нас — изтласквани от магическа вълна.

— Мисля, че са твърде бързи за магията на жреците — след кратък размисъл отговори Йорван. — Най-важното е, че са в състояние да ги елиминират! Колкото по-малко са жреците, толкова по-слаба е магията им. Да се върнем при кориганите и да бъдем готови да атакуваме входа.

Жералд кимна. Преди да тръгнат, Йорван се обърна към младежите, намръщи се и си придаде строг вид.

— Категорично ви забранявам да напускате скалите! Ако видя и един от вас да не се подчини на заповедта ми, обещавам ви такова наказание, което ще бележи живота ви до края на дните ви! Надявам се, че добре ме разбрахте.

* * *

През това време Кушумай, нейните ловци и степните воители очакваха атаката на орките, които бяха слезли от крепостната стена.

Младата жена извади меча си и уверено го насочи към пълчищата, които вече налитаха. Ловците се скупчиха около нея, готови да я защитят с цената на живота си. Степните воители от своя страна се пръснаха, за да си осигурят по-широко поле за действие.

— Първите, които отидат в Степите на вечната светлина, да чакат останалите! — почти радостно извика Тофан на другарите си.

Един орк скочи върху него, размахал окървавен боздуган. Гигантът сграбчи с две ръце огромния си меч и лесно отби атаката. После се наведе, завъртя се и го удари в корема, след което се изправи и му разцепи черепа. Сръчно избегна нападението на друго чудовище зад гърба си, удари го с един ритник и го сгъна на две, а после, пшкайки от усилието, с мощно движение отсече главата му. Мазната лента, която придържаше сивите твърди коси на орка, изхвърча, а главата му се затъркаля по земята.

— Винаги съм казал, че орките не са толкова страшни, колкото изглеждат! — подхвърли Тофан, който сякаш се забавляваше.

Ала не така мислеха ловците, които едва удържаха зверовете, чиято необуздана сила вече бе отнела живота на трима от тях. Но за щастие, обиграни в техниките за групово водене на сражение, те бяха образували защитна линия от копиеносци, които успяваха да държат безумелите орки на разстояние.

— Ако твоите магьосници не се справят бързо с жреците, ще ни пометат — предупреди един от ловците.

— Зная — отвърна Кушумай, като си пое дъх. — Къде са бойците от Севера?

— Като че ли създават доста проблеми на тази сган! — с възхищение отвърна един ловец.

Ловджийката благодари на провидението за присъствието им. Това бяха забележителни воители. Ако поискаха, със сигурност можеха да покорят Несигурния свят. За щастие те бяха единаци по природа, а в отношението си към живота бяха същински поети.

В жестоките очички на орките проблясваше ужас, когато се сблъскваха с яките бойци. Много от тях вече лежах на земята, а северните гиганти до един бяха на крака.

— Хоп, цеп-ни му гла-ви-ца-та! Хоп, из-то-чи му кръв-чи-ца-та!
— запя Тофан с мощния си глас.

Той повали един орк и заби меча си в гърдите на друг.

— Хоп, из-ва-ди му о-чич-ки-те! Хоп, из-бий му зъ-бич-ки-те! — продължиха в хор другарите му, докато сечаха крайници и трошаха черепа.

Всички бяха толкова погълнати от битката във вътрешността на крепостта, че никой не забеляза как жреците падат отгоре един подир друг.

Пясъчните хора стреляха методично, като се прицелваха внимателно и всеки изстрел достигаше целта си. Жреците, накацали по високите стени, разменяха обезумели погледи. Но за да не се развали магията, която държеше Армията от хълмовете на разстояние, им бе забранено да мръднат от местата си! Ето защо бледнееха всеки път, когато някой от събратята им полетеше надолу.

— Сега нашата магия трябва да успее — доволно заяви Йорван, след като преброи белите фигури върху стената. — Хайде, да опитаме пак!

Ала Кор Озик се намеси:

— Мъдри коригани казват вие остави ги да правят магия на земята. Бяла вълна вече не тежи!

Йорван, Жералд и Кадуан се поколебаха, но накрая приеха, за да не обидят съюзниците си. В края на краищата, винаги можеше да прибегнат към магията на звездите, ако тази на приятелите им се оказеше недостатъчна!

Старите коригани отново почнаха да танцуват, като тананикаха заклинание на коригански под внимателните и заинтригувани погледи на магьосниците:

— *Стан! Кости на земята
майка, на вечността могъщи сили,
лъчи на въздух посветили
и на дракона от камък,*

*вълна срещу вълна вдигнете
стихии бесни вий срещнете!
Прегради превърнете в пламък.*

От очертанятията на изрисувания на земята кръг рукна червена магия.

Тя се събра и образува на свой ред вълна — огромна вълна, която се спусна към онази, която пазеше града. Отслабнала от гибелта на многото жреци, вълната от бяла енергия все пак успя да се изправи пред кориганската магия. Но когато острието на *огамите* я блъсна с гръмотевичен трясък, тя се прекърши и се пръсна на жалки парчета.

— В атака! — ревна стрелецът и се втурна към Йенибохор.

Разбойниците го последваха.

— В атака! — на свой ред викна лютиерът, призовавайки хората от западните земи на бой.

— Тръгваме ли? — попита Йорван другарите си.

— Тръгваме! — в един глас отговориха Жералд и Кадуан.

От скалата, където бяха наказани да стоят, Ромарик, Гонтран, Амбър, Корали, Агата, Тома, Бертрам, Тоти и Кайл ги видяха как се хвърлят в битката за превземането на Йенибохор. Дори кориганите се присъединиха към групата. Въпреки дребния си ръст, те тичаха по-бързо от останалите. Скоро и Пясъчните хора се смесиха с разбойниците.

Деветимата младежи се спогледаха.

— Значи най-послушно ще си седим тук? — саркастично попита Гонтран.

— Май сънуваш! — отвърна Кайл.

— Йорван каза, че не иска да види и един от нас да напуска скалата — напомни Ромарик. — Но... ако тръгнем едновременно? Това не е истинско неподчинение!

— Вярно, Ромарик има право! — изръкопляска Корали.

За разлика от друг път, Бертрам не се опита да ги вразумява. Той дори изглеждаше по-нетърпелив от останалите.

— Тогава какво чакаме? — подвикна младият магьосник.

— Който в града влезе последен, той е същински пуяк бледен — извика Амбър.

Всички се втурнаха към високите крепостни стени, като надаваха дивашки крясъци.

30.

ПРИМКАТА СЕ ЗАТЯГА

— Господарю? Господарю? Армията навън се готви да нападне града!

Обвитият в мрак силует стоеше пред една маса от масивно дъбово дърво в средата на стаята, която му служеше за лаборатория и беше разположена на върха на кулата. Дебела книга с черна подвързия, обсипана със звезди, бе отворена пред него и той трескаво четеше, като мънкаше неразбираеми думи.

Обърна се яростно към жреца, който бе прекъснал заниманието му.

— Ти се осмеляваш... да ме прекъсваш... за незначителни неща. Мъжът с бръснатия череп и бяла роба се просна по очи.

— Но, господарю... — заекна той.

— Иди да обсъдиш тази подробност... с Ломго... и с Тунку... Плащам ти предостатъчно... за това... Стига вече... Забранявам повече да ме безпокоят... Дори ако градът... се срине в морето.

Жрецът не обели и дума и избяга от стаята, без да настоява повече. Толкова по-зле, господарят нямаше как да знае, че Ломго бе неоткриваем от самото начало, на обсадата.

Сянката се върна към заклинанието в *Книгата на звездите*. То беше от последните, които бе успяла да разгадае, използвайки всичките си магьоснически умения. Останалата част от текста упорито ѝ се изплъзваше.

Книгата на звездите, която бе разкрила на Гилдията тайните на магическото изкуство, притежаваше сякаш собствена воля. Това беше една от нейните особености. Въпреки прилежния труд на магьосниците и упорството на Сянката, Книгата не позволяваше на онзи, който я чете, да стигне отвъд една определена страница! И така беше от векове. Сянката проведе безмилостни битки с *Книгата на звездите*, за да изтръгне в крайна сметка трохички от магиите ѝ, които само тя владееше сега.

Ала какво представляваха тези нещастни заклинанийца в сравнение с обещанията, които се криеха в страниците ѝ? Който успееше да разчете цялата Книга, щеше да завладее цялата вселена, с всичките ѝ светове! Който опитомеше *Книгата на звездите*, щеше да е в състояние да подчини на своето могъщество страната Ис, Несигурния свят и най-вече — Сигурния свят.

Малко не достигаше за това. Само едно дете, чийто *Йонд* бе по-развит от обичайното и което беше по-възприемчиво за графемите от останалите хора! И това беше тъкмо онова хлапе, което ѝ се опъваше по най-необясним начин в една килия на долния етаж на кулата.

Сянката удари с юмрук по масата, а после се застави отново да се концентрира в заклинанието.

Имаше идея как да пречупи съпротивата на Гиймо! Идея, която изискваше време и цялата ѝ енергия, след като и костенурката-свят се провали.

Понеже прекият сблъсък с момчето само подхранваше силата му, Сянката бе решила да го атакува изненадващо, в гръб, без то да се усети? Затова бе изработила сложна магия, която тя процеждаше неусетно през стените на кулата от тази маса, графема след графема. Първите резултати вече ясно се долавяха. В килията на Гиймо, застинал в космическото яйце в състоянието на екстаз, което го изключи от външния свят, синкавата светлина на *Одала* вече не озаряваше бронята *Ежисжамур*, а червените пламъци върху три от осемте лъча на *Хагал* бяха угаснали.

* * *

Мощната атака накара оркския отряд да отстъпи до моста над реката. Кушумай застана в самия център на тълпата, търсейки с поглед водачите на Армията от хълмовете, за да организира действията, в града. Зелените ѝ очи искряха. Беше великолепна, същинска богиня на войната.

— Ловци! — викна тя към мъжете. — Към затвора! Освободете пленените рицари!

Мъжете от Виолетовия Иртиш загърбиха бойното поле и се втурнаха към сградата, където според шпионите на Братството на

мечката трябваше да се намират тъмниците на Йенибохор.

— Стрелецът! Лютиерът! — продължи тя. — Заемете се с орките!

Битката беше неописуема. Мъжете от западните земи едва издържаха срещу пълчищата. Разбойниците се справяха по-добре, но силите явно бяха неравностойни.

— Ще направим каквото можем! — изрева стрелецът.

Кушумай не беше забравила нито за миг основната цел на тази битка и се огледа, за да се увери, че Йорван, Жералд и Кадуан, придружени от кориганите, я следват отблизо. Кулата сигурно имаше собствена защита, съставена не от орки, а от жреци!

— Тофан! — повика тя. — Отиваме в кулата! Отвори ни път с твоите бойци!

— „Отвори“ ли каза? — иронично отвърна великанът. — Чудесно!

Той се впусна напред и разцепи един орк от главата до петите.

Степните воители прокараха пътека с огромните си мечове наред бойното поле. Магьосниците, кориганите и невидимите като сенки Пясъчни хора със старомодните им пушки се провряха след тях.

* * *

— Кулата! За тази кула ли говореше? — обърна се Агата към Ромарик.

— Във всеки случай не виждам да има друга.

Групичката бе успяла да се промъкне в града и сред общата врява и облаци прах, които се вдигаха от битката, се бе спотаила в една отдалечена уличка.

— Да вървим — предложи Амбър. — Излишно е да губим време.

— И аз така мисля! — присъедини се Бертрам.

Деветимата младежи поеха към мрачната кула, която се открояваше на фона на небето. Избираха само тесни улички и вървяха плътно покрай стените.

Точно преди да достигнат подножието на кулата, Корали изпищя. Изскочил от пресечката, един орк се готвеше да ги погне, като размахваше боздуган над главата си.

— О, не! — простена Амбър.

— Не ви ли се струва, че това вече сме го виждали? — въздъхна Гонтран.

Беше си спомнил епизода в гората на Трой, когато попаднаха в засада на орки.

— Точно така — не се забави Тома. — Ей сега ще видите!

Той измъкна един ловджийски нож, принадлежащ на бащата на Агата, и се обърна. После се хвърли срещу орка, който явно не очакваше да бъде нападнат. Чудовищното създание едва успя да замахне към него с боздугана си и се стовари на земята, повлечено от собствения си устрем. Тома, улучен в крака и рамото, изрева от страх. Очите му се напълниха със сълзи от болка, но въпреки всичко намери сили да наръга многократно орка с ножа си, след което изгуби съзнание. Оркът под него за малко се раздвижи, после се изпъна и накрая престана да мърда завинаги.

— Тома!

Агата се спусна към приятеля си. Останалите от групата я последваха. На първо време се увериха, че оркът вече е преминал в отвъдното, а после се заеха с Тома, който лежеше в несвяст след удара с боздуган на чудовището. Като видя колко затруднени и несръчни са спътниците му, Тоти побърза да обърне ранения на една страна, в положение, в което не рискуваше да се задуши.

— Знаеш ли как се дава първа помощ? — попита Агата, като погледна момчето с надежда.

— Именно аз лекувам приятелите на брат ми, когато са ранени — призна Тоти и леко поруменя.

— Тогава, ако искаш — предложи Агата, — ти ще останеш с мен, за да се грижим за Тома, и ще ми помогнеш, да го пренесем в някоя от тези празни къщи. Останалите, отивайте в кулата! Ето я там!

Ромарик, Корали, Амбър, Гонтран и Бертрам се поколебаха дали да ги оставят, но след като обсъдиха ситуацията, признаха, че Агата има право. Те трябваше да отидат докрай в начинанието си. В противен случай всичките им усилия дотук щяха да бъдат напразни.

— Късмет, Агата — каза Амбър и я целуна.

— Спаси Гиймо и заради мен! — отвърна високото момиче развълнувано. — И освен това — тихо добави тя — наглеждай и Гонтран, моля те.

Амбър изгледа Агата с изненада, после леко се усмихна, което означаваше, че е разбрала посланието. Противно на онова, което момчетата си въобразяват, има тайни, които момичетата никога не издават.

Тя пое начело на групата, която вече наброяваше само шестима. Минути след това влязоха в кулата през един полуотворен страничен вход.

31. КЪДЕТО ОТНОВО СЕ ГОВОРИ ЗА РИЦАРИ...

Шумовете от бойното поле не бяха убягнали от слуха на рицарите, затворени в йенибохорските подземия. Някои се покатериха на плещите на другарите си и се опитаха през отдушниците към улицата да разберат какво става.

— Нищо не се вижда — каза Амбор, когото командорът придържаше на раменете си.

— Като че ли шумът идва откъм входа на града — добави Кадехар в съседната килия, покатерил се на гърба на Уриен. — Според мен — продължи той с едва загатната надежда — това са подкрепления, които Жералд и Кадуан са довели от Ис!

Радостни възгласи отекнаха от единия до другия край на коридора, който разделяше двете редици килии.

— Ако учителят Кадехар е прав — заяви командорът със силния си глас, — трябва да сме готови: нашите братя по оръжие ще дойдат да ни освободят!

Ала препоръката на водача на Братството беше излишна: рицарите, тръпнещи от нетърпение, до един вече бяха на крак и очакваха спасителите си с възродена надежда и сила.

Скоро откъм залата с пазачите долетя силна врява, придружена от приглушени викове. Рицарите, които очакваха да видят други рицари, дошли от страната Ис, зяпнаха от изненада, когато в коридора се изсипаха мъже в странни виолетови доспехи и с шлемове, върху които имаше животински черепи. Изумлението им стигна връхната си точка, когато мъжете, които отвориха решетките на килиите с ключовете, отнети от стражите, ги заговориха на езика на Несигурния свят.

— Колко сте? — попита единият от освободителите.

— Сто и двайсет — отговори командорът, като излезе напред, за да го разпознаят. — Сто и двайсет рицари, от които около четиридесет леко ранени.

— Ако могат да държат оръжие, дори и ранените ще бъдат добре дошли — заяви ловецът. — Трябва да отидем на помощ на нещастниците, които се бият при входа на града. Орките са на път да ги изстребят.

— Нещастници ли?

— Разбойници и селяни, дошли от всички краища на Несигурния свят! Хора, които са свикнали да режат житни снопи, а не гърла, и да обират търговци, а не да се бият с кръвожадна сган!

— Чухте ли? — изръмжа командорът към хората си. — Ще оставим ли бедните хорица да бъдат убити — хора, които са имали кураж и сърце да се притекат на помощ на чуждоземци?

— Не! — ревноха рицарите в един глас.

— Къде можем да намерим оръжие? — попита командорът, като се обърна към ловеца.

— В караулното има оркски мечове и бойни секири.

— Мисля, че ще свършат работа — широко се усмихна Амбор.

През това време хората от западните земи и разбойниците, притиснати между голямата врата и Влажната река, търпяха тежки загуби. Отчаяние се четеше по лицата на бойците, които отбиваха ударите и отвърщаха на атаките, загубили всякаква вяра.

Орките, напротив, грухтяха от задоволство, като виждаха как редовете на Армията от хълмовете оредяваха. Смятаха, че съвсем скоро ще смажат тази сбирщина!

Ала внезапно долетя шум от огромно препускащо множество, който накара орките непосредствено до моста да се обърнат. Очичките им се изцъклиха от ужас: откъм улицата на затвора цяла дружина рицари, размахали назъбени мечове и остри секири, се носеше към тях като ураган.

— Спасени сме! — изрева стрелецът.

— Рицарите от Ис! Това са рицарите от Ис! — викна лютриерът.

Обнадеждени от неочакваното подкрепление, разбойници и селяни се хвърлиха с удвоени сили в битката.

С приведени глави и вдигнати мечове, рицарите се врязаха право в средата на вцепенените орки и дадоха воля на яростта си — ярост,

която се бе удесеторила от унизителния им престой зад решетките. Схватката придоби нов обрат и орките започнаха крачка по крачка да отстъпват.

Уриен и Кадехар, който продължаваше да носи очуканата ризница на горкия Валантен, излязоха последни от сградата на затвора. Гигантът се примоли на своя приятел да побърза — рицарите вече бяха далече, а по крясъците, които се чуваха чак тук, можеше да се съди, че първите вече бяха влезли в бой с орките. Но магьосникът гледаше в друга посока. Към зловещата кула, която стърчеше в центъра на града.

— Да ги оставим, те са достатъчно много! Имаме по-важна работа!

— По-важна от боя? — протестира Уриен. — Ама, Кадехар...

— Чуй ме, Уриен! — сухо се обърна към него магьосникът. — Не мислиш ли, че и бездруго направи доста грешки?

Исполинът наведе глава с жалък вид. Споменът за неговата вина за смъртта на Валантен болезнено го прониза. Раменете му се отпуснаха и по бузата му се стече сълза.

— Прости ми, Кадехар — помоли Уриен със слаб глас. — Аз съм само един нещастен глупак.

— Съжаленията са безполезни. Трябва да отидем в тази кула! Сигурен съм, че Гиймо е затворен тъкмо там.

Без да продума повече, Кадехар се обърна и забърза към злокобната сграда, повличайки господаря на Трой със себе си.

* * *

— Какъв е планът? — попита Кайл приятелите си, когато всички се скриха в кулата.

— Откриваме Гиймо и се махаме оттук! — отвърна Бертрам.

— Идеално казано в резюме! — одобри Гонтран.

Помещението, в което се бяха озовали, приличаше на кухня. Вероятно бяха влезли през входа за обслужващия персонал! За щастие помещението беше пусто, може би набързо опразнено, което личеше по прекатурените столове и зейналата врата. В противоположната посока имаше изход към вито стълбище, което водеше надолу към подземията и нагоре към етажите.

Тъкмо когато щяха да тръгнат по него, се дочуха стъпки и те бързо се дръпнаха назад.

— Идва някой! — тихо възкликна Корали.

— Трябва да се скрием! — каза Ромарик.

— Къде? — Приятелката му отчаяно се огледа.

— Ето там! В шкафа! — предложи Кайл.

Шестимата се втурнаха към огромен шкаф, разположен по цялата дължина на стената, и се натъпкаха вътре. За щастие този долап, служещ вероятно за съхранение на продукти, беше съвършено празен. Те дръпнаха вратата след себе си, като все пак я оставиха леко открената.

В този момент в кухнята нахлуха петдесетина орки. Много по-страховити от онези, които младежите бяха виждали досега, те бяха предвождани от един огромен мъж с черна броня и святкащи от гняв очи. Следваха ги трима жреци е обичайните си бръснати черепи и неподражаемите си бели туники.

Групичката, скрита в дървения шкаф, потръпна от ужас.

— Тунку! — прошепна Корали.

— Шт! — ококори очи Амбър.

Орките и техният водач, който беше самият командир Тунку, излязоха от кулата. Жреците старателно затвориха главната врата, направиха бързо една магия, за да я блокират, и мълчаливо се оттеглиха.

Младежите, чиито сърца биеха до пръсване, постояха доста, преди да се осмелят да напуснат скривалището си.

* * *

— Мътните го взели! Това пък какво е? — учуди се Уриен, когато се натъкна на преградата от черни пламъци, препречваща достъпа до кулата.

— Магическа бариера, която сигурно е издигната от жреците — обясни Кадехар, като разглеждаше внимателно огнената стена. — Здрава бариера, която няма да успее да разруша сам! — Той стисна юмруци в безсилен гняв. — Това е глупаво! — изруга магьосникът. —

Гиймо е на няколко крачки оттук, а аз съм безпомощен! Аз, най-добрият магьосник в Гилдията! Това е смешно.

— Не може да не се изфукаме, а?

Кадехар рязко се обърна. Пред него стоеше Жералд. Придружаваше го удивително разнородна дружина.

— Не се безпокой — продължи Жералд, докато Кадехар развълнувано го прегръщаше. — Вече не си сам. Обещавам, че ще измъкнем чирака ти оттук.

Жералд се отскубна от прегръдката на Кадехар и представи спътниците си:

— До Йорван и Кадуан е Тофан с неговите степни воители. Без тези храбреци, сега никой от нас нямаше да е между живите!

Погледът на Уриен светна при вида на гордите бойци.

— А това е Кор Озик, пратеник на Кор Мехтар, кралят на кориганите от Ис, заедно с великите магьосници на Малкия народ — продължи Жералд, който се стараше да представи другарите си по всички правила на етикецията.

*— За мен е чест голяма
да съм тук пред вас,
могъщи коригани!
Покланям ви се аз.*

Каза Кадехар на коригански, като направи почтителен поклон, който предизвика одобрителни шушукания сред кориганските магьосници.

— Зад нас, въоръжени с пушки и все така скромни и дискретни, са Пясъчните хора. Колкото до тази млада жена, която се крие зад Йорван, тя командва нашата армия и в по-общ смисъл е водачът на Братството на мечката, за което ще ти разкажа по-късно.

Кушумай пристъпи напред и впи поглед в очите на Кадехар. Зелените очи срещнаха сивите. Първите блестяха от възмущение, а вторите бяха ококорени от изненада.

— Ти?! — възкликна магьосникът изумен.

— Здравей, Аздар, или Кадехар, както, изглежда, е истинското ти име. Много се радвам да те видя отново. Мина толкова време.

32.

ПРИТИСНАТИ ДО СТЕНАТА

— Вие... се познавате? — видимо изненадан, попита Йорван.

И не беше единствен. Жералд и Кадуан гледаха недоумяващо.

— Хм... да — измънка Кадехар, леко поруменял, като се размърда в бронята си. — Срецнахме се преди много години в един хан във Фергана.

— Ама ти целият се изчерви, приятелю! — възкликна Жералд. — За първи път те виждам в подобно състояние!

— Сигурно е от горещината! — лукаво подхвърли Кадуан.

— Значи се казваш Аздар? — попита Уриен.

— Аздар е името, което нашият приятел използва, когато пътешества в Несигурния свят — отговори му Жералд. — За да може да си води разследванията в пълна дискретност.

— И да води двойствен живот — подкачи го пак Кадуан.

— О, моля ви се — намеси се Кадехар ядосано. — Просто прекарахме няколко дни заедно и това е...

— Няколко дни и няколко нощи, за да бъдем съвсем точни — прекъсна ги Кушумай, която, изглежда, се забавляваше от смущението на Кадехар.

— Бяхме млади... Онази среща беше преди... петнайсет години!

— Четиринайсет — поправи го младата жена. — Аздар, защо се мъчиш да се оправдаваш? Миналото си е минало, това е. Днес аз съм Кушумай Ловджийката, магьосница, заточена във Виолетовия Иртиш, водач на Братството на мечката и на армията, която в момента превзема този град. А ти си Кадехар, магьосник от Гилдията. Събрахме се отново не за да си спомняме миналите ни срещи, а за да спасим едно дете от Ис. И да сложим най-последен край на машинациите на жреците и на ужаса, който те всяват в този свят.

Кадехар се любуваше на Кушумай. Спомни си за дръзката девойка, която танцуваше по масите в кръчмите и в която бе лудо влюбен, когато бе млад магьосник. Беше я срещнал по време на една

мисия, на която бе изпратен от Гилдията в Несигурния свят. Ослепителното момиче се бе превърнало във великолепна жена с впечатляваща увереност и воля.

Кадехар направи усилие да възвърне самообладанието си.

— Разбира се, имаш право — отвърна той. — Да се върнем на огнената преграда: как да я преодолеем?

Йорван посочи с ръка неподвижните жреци на върха на кулата, което означаваше, че магията на Бохор отново бе задействана срещу тях.

— Ще постъпим така, както при навлизането в града! — отговори той на Кадехар.

Пясъчните хора заеха позиции в подножието на кулата, вдигнаха оръжията си и методично започнаха да повалят мъжете в бяло.

През това време кориганите очертаха кръг в прахта, а степните воини се приготвиха да преминат през прохода, който червената магия скоро щеше да отвори.

* * *

В същия този момент Сянката ликуваше в лабораторията си. Защитите около Гиймо най-после отстъпиха! Магията, изтъкана с безкрайно търпение въз основа на *Книгата на звездите*, бе надвила графемите, с които чиракът магьосник се бе обградил.

Сянката затвори старинната книга. Влачейки мрака след себе си, тя се отправи към стълбището и бързо слезе до етажа, на който бе затворен Гиймо. Отвори вратата: всички бариери, които я деляха от момчето, се бяха разтворили и то лежеше на пода, на мястото, където космическото яйце се бе пръснало.

— Най-сетне... най-сетне ще мога... да изпълня Великия план. — Сянката се приближи до Гиймо, който леко помръдна. — Събуждаш се... Толкова по-добре, момчето ми... Това ще ми спести... необходимостта да го направя... прекалено грубо.

— Гра... графемите? — заекна Гиймо с пресеклив глас.

— Изчезнаха... отлетяха... разбиха се... Казах ти... че накрая ще бъдеш мой.

Чиракът магьосник се опита да стане, да окаже съпротива на противника си. Но беше прекалено слаб и пак се строполи върху каменните плочи на пода на килията. Сянката го сграбчи. Гиймо усети как коварен студ обхваща тялото му.

— Ще те отведе... към твоята съдба... Към нашата съдба.

Гиймо усети, че демоничното създание го отнася навън от стаята. Събра малкото сили, които му бяха останали, и нададе вик на протест, отчаян вопъл.

* * *

Най-последно младежите се решиха да напуснат скривалището, където се бяха подслонили, и тръгнаха към стълбите. Сега се колебаеха накъде да продължат: нагоре или надолу?

— Предлагам да слезем — каза Бертрам. — Гиймо беше пленен, значи е в килия. Всеки знае, че килиите са в подземията.

Никой не намери какво да каже срещу аргументите на младия магьосник.

Ромарик взе една горяща факла от стената и тръгна начело на колоната. Скоро потънаха в търбуха на кулата.

— Корали, какво правиш? — нетърпеливо подвижна Амбър. — Другите вече тръгнаха!

— Идвам де, тук е тъмно — каза тя, като най-спокойно си връзваше връзките на обувките.

В същия момент дочуха болезнен вопъл.

— Чу ли?

— Приличаше на гласа на Гиймо!

Амбър и Корали застинаха и наостриха слух. Чуха само сух, равномерен пукот. Изстрелите на пушките отвън.

— Уверявам те, че беше Гиймо! — повтори Амбър. — Да вървим!

— Амбър, чакай! Трябва да предупредим останалите!

Но неустрашимата девойка вече се бе втурнала по стълбите към етажите нагоре.

— Все си е същата! — измърмори Корали и хукна подире ѝ.

Минаха през първата стая — празна, изкачиха се по-нагоре и най-после попаднаха в широка зала, отрупана с магьоснически инструменти.

Амбър бе спряла намясто и сочеше, трепереща, нещо в средата на стаята.

— Там... виж! Това са Гиймо и...

— Сянката!

Корали изпищя при вида на тази сцена.

Гиймо лежеше на огромна маса до една книга с корица, посипана със звезди; той сякаш леко помръдваше. До масата стоеше силует, обвит в мрак. Когато се обърна към неканените посетители, от него изпопадаха късове тъмнина, които злоещо запращяха при съприкосновението си с пода. Пронизвайки пелената от мрак, две очи като от огнена жарава започнаха да блещукат в червено.

— И това ако не е вълнуващо... Тези девойки май са твои приятелки, момчето ми... Това е добре... много добре... В края на краищата... всеки спектакъл... се нуждае от зрители... Всеки исторически момент... се нуждае от свидетели.

Сянката бе заговорила ласкаво, почти нежно, и гальовното шушнене смрази кръвта на двете сестри. Ужасени, неспособни да побегнат, те усетиха как краката им омекват, а сърцата им се разтапят. Сянката се изсмя.

* * *

— Бавим се, много се бавим! — оплака се Кадехар, докато сваляше бронята си.

— Търпение, приятелю — отговори му Жералд. — Пясъчните хора правят каквото могат!

Сякаш да потвърдят думите му, в същия миг двама жреци паднаха от върха на кулата. Маговете коригани прецениха, че броят на защитниците е намалял достатъчно, и започнаха да правят магията си. Изведнъж тя бликна от кръга и се хвърли срещу огнената завеса, разруши я и я превърна в сноп от черни и червени капчици. При този удар и последните жреци се строполиха като ударени от мълния.

— Най-после! — възкликна Кадехар.

Степните воители се готвеха да се втурнат към кулата, когато от една странична уличка се появи задъхан ловецът.

— Имаме проблем при входа! Пристигна Тунку с подкрепления от орки, а рицарите са недостатъчни. Трябва ни помощ от Северните воители. Да не говорим, че и жреците дойдоха на себе си. Изпращат магии откъм крепостната стена, които парализират нашите хора!

Кушумай бързо прецени положението. Ако Армията от хълмовете отстъпеше пред орките, те тъй или иначе нямаше да успеят да обсадят кулата. Тя реши:

— Тофан и неговите бойци ще дойдат с теб, както и Пясъчните хора и кориганите, ако са съгласни. Имам нужда от останалите тук. Това е всичко, което мога да направя. Надявам се, че силата на едните, уменията и магическите сили на другите ще са достатъчни, за да наклонят везните в наша полза.

Тофан изрази одобрение, както и Кор Озик, който представляваше кориганите. Пясъчните хора само кимнаха. После всички хукнаха след ловеца.

Тогава Уриен пристъпи напред:

— Кушумай, Кадехар, моля да ми бъде оказана честта да се присъединя към тези смелчаци и да помогна на моите другари. Дайте ми възможност да изкупя вината си. Позволете ми да отида при тях!

— Върви, стари рицарю — съгласи се младата жена след кратко колебание. — Ти си роден за битки, за открити битки, които се водят лице в лице и с изваден меч! Кой знае какво ни чака в тази кула, какви прокоби ни дебнат, за които нямаш и представа! Върви!

Уриен Трой отправи към Ловджийката поглед, изпълнен с признателност, и се втурна към бойното поле.

— Ето че сме притиснати до стената! — обяви тя тържествено. — Ако мога да си позволя тази последна шега!

— Вярно! Казват, че ако те притиснат до стената, можеш да покажеш дали си боец! — каза Жералд, като й се усмихна съучастнически. — А ако се качиш на кула, можеш да покажеш дали си магьосник!

Кадехар, Жералд, Кадуан, Кушумай и повелителят Ша решително се отправиха към главната врата на кулата.

33.

БЕЗПОМОЩНИ!

Както магьосниците очакваха, главната врата беше затворена и блокирана с магическо заклинание. Кадехар отиде да опита късмета си към един страничен вход малко по-нататък.

— И онази не става — обяви той, като се върна.

— Толкова по-зле, ще се опитаме да отворим тази — каза Йорван.

Те обединиха силите си около *Елхаз*, графемата, която разваля блокиращи магии. Вратата се подчини по-бързо, отколкото се надяваха.

— Всичко живо бяга от нас петимата! — пошегува се Жералд.

— Според мен е по-вероятно жреците, които са правили магията, да са бързали — отговори Кушумай. — Да вървим.

В този момент дочуха силен шум откъм гърба си: група жреци се бяха втурнали към кулата.

— Откъде излязоха тия? — избоботи Кадуан.

— Вероятно от крепостната стена — отвърна Кушумай. — Идват на помощ на колегите си!

— Вие вървете! — внезапно рече повелителят Ша. — Претърсете кулата! Аз се наемам да ги задържа.

— Сигурен ли си?

— Да, Ловджийке. Тръгвайте.

Повелителят Ша зае страховита поза и посрещна жреците с последователни мощни *Турсаз*. Прииждащите гневно се развикаха, но бяха принудени да спрат, за да си направят защитна магия.

— Вървете! — повтори магьосникът.

Без повече да се помайват, Кадехар, Кушумай, Жералд и Кадуан потънаха в сградата.

* * *

На върха на кулата, в стаята със сиви каменни стени, натъпкана с мебели и странни уреди, Амбър се свести първа. Страхът бе преминал, тя пое няколко глътки въздух и после изведнъж, без да осъзнава необичайната сила, която я водеше, тръгна към масата, на която бе проснат Гиймо.

— Остани, където си... Говорех за спектакъл... Нито ти, нито приятелката ти... сте част от актьорите... Само зрители... Най-обикновени зрители... Ако още някой се приближи... или се опита да смути ритуала ми... ще го превърна в жаба.

Глухото хриптене на Сянката премина в заповеден тон. Създанието държеше Гиймо в своя власт... Момичето спря като заковано. Заля я чувство за безпомощност, съпроводено от усещането за дълбока несправедливост, което извика сълзи в очите ѝ.

Зад нея Корали изпитваше същото.

Двете отстъпиха крачка по крачка до първите стъпала на стълбището. Бяха толкова замаяни от онова, което виждаха, че нито за миг не помислиха да избягат.

Изведнъж Сянката престана да им обръща внимание, сякаш те изобщо не съществуваха, и отново се концентрира върху ритуала, който се готвеше да изпълни с Гиймо и старинната книга. Амбър и Корали направиха усилие да задишат нормално и да укротят страха, който ги караше да треперят.

— Гледай, Амбър! Какво прави Сянката с Гиймо?

Сянката бе отворила *Книгата на звездите* и се опитваше да възвърне силите на пленника си.

— Изглежда, мисли, че Гиймо е твърде слаб за ритуала ѝ.

— Не можем ли да се възползваме от това и да се приближим незабелязано?

Сянката внезапно обърна към тях огнените си очи. Двете се свиха в ъгъла на рамката на вратата.

— Тишина... тишина, проклети хлапачки... Пречите ми... да се концентрирам...

— Толкова по-добре! — процеди Амбър.

Близначките млъкнаха. Без да се наговарят повече, те тръгнаха да изпълняват идеята на Корали и тихичко се приближиха към Гиймо.

— Да не би да ме... вземате за... глупачка... — избоботи Сянката. — Може би една от вас... наистина държи... да се превърне в

жаба.

Те спряха на крачка от вратата, защото си дадоха сметка, че са стигнали твърде далече.

* * *

— Ами ако срещнем Сянката просто така, зад някой завой на стълбите? — обърна се Бертрам към Ромарик, който вървеше предпазливо с факлата в ръка.

— Ще ѝ скочим и ще ѝ издърпаме ушите! — изсмя се Гонтран.

— Страх ли те е? — учуди се Кайл. — Нали точно ти предложи да тръгнем към подземията.

Бертрам измърмори нещо неразбираемо и млъкна.

Стълбата продължаваше надолу и изглеждаше безкрайна. По стените избиваше влага. На места се виждаха огромни паяци, свити в центъра на паяжината си.

— Бррр! — потрепери Гонтран. — Тези сигурно се хранят с плъхове! Странно, че още не сме чули Корали да пици! Корали?

Никой не отговори. Разтревожен, Гонтран поиска да направят почивка.

— Кой е видял Корали за последен път?

Смутено мълчание вместо отговор. Всеки бе внимавал само за себе си по време на дългото слизане — толкова хлъзгави бяха стъпалата и толкова голям бе страхът от нежелана среща. Ромарик подаде факлата на Бертрам, който беше последен. Бяха всичко четирима.

— Амбър? Корали? — извика пак Гонтран.

— Може би нещо ги е забавило — подсказа Кайл.

— Или нещо им се е случило — мрачно го поправи Гонтран.

— Качваме се! — каза Ромарик и отново пое начело на групата.

* * *

Вгълбена в ритуала си, Сянката взе от един рафт шишенце с гъста тъмна течност. Отпуши я и пъкна гърлото ѝ между устните на

бледия като мъртвец Гиймо.

— Пий... възстанови силите си... Трябва ми живо момче за ритуала... не искам труп.

Гиймо се изкашля и изплю малко течност. Внезапно като удар с камшик усети как животът отново се връща във вените му. Тялото му доби достатъчно сили и той успя да седне мъчително на ръба на дървената маса.

— Добре... много добре, момчето ми... Ще можем да минем... към сериозните неща.

Внезапно се чу шум от лудо препускане. Сянката хвърли страховит поглед към двете момичета. Те се ококориха и вдигнаха ръце, за да покажат, че шумът не е от тях.

На прага се появи силует, зад който се изправиха още два. Сянката нададе яростен вик. Кадехар, Жералд и Кушумай се готвеха да влязат в лабораторията. По-надолу по стълбите кашляше задъханият Кадуан.

Сянката замахна към вратата и издаде някакви гърлени звуци.

— Учителю Кадехар! — извика Корали.

Амбър, зяпнала от изненада и е отпуснати ръце, гледаше Кушумай — жената, която постоянно се появяваше в сънищата ѝ! Зелени очи, светли коси, мечи череп върху шлема... Значи тя наистина съществуваше? Какво означаваше това? Младата жена също я гледаше със загадъчна усмивка.

— Вие! — възкликна Кадехар, когато видя девойките до стената, на няколко метра от тях.

— Ама какво правите тук? — слиса се на свой ред Жералд. — И къде са останалите?

— Видели са светлина и са влезли — отговори вместо тях Кушумай и вдигна рамене. — Не мислите ли, че можем да отложим въпросите?

Сякаш да одобри това предложение, Кадехар се втурна към масата наред стаята, върху която се намираха Гиймо и *Книгата на звездите*. Но не стигна много далече: удари се в една енергийна стена, която Сянката бе издигнала точно пред вратата. Прозрачна като стъкло, но здрава като стомана преграда.

Амбър и Корали дотичаха до невидимата преграда и заудряха по нея. Бяха пленници! Отделени от магьосника с магия на Сянката!

Пръстите на Кадехар бяха на няколко сантиметра от техните, но толкова недостъпни, както ако бяха на километри оттук.

Магьосниците и магьосницата се събраха.

— Отдръпнете се от тази стена! — заповяда Кадехар на момичетата.

Те изпълниха заповедта му начаса.

През това време, без да обръща внимание на действията на магьосниците, Сянката започна ритуала, който благодарение на магическата дарба на Гиймо щеше да сломи съпротивата на *Книгата на звездите* и да му разкрие всички тайни.

Кушумай, Кадехар и Жералд опитаха много магии, които по най-жалък начин се провалиха пред бариерата.

— Това е невероятно — призна Жералд. — И най-слабата *галдра*, която хвърлихме срещу тази преграда, има сила да избие всички врати в манастира Гифду!

— Магическата сила на Сянката е направо невероятно — изпуфтя Кадехар. — Никога не съм се сблъсквал с толкова силна магия!

— Според мен — каза Кадуан изтощено — построяването на тази защитна стена... сигурно е продължило много време, дори за Сянката. Вероятно си е била тук и тя просто я е задействала, когато ние пристигнахме.

Старият магьосник, все още омаломощен от усилията да се изкачи по стълбите чак до върха на кулата, се бе облегал на една стена. Макар обясненията му с нищо да не промениха положението, те все пак поуспокоиха колегите му, които поне си изясниха провала на опитите им. Една дълго и могъщо изтъкана магия не се разваляше току-тъй!

— Ами ако се опитаме да изработим *Енсижил дю Лендорм*? — предложи Жералд.

— Магията на Дракона? — провикна се Кадуан. — Ти си луд! Дори не сме сигурни, че ще успее да счупи преградата! А ако ни избяга, ще стане лошо!

— Кадуан има право — потвърди Кадехар. — Лендорм е силен, но опасен, и ще иска от нас огромна енергия, както за да го създадем, така и за да го държим под контрол. Трябва да намерим нещо друго.

— Според вас — ненадейно попита Кушумай — преградата еднакво здрава ли е от двете страни?

— Малко е вероятно — заяви Кадехар. — Такава преграда се строи заради външна атака. Но това не ни помага много, ние чисто и просто сме от другата ѝ страна!

— Имам идея — промълви Ловджийката.

Тя се приближи до невидимата бариера и направи знак на Амбър.

34. БЛИЗНАЧКИТЕ

— Амбър! Приблужи се...

Момичето се поколеба, но се приближи до Кушумай.

— Коя сте вие? Пак ли сънувам?

— Не, ти си съвсем будна, това не е сън. Обещавам ти скоро да отговоря на всичките ти въпроси. Но сега нямаме време! Ще ми помогнеш ли да спасим твоя приятел?

Тя посочи Гиймо върху масата.

Амбър се обърна: чиракът магьосник бе разтърсен от конвулсии и трепваше при всяка дума, която Сянката произнасяше. От очите ѝ отново бликнаха сълзи, когато си помисли какво изпитваше той в този момент.

— Великият жрец на Бохор изчерпва силата му, за да надвие съпротивата на древната книга — продължи Кушумай спокойно.

— Е... и какво? — с треперещ глас попита девойката.

— Приятелят ти умира. И само ти можеш да му помогнеш.

— Но как? Кажете ми, моля ви!

— Като ми позволиш да действам. Като се оставиш в ръцете ми, малка хаминджа! Но те предупреждавам, че може да е болезнено.

— Няма значение — преглътна сълзите си Амбър. — Готова съм на всичко, само Гиймо да живее.

— Така си и мислех. Ти си храбро момиче, знам. Винаги съм го знаела.

Магьосницата затвори очи и започна да припява монотонно заклинание с графеми. От другата страна на преградата Амбър нададе дрезгав вик и отметна глава назад. Очите ѝ се напълниха с кръв, а после побеляха. От гърлото ѝ излезе глухо ръмжене. Тя тежко положи ръце върху енергийната стена.

При контакта с дланите на девойката стената започна да се пропуква. Едри капки пот се стичаха по лицето ѝ. Продължаваше да

ръмжи и с всяка измината минута ръмженето ставаше все по-нечовешко.

— За първи път присъствам на нещо подобно! — възкликна Жералд.

— И на мен нещо ми се губи — призна Кадуан, който бе повъзвърнал силите си. — Кушумай явно е омагьосала това момиче и го е превърнала в хаминджа — създание, подчинено на волята ѝ. Но те се виждат за първи път!

— Не съм много сигурен — намеси се Кадехар замислено. — Забелязахте ли изражението на Амбър, когато видя Кушумай? Сякаш вече се бяха срещали. Миналия път Амбър се върна от Несигурния свят с ужасно главоболие. Мислех, че е от пътуването, но...

— ... но това е най-явният признак за магическо зомбиране! — продължи Кадуан.

— Да, и спомням си също, че при последното пребиваване на Амбър в Несигурния свят тя имаше много празноти в паметта — добави Кадехар.

— Загуба на памет, друга характерна черта на този феномен — заключи старият магьосник.

Вече ясно се виждаха пукнатините около дланите на Амбър върху енергийната преграда. Все така със затворени очи, Кушумай се задъхваше, докато пееше магическите песнопения, които поддържаха контакта ѝ с момичето. Внезапно Амбър се олюля и падна на колене, без обаче да изпуска стената. Трепереше и изглеждаше напълно изтощена.

— Не — простена Кушумай, — не! Още едно усилие, малката! Почти свършихме!

Корали видя как сестра ѝ се свлече край невидимата стена. Без да се замисли, тя се втурна да я подкрепи и се притисна към нея.

— Амбър? Добре ли си? Какво ти направи тя?

Дори да искаше, Амбър не можеше да ѝ отговори. Тя трепереше ужасно, като повалена от силна треска. Корали понечи да я дръпне за раменете и да я сложи да легне на пода, но изведнъж усети, че я обхваща пареща болка. Тя отвори уста и извика колкото от изненада, толкова и от болка. В същото време състоянието на Амбър като че ли се подобри. Стената отново започна да се пука около дланите ѝ.

— Какво става? — учуди се Жералд от другата страна на омагьосаната преграда.

— Изключително рядко явление, ако не ме лъжат очите — отговори Кадехар. — Без да съзнава, Корали прелива от собствените си сили на сестра си, която е на ръба на изтощението.

— Това опасно ли е? — разтревожи се Кадуан.

— Да — без колебание призна Кадехар. — Но Амбър при всички случаи щеше да умре, ако Корали не ѝ се бе притекла на помощ.

Действително Корали усещаше как животът изтича от тялото ѝ и навлиза в тялото на сестра ѝ. В същото време видя, че Амбър трепери по-слабо. Заклучи, че намесата ѝ се отразява благотворно и това ѝ помогна да приеме болката, която беше непоносима по лицето и по цялото ѝ тяло. Инстинктивно погледна ръката си. Там, където малко преди това имаше нежна и леко загоряла кожа, сега имаше подпухнала плът с противни рани и мехури.

Обзета от ужас, Корали опипа с ръка лицето си, очарователното си кукленско лице, което предизвикваше толкова вълнения сред момчетата. Това, което докосна, нямаше нищо общо с познатото. Пръстите ѝ се оцапаха с кръв, която капеше от оголено месо... Тя изпищя. Не е възможно! Това трябваше да спре, преди окончателно да е обезобразена!

Дръпна се от сестра си и болката веднага отслабна. Но Амбър започна да трепери силно и животинското ръмжене, което излизаше от устата ѝ, стана жалостиво като на ранен звяр.

Като чу стенанията, Корали кротко заплака. Нима Амбър щеше да умре? Тя се приближи и отново взе сестра си в прегръдките си, стисна я с всички сили, с цялата си привързаност, с цялата си любов. Какво значение имаше лицето ѝ, ако Амбър нямаше повече да я има, за да я гледа?

Кадехар, Жералд и Кадуан наблюдаваха със свити гърла, мълчаливи и сериозни. Само мънкането на Сянката, която, съсредоточена върху ужасяващия си ритуал, призоваваше магическите сили на Гиймо да отворят Книгата, и заклинанията на Кушумай, която призоваваше тези на Амбър, за да срути енергийната стена, нарушаваха тишината.

Внезапно, с оглушителния шум на счупено стъкло, част от магическата преграда се срути, като отвори достъп до лабораторията.

Амбър, Корали и Кушумай се сгромолясаха едновременно на пода, изтощени и в безсъзнание. Кадехар и Жералд се втурнаха напред.

— Заеми се с тях, Жералд! — каза Кадехар.

После се изправи срещу Сянката.

Сянката нададе гневен вик, когато чу как преградата се разрушава. Това беше прекалено! Тя ги бе видяла какво правят със стената, но я мислеше за много по-здрава и смяташе, че ще има време да довърши ритуала! Те проваляха всичките ѝ усилия... Проклети да са!

Сянката взе *Книгата на звездите* в една ръка и подхвана Гиймо, все още слаб, да ходи. Явно възнамеряваше да избяга.

— Стой! — заповяда Кадехар. — Ти, мъж, жена или демон, заповядвам ти да ми върнеш детето и Книгата!

— Я виж ти... — изсмя се Сянката. — Надяваш се да ме победиш, жалко магьосниче.

С яростен вик Кадехар хвърли срещу него *Турсаз*. Сянката спря графемата и я скри в една гънка на огромния си плащ от мрак толкова лесно, колкото ако беше обикновено камъче. Кадехар пое щафетата и бързо изработи един *лок* около графемата за обездвижване *Ингваз*: неговата магия изчезна по същия начин. Зад гърба му Жералд и Кадуан се спогледаха.

— Бързо! — подвикна Жералд, като със съжаление изостави припадналите момичета. — Трябва да помогнем на Кадехар! Готови ли сте за *Енсижил дю Лендорм*?

— Аз съм готов.

Гласът на Кадуан бе потреперил.

35.

МАГИЯТА НА ДРАКОНА

Никога през живота си Кадехар не се бе изправял пред толкова силен противник. Не само че магиите, които хвърляше срещу Сянката, бяха безрезултатни, а и трябваше да използва целия си арсенал от магически умения, за да обезвреди онези, които падаха върху него.

От своя страна Сянката бе силно затруднена от Гиймо, когото трябваше да придържа.

Като гледаше чирака си полускрит в плаща от мрак и в пълната власт на страховития си враг, решителността на Кадехар ставаше непоколебима. Нямахше да го изостави още веднъж!

— Пусни момчето! — ревна той. — Да уредим нещата помежду ни!

Сянката се изсмя и направи магическа комбинация, която обгори до жълто бузата на Кадехар.

През това време Кадуан и Жералд подготвиха опасната магия *Енсижил дю Лендорм*.

Когато всеки от тях изработи в ума си сложното заклинание, те отново се спогледаха. След това се хванаха за ръце. После призоваха мощта на Дракона:

— *Луказ, Изас, Наутхиз, Дагаз, Одала, Редху, Манназ, Море и Лед и Ръка, Дневна светлина, Обсебени земи, Слънчева колесница, осветяваща Прамайката, Талисман, Турси, Скади, Конници, Орли, Нертус и Мани, внушете, събудете и водете, предпазвайте духовете, преодолявайте непреодолими места, нека спиралната енергия установи връзка с Висшите сили! Изчезнете и направете място на Земния дракон, той да ни освободи от съществуването на мрака!*
ЛЕНДОРМ!

В началото не се случи нищо. После земята започна да трепери пред магьосниците, които чакаха с разтуптени сърца. Вдигна се прах с глух тътен и започна да се завихря все по-бързо, докато образува змия, която придоби огромни размери. Щом спря да расте, изведнъж светна

отвътре и се превърна в ектоплазма от светлина. В единия ѝ край се появи чудовищна муцуна, над която имаше две леденостудени очи. Сражаващите се воители на бойното поле застинаха. Призрачното създание изрева дрезгаво и ревят му вкамени от ужас всичко живо. Дори Сянката побледня. Драконът се поколеба. Изглежда злоещо двамата магьосници, които се бяха осмелили да го извикат и които също стояха замръзнали от ужас. Изглеждаше много ядосан. После изведнъж се насочи към прозорчето и изчезна навън.

* * *

При входа на града битката продължаваше с ожесточение. Включването на степните воители бе възстановило равновесието между силите, което миг преди това бе застрашено от внезапното и яростно нахлуване на командир Тунку и петдесетина орки, по-яки и по-добре обучени от останалите. Хората от западните земи и разбойниците бяха платили тежък дан в тази схватка и малцина от тях продължаваха битката, а повечето предпочитаха да се грижат за ранените и да оставят нещата в ръцете на съюзниците, за които воюването беше занаят.

Ловците от Виолетовия Иртиш, обиграни в ловните техники, достойно защитаваха честта си в боя. Рицарите бяха на висотата на репутацията си на изключителни бойци и чудовищата получаваха повече удари, отколкото успяваха да нанесат. Степните воители бяха запазили елитните орки на Тунку за себе си и най-сетне бяха намерили противник по мярка. През това време, скрити в околните къщи, Пясъчните хора не спираха да се целят в жреците, докато кориганите истински се забавляваха да неутрализират магиите, които идваха към Армията от хълмовете откъм крепостната стена.

Но имаше двама души, гледката, на които беше истинско зрелище, привличащо вниманието и възхитения и завистлив шепот на всички воюващи.

Като същински бог на войната с огромния си меч и окървавени доспехи от кожа и метал, Тофан отбиваше удари и сечеше, избягваше удари и размазваше, парализираше противниците си и чупеше кости сред крясъци на бяс и болка.

Недалече от него, също като обезумял титан в тюркоазена броня и с гигантска секира, проблясваща на слънцето, Уриен Трой поваляше враговете си, както дървар сече дървета в гората. С разпенени уста, изцъклени очи и мокра от пот сива брада, старият рицар оказваше последна почит към Валантен.

Изведнъж един орк с неопикуема изненада посочи върха на кулата, която се издигаше в центъра на Йенибохор. За миг всеки можа да види как една огромна змия от светлина се издигна към небето, там рязко спря и нададе болезнен крясък, а после светкавично се спусна и се напъха в един прозорец.

Драконът изчезна само за няколко секунди. Когато се върна в помещението, той спря, изви се назад, отвори огромна паст и пак изрева. След това скочи върху Сянката и премина през нея.

Сянката нададе вик и падна, като изпусна Гиймо и Книгата на пода. Ала пак се надигна, олюлявайки се: все още беше жива!

Драконът сякаш се изненада. Впи ледения си поглед в странния силует, който трябваше да е умрял. Не разбираше. Той беше дошъл на белия свят, за да вземе един живот. Но този живот му се изплъзваше. Обърна се още веднъж към магьосниците, които го бяха призовали. Вгледа се в стареца и видя страха в очите му. Този щеше да свърши работа. Навън, където се бе опитал да избяга от новите си господари, драконът бе болезнено наранен от дневната светлина. Бездната беше далеч по-отморяваща. Но за да се върне там, трябваше по един или друг начин да изпълни мисията, с която го бяха натоварили. Ето защо нанесе мълниеносен удар и тутакси изчезна във фойерверк от златисти искри.

— Кадуан! — изкрещя Жералд.

Напълно безпомощен, магьосникът бе видял как Земният дракон се хвърля върху стария му приятел. Кадехар го изпревари: спусна се и пое Кадуан в прегръдките си. Старецът не бе почувствал болка. Бе умрял мигновено. Бе си отишъл с Дракона. Отпуснатото му лице се усмихваше. Кадехар нежно положи тялото върху студения каменен под. Всички погледи се насочиха към Сянката.

Тя бе оцеляла след атаката на *Енсижил дю Лендорм*. Това беше необикновено събитие! За първи път в магьосническата история някой се бе измъкнал жив от Дракона. Но оказаната съпротива си имаше цена и Сянката бе излязла от нечовешкия сблъсък омаломощена. Тя се

олюля отново. Плащът от мрак, който я обвиваше и скриваше от погледите, се разнищи. Дрехата на Сянката угасна къс по къс на пода със сух пукот.

Когато тя показа истинското си лице, магьосниците нададоха вик на изумление.

— Мислите, че сте постигнали триумф? Унищожихте Сянката, но още не сте я победили!

Увит в тъмния плащ на Гилдията, един старец, който вече не изглеждаше нито слаб, нито прегърбен, бе впил остър поглед на човек, който никога не е бил сляп, в стъписаните магьосници. Ехидният му смях, в който нямаше и най-малък намек за старческа кашлица, ги извади от вцепенението им.

— Шарфалак!

Сянката чисто и просто се бе превърнала във Великия маг на Гифду.

36.

ИСТИНАТА ЗАД ОБВИВКАТА ОТ МРАК

Повелителят Ша се справи с всички жреци, които бяха притичали за подкрепление. Нито един от тях не прекрачи вратата на кулата. Бе се сражавал с тях без минутка отдых, с магии срещу зли заклинания, с графемаи срещу мрачни комбинации. И ги бе победил, един подир друг.

Задъхан и уморен от положените усилия, той хукна по стълбите и скоро се озова в лабораторията на Сянката.

Първото нещо, което видя, бяха безжизнените тела на Кушумай и двете момичета. После различи Кадуан, също проснат на земята, а след това Жералд и Кадехар, изправени пред едно старче, което никак не му беше непознато.

„Значи Сянката... е той?“ — учуди се Йорван, докато се присъединяваше към приятелите си магьосници.

Жералд се обърна към Шарфалак със сълзи на очи:

— Но, учителю... защо? Защо?

Старецът презрително измери с поглед магьосника компютърен специалист.

— Най-вече за да не приличам на теб, чиято единствена амбиция е да бършеш праха от компютрите!

Бузите на Жералд почервеняха от гняв, но той не каза нищо. Сянката, или по-скоро Шарфалак, се опитваше да ги обърка, да ги демобилизира, като ги разгневи. Не трябваше да се хващат на играта му.

После Великият маг се обърна към повелителя Ша.

— Виж ти! Йорван, млад, блестящ и многообещаващ магьосник, твърде рано отишъл си от Гифду! Ти пропусна битката, така да се каже. Дезертирането май е твой собствен специалитет! Я ми кажи сега, като сме стигнали до откровения: кое те накара да избягаш с *Книгата на звездите*?

— Вик за помощ, който дойде от самата Книга — отговори Йорван, за когото това бе удобен случай да се оневини окончателно пред другарите си, и не се поддаде на обидните намеци на Шарфалак. — Предполагам, че сте се опитали да разшифровате забранените страници и без да знаете, вие сте включили магическата алармена система, която предупреди хората от Братството на мечката за опасност. Отскоро бях таен представител на това древно общество в Ис. Именно на мен бе поверена грижата да скрия старинния ръкопис на сигурно място. Заплахата беше твърде неясна, Книгата не ни даде никаква конкретна информация. Въпреки всичко, за да не поемам излишен риск, реших да се заточа в най-затънтеното ъгълче на Несигурния свят.

— Колко трогателно! — изсмя се Шарфалак. — А аз си помислих също като оня идиот Уриен, че си избягал, за да не се ожениш за онази глупачка Алисия.

Жералд укроти Йорван, като сложи ръка на рамото му. В никакъв случай не трябваше да отговаря на предизвикателствата на лукавия старик!

Великият маг опита да изпробва Кадехар:

— Ами ти, Кадехар, най-великият магьосник, който Гилдията някога била имала! Толкова пряк, толкова праволинеен, толкова почтен! Сигурно много трудно си преглътнал това, че те обявиха за изменник!

— Значи вие скалъпихте тази тъмна история — избоботи той. — Вие организирахте засадата пред Джагател заедно е Тунку! Вие ме назначихте за водач на експедицията, за да ми припишете неуспеха, ако успея да се измъкна жив! Бъдете проклет! Вие изпратихте всички магьосници, които ме придружаваха, на сигурна смърт!

— Признавам, че планът ми беше изработен перфектно. Липсваха ми само две неща: *Книгата на звездите*, която повелителят Ша ми задигна и с която никога не се разделяше, и Гиймо, прочутото хлапе с огромна магическа сила, за което се споменава в Книгата и което толкова дълго търсих в Несигурния свят, където пишеше, че се намира — а то всъщност си било в Ис, пред очите ми! Когато те изпратих, Кадехар, в оня капан заедно е най-добрите магьосници на Гилдията, аз всъщност изолирах Гиймо. Известих с анонимно писмо повелителя Ша, че едно дете, което можеше да е негов син, се намира в

Гифду, и по този начин го отдалечих от Книгата. Така можах да ударя първата печалба от моята игра. Колкото до втората, макар че ми създаде доста главоболия, най-после се сдобих с нея!

Докато говореше, Шарфалак се бе приближил до *Книгата на звездите* и момчето. Твърде заети да го слушат, магьосниците не бяха забелязали това.

— Но защо? — повтори Жералд, който не искаше да приеме ужасната истина. — Защо? Не ви ли стигаше да сте Великият маг на Гилдията, един от най-влиятелните и най-уважавани хора в Ис?

— Лъжеш се, Жералд: аз съм единственият могъщ човек в Ис! — горделиво се провикна Шарфалак. — И то благодарение на експедициите на Сянката — сиреч на мен самия, който, подхранвайки страховете на населението, позволи на Гилдията да придобие все по-големи правомощия, за сметка на Братството на рицарите. Аз съм също и истинският господар на Несигурния свят, над който властвам чрез жреците ми и чрез ужаса, който вдъхвам.

— Ще си платиш за това! — заплаши го Кадехар.

Ала Шарфалак, с бързина и сила, каквито видът му не предполагаше, сграбчи Книгата и момчето на пода.

— Ако се приближиш, ще го убия! — заплаши той невъзмутимо.

Кадехар застина намясто.

— Ето това вече е разумно — с ирония подхвърли Великият маг. — Наистина се нуждаех от това момче, за да отворя последните страници на Книгата и да открия заклинанията, които ще ми позволят да приспособя графемите към небето на Сигурния свят. Когато това стане, магията ще се прилага в цялата вселена и нищо не ще ми попречи да разпростра властта си до безкрая и да царувам като абсолютен владетел над трите свята!

— Аз ще ти попреча! — викна пак Кадехар и стисна юмруци.

— О, не, нищо няма да направиш! Нали не искаш все пак да причиня болка на сина ти?

В лабораторията настъпи гробовна тишина. Никой не вярваше на ушите си.

— Гледай ти! — изхили се пак старчето. — Не го ли знаеше? Или не искаше да го знаеш... Тц, тц! Никога ли не си полюбопитствал да надникнеш в главата му? Не те упреквам: самият аз трябваше да почакам графемите да заспят, та да успея да бръкна в мозъка му. На

какво прилича това, що за бащи живеят в наше време? Като започнем от теб, Йорван, който нежно бди над една книга, но изоставя детето си в пустинните пясъци...

— Лъжеш! — извика Кадехар.

— Какво искаш да кажеш, проклето старче? — изкриви болезнено лице Йорван.

— Ами попитай Ловджийката!

Докато водеше разговора и ангажираше вниманието на магьосниците, Шарфалак бе успял да се доближи до един голям камък, различен от онези, които покриваха пода на стаята. Той беше покрит с дълбоко гравирани знаци. Най-сетне Кадехар схвана опасността. Той скочи напред, ала твърде късно. Шарфалак произнесе няколко думи и изчезна на мига, отнасяйки със себе си Гиймо и *Книгата на звездите*.

— Магия за изчезване! — простена Жералд, който веднага разбра сръчната маневра на Великия маг.

— Може да е отишъл къде ли не! — заяви Йорван.

— Много трудно ще бъде да ги последваме — въздъхна Кадехар, съсипан.

Дълбока тишина, пропита с отчаяние и внезапно примирение, се възцари в стаята. Всичко бе свършено, знаеха го: бяха играли тази игра и бяха загубили.

В същия момент най-неочаквано в стаята нахлуха задъхани Ромарик, Гонтран, Бертрам и Кайл.

— Какво стана? — попита Бертрам.

— Гиймо! Къде е Гиймо? — извика Ромарик.

Нямаше нужда смазаните магьосници да произнесат и дума: един поглед наоколо разкри на младежите цялата беда.

37. ХРАМЪТ

Великият маг се материализира с Гиймо и с *Книгата на звездите* в една много по-широка стая от тази, която току-що бяха напуснали. Жълтеникавите стени бяха покрити с гоблени, изобразяващи сцени от живота на страшния демон Бохор. Газени лампи върху високи стойки разпръскваха оранжева светлина, а в един ъгъл, върху кръгла масичка бяха наредени различни предмети, предназначени за култов обред. Магията на изчезването ги бе пренесла в един храм на Бохор, при това точно в Ядигар. Шарфалак беше направо щастлив, че се бе сетил да гравира заклинанието върху една каменна плоча в лабораторията си. По устните му заигра самодоволна усмивка. Гордееше се също и с това, че бе успял да вмъкне Ломго в кожата на различни личности, приближени на важни особи от Несигурния свят: съветник на командира Тунку, иконом на повелителя Ша... Благодарение на това, той най-сетне бе успял да се докопа до безценната Книга в Джагател. И ако опитите на Тунку да отвлече Гиймо в Ис бяха пропаднали един след друг, то все пак благодарение на същия този Тунку той се намираще днес на сигурно място в добрия стар Ядигар! Великият маг леко се намръщи: къде впрочем се бе дянал Ломго? Не го бе виждал, откакто онези идиоти се бяха осмелили да нападнат Йенибохор! Той вдигна рамене. Отсега нататък нищо вече нямаше значение, освен Книгата и това момче, което щеше да му даде достъп до нея. Скоро щеше да бъде господар, властелинът на трите свята!

Даде на Гиймо да пийне няколко глътки животворна течност, след което го замъкна навън.

Градът беше пуст. Само няколко групи подпийнали войници се мотаеха по улиците. Цялата оркска армия на Тунку в същия този момент беше в Йенибохор, както и жреците, които служеха в този храм. Великият маг тръгна по външното стълбище, което водеше до покрива на храма във форма на пирамида.

За пореден път Гиймо отпи от подсилващия еликсир на мага. След случката с ужасяващата костенурка той в известен смисъл се бе изключил от обкръжаващия го свят и му трябваше време да се върне отново — първо върху студения под на килията, после върху твърдия плот на една маса в лабораторията. Споменът за костенурката отново го изпълни с ужас. В сравнение с този спомен Сянката беше един приятен събеседник! Сянката... или по-скоро Великият маг! Той никога не бе понасял този старец, който го бе уплашил още при първата им среща в Ис, в двореца на превото. Това впечатление покъсно се бе засилило, когато бе подслушал разговора му с учителя Кадехар — разговор, който го бе подтикнал да избяга от Гифду... Какъв лъжец, какъв лицемер! Този човек, когото всички почитаха, ако не и обичаха, играеше театър, като куцукаше и кашлюкаше като болнаво старче. Преструваше се на наполовина сляп и наполовина изкуфял! Докато всички го ожалваха, под предлог, че си почива в покоите на манастира, той се е пренасял в Несигурния свят и се е превръщал в Сянката, за да измъчва и тероризира хората!

Гиймо погледна отмъстително стареца, който бодро изкачваше стъпалата, като го теглеше след себе си. Би могъл да се опита да избяга, но знаеше, че с треперещите си крака нямаше да стигне много далече. Реши да запази малкото сили, които магическият еликсир му бе възвърнал, за да се противопостави на мага, когато той започне ритуала по отварянето на *Книгата на звездите*.

Излязоха върху терасовидния покрив на храма, който се извисяваше над част от града. В далечината Гиймо съзря Каменния път, а още по-нататък — Хищната пустиня, където живееше приятелят му Кайл.

— Гиймо — обърна се към него Шарфалак с почти весел глас, — след като отново си в съзнание и имаме повече време за размяна на любезности, те моля за сетен път: би ли ми помогнал, свободно и доброволно, да премахна магията, която пази този свитък, или пак ще трябва да получа помощта ти насила?

— Имате право — отвърна Гиймо, като вдигна предизвикателно брадичка, — аз отново съм в съзнание. Само се опитайте да ме накарате насила да правя каквото и да е! Ще се съпротивлявам, както си знам!

— Леле, леле — развесели се Великият маг. — Знаеш ли какво си ти? Едно младо петле! Петле, което кукурига, за да прикрие слабостта си... Какво може да направи младото петле срещу старата лисица, каквато съм аз?

Той вдигна ръка и състави поредица от мудри — жестовете, с които се призоваваха графемите, като се възпроизвеждаха техните форми. Гиймо се строполи на земята, повален от заклинанието на Великия маг. Напразно се опита да противопостави други графемии на тази магия, която го държеше неподвижен и болезнено го притискаше надолу. Или те все още спяха вътре в него след последната коварна магия на Сянката, или той бе надценил силите си; тъй или иначе, беше свършено безпомощен.

„Учителю! Учителю Кадехар! Умолявам ви — замоли се той наум. — Не ме оставяйте така! Не искам да бъда инструмент на злото в ръцете на Великия маг! Моля ви, не ме изоставяйте!“

В ума му, зад потъналите в сълзи очи, изплува образът на неговия учител. Беше най-любимият му образ, където Кадехар му се усмихваше топло миг преди да го прегърне със здравите си, сигурни ръце. Представи си как слага глава на рамото му, затваря очи и не мисли за нищо. Учителят галеше косите му и му повтаряше, че той е добър и разсъдлив чирак. И мъдър.

Кръвта на Гиймо закипя и го изтръгна от отчаяните му съновидения. Мъдър, мъдрост... Изведнъж го прониза една идея. Светкавична идея! Имаше малък шанс нещата да се оправят. Но това беше единствената, последната надежда! Беше напълно щура идея. Възхитително луда, ужасяващо щура! За да я приведе в действие обаче, трябваше да си извоюва известна свобода.

— Вие спечелихте! — обяви той, сякаш се отказваше от борбата. — Не мога повече! Съгласен съм да ви помогна, ако престанете да ме измъчвате.

Шарфалак го изгледа учудено. Хлапето отстъпваше, след като се бе опъвало дни наред? Какво означаваше това? Той му хвърли недоверчив поглед. Дали това не беше поредната му хитрина? Но пред него, пред очите му, Гиймо действително страдаше и сълзите, които обливаха лицето му, не бяха престорени. В крайна сметка момчето знаеше, че е загубено и няма никаква надежда. Приятелите му бяха далече и то изобщо не можеше да разчита, че ще дойдат. Логично беше

да се откаже. Никой не е в състояние да търпи страдания, без да има и най-малка надежда! Върху изтънелите устни на Великия маг се появи триумфална усмивка. Ако хлапакът се съгласеше да участва, нещата щяха да станат много по-лесно. С едно махване на ръката той освободи Гиймо от магията, която го приковаваше към камъка.

* * *

В Йенибохор битката приближаваше към края си. Орките, обезкуражени от гледката на падащите един подир друг жреци под куршумите на Пясъчните хора, както и от неизчерпаемостта на настървение на рицарите и степните воители, се предаваха на цели групи. Обезоръжени, те бяха отвеждани в градския затвор и на свой ред се озоваха там, където самите те бяха затваряли безброй клетници. Неколцината оцелели жреци също вдигнаха ръце и безмълвно се оставиха да бъдат оковани.

— Сигурно се чудят защо всемогъщият им демон Бохор не дойде да им помогне! — иронично подхвърли лютиерът, който бе предвождал в битката селяните от западните земи.

— Накрая ще разберат, че Бохор е измишльотина на един човек, който сам се е преструвал на демон, за да извърши нещо, каквито и демон не би си позволил — със слаб глас отвърна Кушумай.

Ловджийката бе излязла от кулата, подкрепяна от двама ловци.

— Не разбирам как жреците са успели да вдъхнат такъв страх у всички!

— Умът и сърцата на хората са били изпълнени със страх — вметна Ловджийката. — Достатъчно е да дадеш човешко лице на тези стракове.

Тофан и командорът се приближиха, все още задъхани от битката.

— Свърши се, Кушумай — обяви воинът. — Последните огнища на съпротива постепенно се предават. Напълно контролираме града.

— Чудесно! — зарадва се младата жена. — Хванахте ли Тунку? Мисля, че някои от нас много биха искали да му кажат две думи.

Командорът помрачня.

— Уви, засега от Тунку няма и следа. Никъде.

— Е... накрая ще излезе от дупката си, когато претършуваме целия Йенибохор.

Тофан вдигна поглед към кулата.

— Как мина горе?

— Зле — отговори Кушумай. — Сянката успя да избяга, като отнесе Гиймо и Книгата. Младежите в кулата са добре. В момента Кадехар, Йорван и Жералд се опитват да деблокират магията, която позволи на Сянката да се измъкне. Но трябва да ви кажа и една печална новина: старият магьосник Кадуан не можа да издържи при схватката.

— Стрелецът, който беше начело на разбойниците, също е тежко ранен — наведе глава командорът.

— Ще им отдадем всички почести, когато всичко това приключи — заяви Тофан със стиснати юмруци.

— Надявам се само, че краят, за който говориш — каза Кушумай мрачно, — няма да е край и на всички, които обичаме.

38.

ПОЕМАТА НА МЪДРОСТТА

Великият маг отвори *Книгата на звездите*, която до този момент държеше под мишница, и Гиймо най-после успя да я види отблизо. Беше голяма книга, колкото училищен дневник, но по-дебела. Меката ѝ корица от черна кожа бе напукана от времето, изтъркана и захабена от много поколения ръце. Беше обсипана с милиарди звезди, които сякаш придаваха живот на старинната книга. Вътре по пожълтелите от годините страници с нощно синьо мастило старателно бяха изписани редове със знаци и символи.

Шарфалак спря да прелиства, когато стигна до втората третина от Книгата. Непосилно му беше да разбере последните страници! Книгата правеше така, че смисълът се губеше.

— Щом си съгласен да ми помогнеш за ритуала на отварянето, ще трябва да следваш указанията ми дума по дума.

— Значи съм ваш помощник само за ритуала? — попита Гиймо, като се престори на сърдит и разочарован. — Ако си спомням добре, вие ми предложихте истински съюз и дори след това да споделя с вас и могъществото ви. Това бяха собствените ви думи!

— Да, да, добре — раздражено отвърна Шарфалак. — Ето, ти ще бъдеш министър-председател в бъдещата ми империя! — продължи той с тон на човек, който сам не вярва в това, което говори. — Но преди всичко трябва да принудим тази стара книга да ни разкрие всичките си тайни. Бъди готов.

Гиймо си даде вид, че е доволен от комичното обещание на Великия маг, и внимателно изслуша указанията му. Всъщност нещата бяха съвсем прости: достатъчно беше да държи Книгата и силно да се концентрира, като повтаря заклинанията, които Шарфалак щеше да произнася.

Чиракът постави ръце върху *Книгата на звездите*. Тутакси го обхвана приятно изтръпване и той усети как заспалите в него графемични се събуждат и започват да мъркат.

— Добре! Разбирам по свежия цвят на лицето ти, че Книгата оценява твоето присъствие. Толкова по-добре!

Великият маг започна ритуала си. Той беше твърде дълъг. За щастие често спираше, за да може Гиймо да повтаря всичко казано.

Гиймо се стараяше. Стараяше се, понеже графемите сякаш изпитваха голямо удоволствие от странния ритуал, който се извършваше. Скоро всички се появиха: *Феху, Уруз, Турсаз, Ансуз, Редху, Кеназ, Гебу, Вунджо, Хагал, Наутхиз, Изас, Йера, Ейхвас, Пертро, Елхаз, Совело, Тейвас, Беркана, Ехво, Манназ, Луказ, Ингвас, Дагаз* и *Одала*. Двайсет и четирите графеми от звездната азбука бяха всички в корема му, в гърдите, в главата му, блестящи и вибриращи както никога досега. Графемите, които учителят Кадехар бе посял в душата му, които бяха покълнали и пораснали върху най-мощния и най-богат *Йонд*, който някога бе притежавало човешко същество! Графеми, които, подхранвани от такава сила, бяха станали почти самостоятелни същества, способни, когато се налагаше, да подменят волята на този, който ги носи, със собствената си воля! Днес всички те бяха строени покорно пред Книгата, която ги бе измислила, която ги бе създала.

Докато Шарфалак лееше едри капки пот от усилията да води ритуала и докато графемите кротуваха под обаянието на Книгата, Гиймо повтаряше механично думите на мага, но в същото време си рецитираше наум древната Поема на мъдростта на чираците магьосници, към която неговият учител бе така силно привързан: *Знаеш ли как да гравираш? Знаеш ли как да интерпретираш? Знаеш ли как да багриш графемите? Знаеш ли как да експериментираш? Знаеш ли как да молиш? Знаеш ли как да жертваш? Знаеш ли как да даряваш? Знаеш ли как да планираш? По-добре да не молиш, отколкото твърде много да жертваш; дарът винаги се възвръща. По-добре да не даряваш, отколкото твърде много да планираш...*

Учителят непрекъснато му повтаряше, че един ден ще разбере смисъла на тези думи. Е, този ден настъпи! Не можеше да си обясни защо, но колкото повече разсъждаваше върху тези фрази, в които бе открил много решения на проблемите си, толкова повече беше убеден, че те имаха много по-важно значение, отколкото се смяташе. Тази поема беше написана в първата глава на *Книгата на звездите* и следваше непосредствено един текст със заглавие *Думите на Викача*

— фундаментален текст, който разказваше за създаването на Книгата. Сигурно имаше причина за това: Книгата още в началото даваше ключ на онзи, който пожелаеше да го вземе! А ключът можеше да отвори, но може и да затвори врата.

В един момент по време на ритуала Книгата издаде сигнал за тревога — по начина, по който бе известила Братството на мечката, че я грози опасност — и графемите се замъглиха. Гиймо почувства как изпадат в паника. Бързо ги успокои и ги помоли да му се доверят. Графемите се укротиха.

Внезапно Шарфалак започна да говори по-бързо и по-високо. Гиймо се досети, че той всеки момент ще стигне кулминацията на ритуала. Това означаваше, че скоро ще успее... Гиймо затвори очи и се присъедини към екзалтирания маг. Призовани от неудържима сила, графемите вътре в него отново се надигнаха и се вкамениха. Гиймо използва всичките си резерви, за да попречи на шестнайсетата от тях, *Совело*, да направи същото. Имаше нужда от нея, за да доведе плана си докрай!

Знаеш ли как да планираш? По-добре да не даряваш, отколкото твърде много да планираш... Дарът винаги се възвръща — повтори си той пак, за да си даде смелост.

Когато разбра, че ритуалът е стигнал връхната си точка, когато усети, че пръстите му върху Книгата потрепват, когато видя, че графемите пламват иззад клепачите му, тогава мълчаливо призова *Совело* — графемата на силата и слънцето, на страховития огън и опустошителните победи: *В името на Колелото и Корена, велик хранител, могъща енергия, която троши преградите, покланям се пред светостта и призовавам твоята воля! Освободи ни и изпрати всеки на съдбата му! СОВЕЛО!*

Графемата забръмча, завибрира и след това избухна. Гиймо извика. Великият маг прекъсна заклинанието. С ококорени невярващи очи той видя как Гиймо се осветява отвътре и избухва в студени пламъци. Поток светлина бликна навън от момчето, което не спираше да пици, и се издигна към небето. После огънят се спусна върху *Книгата на звездите* и Шарфалак изхълца от изумление. Втори енергиен стълб възпламени страниците ѝ.

— НЕЕЕЕЕ!

Великият маг не успя дори да помръдне: от Книгата пламъците се прехвърлиха върху него. Той изръмжа, но ръмженето му се превърна във вик на болка, после на отчаяние и накрая на агония, когато трети стълб от светлина се присъедини към другите два в посока към звездите.

Когато най-накрая невероятното количество магическа енергия секна и спря да се излива в космическото пространство, Гиймо се свлече на земята. На пръв поглед изглеждаше, като че отново бе изгубил съзнание, но дишането му беше равномерно, а лицето — спокойно. Той спеше.

Книгата на звездите също падна на земята, а надигналият се вечерен вятър я прелисти. След първите две трети от Книгата страниците бяха бели, съвършено празни, сякаш никога върху тях не бе капвало мастило.

Отстрани, където миг по-рано се намираше магът Шарфалак, водач на Гилдията и Велик жрец на култа към Бохор, имаше купчина прах, която постепенно изчезна, пометена от същия вятър. Кадехар беше прав, когато един ден каза на ученика си, че по-скоро тялото се подхранва от магията, отколкото магията — от тялото! Когато графемите си отидоха, старецът се бе сринал, разпаднал, изпарил.

А още по-нататък, в нощта, която постепенно се изпълваше със звезди, заблестяха две нови съзвездия, родени от магията, която се бе разляла по небето.

39. СЛЕД БИТКАТА

В Йенибохор бе настъпила нощта. Откъм набързо вдигнатите от Армията от хълмовете палаткови лагери из покорения град се разнасяха стенания. Хората претършуваха къщите за маси, столове и дори дюшеци, които да направят вечерта след трудната битка що-годе по-комфортна. В затвора, който иначе беше доста широк, бяха натъпкани жреците, изплъзнали се от куршумите на Пясъчните хора, и оцелелите орки от армията на Тунку. Мъртъвците бяха наредени един до друг по главната улица, точно срещу входната врата на града. От време на време около запалените вече огньовете избухваха смехове, но като цяло цареше чувството на огромна умора.

Когато Ромарик, Гонтран, Бертрам и Кайл откриха Амбър и Корали безжизнени на пода на лабораторията, незабавно се втурнаха да им помогнат. Най-сетне те дойдоха в съзнание и Жералд, който остави Кадехар и повелителя Ша да се мъчат с магията за бягство на Сянката, дойде да ги утеши с няколко думи. Щом момичетата се изправиха на крака, магьосникът изпроводи шестимата до подножието на кулата. По пътя не издържа на настойчивите им молби и им разказа за случилото се в пълни подробности. След това повери младежите на един рицар, който ги заведе в една къща близо до кулата.

Там откриха Тома, а от двете страни на сламеника, на който лежеше, седяха Агата и Тоти, които се грижеха за него. Все още слаба, Амбър се опираше на Бертрам, който за нищо на света не би оставил тази грижа на някой друг. Корали, чието лице и кожа за нейно огромно облекчение бяха възвърнали нормалния си вид при събуждането, беше подкрепяна от Ромарик. Двама рицари, Амбор и Бертолен, с посърнали от умора лица и пробити на места брони, бяха получили изрична заповед от командора и Кушумай да стоят с тях и да им засвидетелстват внимание, съчетано с бдителност и готовност да помогнат.

— Как си, Тома? — топло запитва Гонтран, когато се приближи до ранения.

— Рамото и кракът ужасно ме болят — мрачно отвърна момчето. — Но казват, че щом ги чувствам, това било добър знак!

— Добър знак е преди всичко това, че си запазил чувството си за хумор — намръщи се Агата, видимо поизмъчена от ролята си на болногледачка, която трябваше волю-неволю да поеме.

— Агата, благодарим ти, че остана с него — каза Гонтран и сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва да благодарите на Тоти, не на мен, той се грижеше за Тома.

Докато говореше, Агата сложи ръката си върху тази на Гонтран, който не се отдръпна.

— Моля ви се, не е кой знае какво — несръчно се защити Тоти.

— Ела тук, Тоти — каза му Кайл. — Гордея се с теб — продължи той и го притисна към себе си малко грубовато, защото той си беше дете на пустинята, а едно дете на пустинята не трябва да показва чувствата си. — Ти си гордост за Несигурния свят!

Амбор и Бертолен стояха настрана, за да не пречат на срещата на тези деца, които, всяко според силите си, изнесоха битката като истински герои.

— А... Гиймо? — осмели се да попита Агата.

— Няма го. Сянката го отведе. Магьосниците не можах да ѝ попречат. Те са по следите ѝ — отговори Амбър, а брадичката ѝ затрепери, сякаш бе готова да заплаче.

— Хайде, хайде, Амбър — утеши я Корали. — Знаеш, че всеки направи каквото можа! А най-много ти!

— Не е вярно — изхълца момичето. — Аз бях омагьосана, зомбирана от онази зеленоока жена! Направих това, което тя поиска да направя! Но ти, Корали, ти не беше длъжна да дойдеш да ми помогнеш! Теб те болеше много, усетих го! И все пак остана и ми спаси живота!

Тя избухна в сълзи на рамото на сестра си и силно я притисна. Корали я погали по косите и също се разплака. Никой не посмя да продума. За първи път приятелите виждаха Амбър да плаче. Макар да не бяха присъствали на случката в кулата, те знаеха, че Корали бе показала смелост, на каквато те самите може би не бяха способни.

Изведнъж в стаята нахлу Уриен Трой. Беше разчорлен, а лицето му още беше оцапано с кръв. Силно миришеше на пот. Амбор и Бертолен скочиха и почитателно го поздравиха. Старият рицар се беше сражавал като лъв. Уриен се приближи до младежите. Шляпна бащински бузата на Ромарик и попита със сериозен глас:

— Кой от вас е Тоти?

— Аз — стеснително се обади момчето.

— Ти имаш ли брат, когото всички наричат Стрелеца и който командваше разбойниците?

— Да. За... защо?

Уриен го погледна право в очите.

— Трябва да бъдеш силен, малкия. Брат ти е мъртъв. Падна в боя. На полето на честта.

Тоти наведе глава. В очите му избиха сълзи. Той тръгна след Уриен като робот и излезе от къщата. Приятелите го последваха, с изключение, разбира се, на Тома, който им направи знак, че може да остане сам.

Тялото на Стрелеца беше положено пред къщата от десетина разбойници, на светлината на факлите. Когато Тоти се появи на прага, всички пристъпиха церемониално и със сериозно изражение му стиснаха ръката. Тоти постоя неподвижен пред тялото на брат си. После се хвърли върху него и даде воля на скръбта си, като плачеше и удряше гърдите му с юмруци.

— Остави ме сам... съвсем сам... Изостави ме... Сега си нямам никого!

— Спри, малкия — вдигна го Уриен. — Брат ти няма да се върне. Покажи се достоен за неговата саможертва.

Тоти постепенно се успокои. Извърна очи от трупа на брат си, приближи се до Уриен и го хвана за ръката. Старият рицар се стъписа.

— Бедният Тоти — прошепна Ромарик на останалите. — Трябва да му кажем нещо мило.

Някаква олелия попречи на групичката да отиде да утеша злощастното момче. Трима души току-що бяха излезли от кулата! Единият носеше дете в ръцете си.

* * *

Когато Кадехар, с Гиймо на ръце, следван от Йорван и Жералд, който стискаше до гърдите си голямата черна книга, обсипана със звезди, се появиха извън кулата, многобройна и разнородна тълпа се спусна да ги посрещне. Хората от Армията от хълмовете знаеха, че това беше последното действие от дръзката война, която бяха водили срещу Сянката. Посрещнаха ги с радостни викове и „ура“, защото се догаждаха, че щом те бяха живи и здрави, то Сянката трябваше да е загинала. Кушумай, която бе възвърнала силите си и вече можеше да върви без помощта на ловците, бе от първите, които ги поздравиха.

— Успяхте! — каза тя. — Победихте Великия маг и върнахте Гиймо! Чудесно!

— Ние нищо не сме направили — поправи я Жералд. — Успяхме само да деблокираме магията за преместване в пространството, която използва Шарфалак, и на свой ред да я използваме. Така се появихме в Ядигар, в един храм, посветен на култа към демона Бохор. Намерихме Гиймо в несвят на върха на храма, а до него беше *Книгата на звездите* и купчина прах. Никаква следа от Великия маг. Не знам какво се е случило, но очевидно Гиймо се е справил блестящо, при това сам.

Обясненията на магьосника учудиха всички.

— Най-важното е — възкликна Кушумай, — че проклетият старец не е успял да изпълни ритуала си! И двата ни свята, а дори и Сигурният свят, който никога няма да научи за това, вече са спасени!

— Как е Гиймо? — приближи се командорът.

— Много е обезсилен, но диша нормално — отвърна Кадехар.

— Гиймо!

Като разблъскаха насъбралата се пред кулата на Сянката тълпа, Амбър, Корали, Ромарик, Гонтран, Бертрам, Агата и Кайл се спуснаха към Кадехар.

Щом видя приятеля си в безсъзнание, Амбър нададе пронизителен писък:

— Той е мъртъв! Ох, мъртъв е! Мъртъв е!

— Успокой се, Амбър! — намеси се Жералд. — Жив е, Гиймо е жив!

Когато осъзна, че ѝ казват самата истина, Амбър изпусна дълбока въздишка на облекчение. Отиде да погали с трепереща ръка бузата на заспалото момче. То помръдна, мъчително отвори очи, взря се в нещо пред себе си и пак ги затвори.

— Сигурни ли сте, че е добре? — тревожно попита Корали.

— Да. Има нужда единствено от почивка. От много почивка.

Амбър изглеждаше по-спокойна. Тя огледа Гиймо със странно изражение.

— Чудна работа... — каза замислено. — Бях забравила, че очите му са толкова зелени!

Кадехар потърси погледа на Кушумай.

— Очите на майка му — промълви той. — Струва ми се, че ние двамата трябва да обсъдим това-онова — добави, гледайки Ловджийката.

— Тримата — поправи го Йорван.

Той се обърна към Кайл. Момчето вдигна поглед към него.

— Вярно ли е това, което ми каза Жералд? Вие сте... аз съм...

— Аз съм твоят баща, Кайл, а майка ти, чийто прекрасен поглед си наследил, живее в страната Ис. Когато си бил още бебе, Кушумай те е разменила с Гиймо и ако разбирам добре, те е поверила на грижите на Пясъчния народ.

— Така е — каза Кушумай, а гласът ѝ затрепери.

В този момент Ловджийката съвсем не беше безмилостният боец, нито дори студената магьосница, която всички познаваха. Само за миг тя се преобрази в това, което бе скрито дълбоко в сърцето ѝ: майка, която, за да скрие детето си на сигурно място, се бе разделила принудително с него и бе откраднала детето на друга майка!

Ала Кушумай скоро се съвзе:

— Всяко нещо с времето си. Засега най-важното е Кадехар да отведе Гиймо в Ис и да го повери на грижите на лекарите. Колкото до мен, аз трябва да поговоря с Амбър. Трябва да ѝ се извиня.

След това със странна усмивка каза на Кадехар:

— А... Кадехар, още е рано да празнуваме, но и това ще стане! И когато му дойде времето, то ще бъде и време на ново начало! Бъди готов.

После се обърна към Амбър, нежно обгърна рамото ѝ и я отведе настрана.

40. МЕЧТАНИЯ

Гиймо се обърна с въздишка в леглото. Вече цял месец не беше излязъл от тази стая в болницата на Даштиказар! Стаята беше приятна, не ще и дума, само за него, боядисана в синьо и бяло, с прозорец към ландите и още един към морето, и пълна с цветя, които медицинските сестри, полагащи майчински грижи за него, сменяха всеки ден. Ала отново започваше да се чувства като в затвора!

Когато учителят Кадехар, Йорван и Жералд го бяха намерили на покрива на храма, той беше в такова състояние на крайна отпадналост, че лекарите не бързаха да се произнесат за състоянието му. После, благодарение на грижите и вниманието на всеки един, той постепенно се възстанови и сега вече го държаха в болницата повече като предпазна мярка. За щастие можеше да си прекарва дните в броене на посетителите, които бяха толкова много, че главният лекар трябваше да се намеси и да поиска от превото да направи списък с лицата, на които е позволено да го посещават.

— Ама... тате! — възкликна Гиймо, когато видя, че Кадехар тихо се е промъкнал в стаята.

— Здравей, синчето ми — отвърна магьосникът с широка усмивка. — Е, как е днес нашият герой?

Всички разговори в страната Ис се въртяха около епопеята с похода на рицарите и обсадата на Йенибохор от Армията от хълмовете. Колкото до двубоя между Гиймо и Шарфалак, той се бе превърнал в легенда! Чиракът магьосник, когото вече не смятаха за чирак, заемаше особено място в сърцата на жителите на Ис още от времето, когато спаси Агата от ноктите на чудовищата от Несигурния свят. Днес той се бе превърнал в национална гордост и бе придобил статута на митичен герой! Още в първите дни цели групи негови почитатели се тъпчеха в приемната на болницата, за да му благодарят за това, че ги е освободил от заплахата на Сянката. Благодарността им беше мила, но доста изморителна. Дотолкова, че Гиймо усещаше неизмерима нужда от

спокойствие и усамотение, за да размисли над всички онези събития, които за толкова кратко време бяха преобърнали живота му.

— Не ме наричай герой... никак не е смешно! — каза Гиймо.

— Не се подигравам — приближи се Кадехар и нежно погали бузата на Гиймо, който бе седнал в леглото си. — Напротив, гордея се с теб! Колкото и майка ти, повярвай ми! Имам предвид Алисия.

Разбира се, първият шок беше потвърждението, че майка му не е негова рождена майка.

Това бе много болезнено за Алисия, която дълго хлипа и го притиска към сърцето си, като му повтаряше, че той винаги ще си остане неин син. Спомни си как я гледаше с неизмерима нежност и как ѝ каза, че за него нищо не се променя, че животът му ще си остане същият — при нея, в Трой. А не мисли ли за истинската си майка, бе го попитала тя, дълбоко развълнувана. Истинската му майка...

Значи истинската му майка бе онази зеленоока жена, която бе превърнала Амбър в ужасна хаминджа, която живееше сред дивите зверове в една мрачна гора на Несигурния свят и която командваше мъжете от едно тайно братство! Не точно така Гиймо си представяше една майка. Бе казал това на Алисия, както срамежливо го бе признал и на Кушумай, която един ден бе дошла да го види в болницата.

Кушумай се бе усмихнала, бе погалила косите му и му бе отговорила, че съжالياва, задето нещата са се случили точно така. Че съжالياва, задето го е изоставила, за да го защити, в един свят далече от жреците на Йенибохор, но нейните отговорности били толкова големи и за толкова много хора, че не можела да си позволи да се отдаде на чувствата си. Че е разочарована, но разбира и приема решението му да си остане в Ис с Алисия. Че може да идва при нея винаги, когато пожелае. Гиймо бе отговорил, че ще го направи на всяка цена. Беше ѝ обещал да се възползва от тази възможност и да придружава Алисия винаги, когато тя отива да види своя Кайл в Несигурния свят.

Защото истинският син на Алисия беше Кайл, детето, което Кушумай бе отвлякла и оставила в Хищната пустиня. Това бе детето, което Алисия бе родила от Йорван. Сянката не бе излъгала, когато му бе разкрила тази истина, за да го подтикне да напусне Джагател. Но тогава на нея не ѝ бе известно, че децата са били разменени. И размяната обясняваше защо повелителят Ша не бе могъл да разпознае

Гиймо в подземията на манастира Гифду. Днес Йорван отново бе намерил Алисия, неговата отколешна любима, и сина, когото търсеше! Единственото нещо, което помрачаваше картината, бе това, че Кайл упорито отказваше да дойде да живее в Ис. Неговият живот беше в Хищната пустиня, между Пясъчните хора. Йорван, който познаваше и уважаваше пустинните племена, прие решението му. Пък и комуникацията между двата свята беше лесна! Много по-тежко беше за Алисия, която плака дълго, но накрая прие аргументите на бащата и на сина. И понеже въпреки всичко Кайл беше много щастлив, че е намерил родителите си, те се разбраха да се виждат често в Несигурния свят по време на лятното и зимното слънцестоене, а в страната Ис — по време на равноденствията.

— Обзалагам се, че ще ми кажеш, че само минаваш да ме целунеш, без обаче да ме целунеш! И че имаш много работа и не можеш да останеш.

— Не ми се сърди — въздъхна магьосникът. — Точно в този момент всички питат къде съм, сякаш изведнъж съм станал незаменим! Обещавам, че ще наваксаме загубеното време по-късно, когато излезеш.

— Не се притеснявай, не се сърдя — успокои го Гиймо и взе ръката му. — Само се шегувам!

Защото вторият шок, който изпита Гиймо, след като се събуди, бе да научи, че баща му — онзи баща, за когото смяташе, че е избягал завинаги в истинския свят, и когото така силно желаше, този баща не беше никой друг, а... учителят Кадехар! Дори му бяха казали, че Кадехар бил не по-малко изненадан от самия него, когато научил това! Кушумай никога не му разкрила, че чака дете, и понеже двамата скоро тръгнали всеки по своя път, магьосникът нямало как и да го разбере.

Отношенията между Кадехар и Гиймо сега бяха напълно различни. Кадехар вече можеше свободно да покаже силната си привързаност към своя чирак, а поведението на учителя към ученика бързо бе заменено от това на баща към син. Тази промяна се бе улеснила и от обстоятелството, че Гиймо — и това бе третият шок, който трябваше да преживее — не можеше повече да бъде чирак магьосник.

Защото в действителност той бе загубил цялата си магическа дарба. Магьосническите му умения бяха потънали в звездите, когато бе

предизвикал прекъсване на ритуала.

Трудно му беше да приеме, че никога повече нито една графема нямаше да се отзове на повикването му. Чувстваше се точно както повелителя Ша в Сигурния свят, най-обикновен човек.

— Донесох ти нещо за четене — обяви Кадехар и остави на нощното му шкафче няколко приключенски романа. — Само дето тези истории сега може да ти се сторят малко блудкави!

— Лъжеш се! Много е приятно да си лежиш на топло в леглото и да четеш за невероятни приключения, които се случват на други хора!

— Възстановявай бързо силите си! — каза магьосникът, докато се сбогуваше с някогашния си чирак. — Нямам търпение да подновим разходките си из ландите!

Гиймо го изгледа с огромни, умоляващи очи. Кадехар неумело се усмихна, после внезапно се реши: наведе се и целуна сина си по челото. Момчето не беше на себе си от радост.

— И да слушаш! — подхвърли му магьосникът на излизане.

— Ти също!

Гиймо тъгуваше, че Кадехар не идва по-често да го вижда. Колкото обичаше да се смее и да се гушка в Алисия, толкова обичаше и да си говори с часове със своя баща магьосник. Но той беше избран за Велик маг на мястото на Шарфалак и имаше страшно много работа, поради което много рядко напускаше Гифду. Откакто смятаната за опасна част от *Книгата на звездите* се бе изтрила през онази незабравима нощ на покрива на храма в Ядигар, отношенията между Гилдията и Братството на Рицарите на вятъра се бяха разведрили. Кадехар се стараеше да установи истински отношения на приятелство и доверие между магьосници и рицари. Работеше също и върху проект за основаване на манастири в Несигурния свят. Впрочем говореше се, че и той ходел там от време на време и хората се чудеха дали първият манастир нямаше да отвори врати някъде във Виолетовия Иртиш.

Гиймо погледна будилника върху нощното шкафче. Скоро щеше да дойде Алисия. Тя идваше всеки ден по обяд, самичка. Обядваха заедно, всеки с една табличка на коленете си. Никога Гиймо не я беше чувствал толкова близка. Досещаше се, че тя тъгува, задето не му е съвсем истинска майка, и същевременно почти се срамува от радостта, която изпитваше за това, че е открила мъжа, когото никога не бе спирала да обича, мъжа, заминал като крадец и завърнал се като герой.

Държеше да убеди Гиймо, че Кайл никога няма да заеме неговото място в сърцето ѝ. Гиймо от своя страна се опитваше да я накара да разбере, че тя няма никаква вина за всички тези бъркотии в миналото и няма за какво да се упреква, защото той с нищо не е оцетен. Нима не беше най-щастливото момче? Кушумай бе отворила сърцето си за него, оставяйки го свободен. Той уважаваше и се възхищаваше от Йорван, Алисия го обичаше така, както се обича собствен син, а баща му — всъщност бе получил баща си обратно.

Той остави мислите си да блуждаят още известно време. В спомените му се появи образът на Сянката, отначало тревожен, после ужасяващ, докато не прие чертите на Великия маг, хихикащ, уморен и застинал от ужас в мига, когато магията, която поддържаше живота му, излетя към звездите. Веднага след това се появи лицето на друг старец, Йозеб Гри, който го бе отвлякъл, след като бе приел външността на Бертрам. Кадехар му бе казал, че магът Гри бе избягал най-вероятно в Несигурния свят. Но веднага го бе успокоил: нямаше дълго да остане скрит от хората на Кушумай! Братството на мечката бе подело мащабна операция за откриването на командир Тунку и неговия съветник — един опасен жрец на име Ломго — изчезнали по време на обсадата на Йенибохор.

Кушумай... Гиймо още си спомняше гримасата на Амбър, когато по време на едно посещение му разказа за разговора между двете. Ловджийката дълго ѝ обяснявала колко неочаквана се оказала възможността, предоставена ѝ от Амбър, да я използва за защитата на Гиймо, и то без нейно знание, като хаминджа, тоест като омагьосана и зомбирана. Кушумай ѝ поднесла искрените си извинения, но Амбър усетила, че тя не съжалява за нищо и ако трябвало да го направи отново, щяла да го повтори, без да държи сметка за болката, която тя може да изпита, нито за рисковете за физическото и душевното ѝ здраве. Тази способност да пожертва без угризение на съвестта неща, които смята за дребни, за да опази големите, бе засилила възхищението на приятелката му към тази жена, която решително излизаше от всякакви рамки, отвъд доброто и злото, каквато беше и самата природа, за чиято дъщеря се смяташе. Ала тя бе породила у Амбър също и неизкоренимо недоверие и мисълта, че Кушумай е истинската майка на Гиймо, не ѝ беше твърде приятна. „Добре че

Кадехар ти е баща — каза му присмехулно един ден тя, като му намигна. — Така равновесието се възстановява!“

ЕПИЛОГ

— Е, как е скъпият ни Гиймо? — жизнерадостно попита една медицинска сестра, която влезе в стаята с ръце, препълнени с цветя от Несигурния свят.

Гиймо се усмихна. Това беше любимата му медицинска сестра. Беше винаги в чудесно настроение, винаги готова да направи някоя глупост, която понякога го караше да поруменее до уши. Пък и с тези искрящи очи и черни коси му напомняше за Амбър.

— Мисля, че имаш посещение — продължи тя, докато поставяше букета в огромна ваза.

— Кой е?

— Не знам — престори се тя. — Две момичета и две момчета подскачат от нетърпение на входа.

— О, изобщо не е смешно! — разсърди се Гиймо.

— Кажим им да влязат.

Медицинската сестра излезе със смях.

Секунда по-късно Ромарик, Гонтран, Амбър и Корали нахълтаха в стаята.

— Май скоро излизаш, а? — провикна се Гонтран. — Страхотно!

— Май да... Уф, нямам търпение!

— Не се оплаквай, късметлия си! — каза Корали.

— Поне не си длъжен да ходиш на училище!

— О, значи е решено? — попита Гонтран, който не знаеше това.

— А Кайл ще си остане ли в неговата пустиня?

— Да — отвърна Гиймо, като опипваше медальона във вид на слънчев диск, който командорът бе взел от един орк в края на битката.

— Той ще ми липсва, но му обещах, че ще ходя да го виждам винаги когато мога.

— А чу ли за Тоти? Има новина! — каза Корали.

— Тоти ли? Каква новина?

— Ще дойде да живее в Ис — разкри Ромарик. — Чичо Уриен реши да го осинови. Смята, че замъкът Трой е прекалено пуст след

гибелта на Валантен, а и след като брат му загина в битката за Йенибохор, Тоти вече си няма никакви близки в Несигурния свят.

— Това осиновяване е много добра идея! — зарадва се Гиймо. — Хей, братовчедо, нашият чичо май се е променил, а?

— Пре-о-бра-зил! Да беше го видял на големия празник, който превото даде в чест на рицарите! Прегърна Йорван, нарече го „братко“ и с хлипане му поиска прошка, защото е повярвал, че е избягал като предател, докато той всъщност правел огромна саможертва, пренебрегвайки собственото си щастие заради щастието на другите. Беше много вълнуващо! Прегърна също и господин Кракал и господин Балангрю, които се помириха, след като децата им ги засрашиха, като се бориха заедно срещу Сянката, докато самите те се караха за глупости.

— Ами Тома? А Агата? Как са те?

— Да бе, разкажи нещо за Агата, Гонтран — подигра го Ромарик.

— Тя е много добре — отговори Гонтран, като се направи, че не забелязва намека. — Тома също, рамото и кракът му почти са оздравели, а от Братството се свързаха с него, за да го приемат в Бромотул от следващата учебна година. От него поне ще стане чудесен кандидат-рицар!

— Вярно ли е това, което се говори? — пошегува се Ромарик. — Че Агата и ти сте подготвяли някакъв спектакъл за лятото, в който тя пее любовни песни, а ти свириш на мандолина?

— На цитра — поправи го Гонтран невъзмутимо.

— Я спрете, вие двамата! — намеси се Гиймо през смях. — А Бертрам, какво се чува за него?

Приятелите си размениха развеселени погледи и Корали прихна.

— Никога няма да се досетиш... — започна Ромарик. — Нали знаеш, че Бертрам отиде да иска помощ от кориганите, когато всеки искаше с нещо да допринесе за увеличаването на Армията от хълмовете?

— Да, учит... баща ми ми разказа. Каза ми също и това, че помощта на старите коригански магьосници била от решаващо значение за поражението на жреците.

— Бертрам винаги отговаряше много уклончиво на въпроса как е накарал краля на кориганите да се съгласи да тръгне срещу Сянката. Искаш ли да узнаеш края на тази история?

— Разбира се! Стига си ме мъчил!

— В замяна на помощта му Бертрам обещал на Кор Мехтар да му бъде личен шут толкова дни, колкото е траяло отсъствието на магьосниците коригани от Булеган.

— Искаш да кажеш... че Бертрам е прекарал цяла седмица с кориганите, като се прави на палячо и търпи капризите на краля! Не може да бъде! Какъв ужас!

— Това обяснява защо все искаше да бързаме в Йенибохор! — изведнъж разбра Корали.

— След този епизод, който всъщност не минал много зле, доколкото чух — завърши Ромарик, — Бертрам е отишъл в Несигурния свят заедно с Жералд. Помага му в някаква си там важна работа на Гилдията.

— Моят... баща ми обясни — потвърди Гиймо, — че когато моята магическа енергия и тази на Книгата са отлетели в космоса, две нови съзвездия се появили и разместили останалите звезди. Сега, за да могат графемите да действат в Несигурния свят, трябва да им се придаде нова форма, отговаряща на новата звездна карта. Това е огромен труд. Бертрам и Жералд няма да насмогнат.

— Вярно ли е, че ти си дал имената на тези съзвездия? — учуди се Корали.

— Да. Нарекох ги съзвездието Магьосник и съзвездието Рицар. За да почета саможертвата на Кадуан и Валантен.

— Много добре си направил, наистина!

— Каж ми, Гиймо — сети се Амбър изведнъж, — надявам се, че не си забравил. Трябва задължително да излезеш до следващата седмица. Превото готви грандиозен празник в твоя чест. Ще е пълно с народ! Поканени са всички жители на Ис, както и много хора от Несигурния свят: от Морския народ, от Пясъчните хора, селяни от западните земи, от Виолетовия Иртиш...

— Успокой се. За нищо на света няма да пропусна това!

— Добре. — Гонтран погледна часовника си. — Трябва да тръгваме. Ако не спазим часа, нямаме право да дойдем пак!

— Ех, изменници, бягайте тогава! И благодаря, че дойдохте!

Гонтран излезе, като преди това побутна Амбър пред себе си. Зад тях Ромарик и Корали се хванаха уж незабелязано за ръце, без да знаят, че Гиймо ги наблюдава с усмивка.

— Чакайте! — възкликна Амбър и се плесна по челото. — Забравих нещо. Вървете, ще ви настигна! — подвикна тя на приятелите си и се върна.

Влезе в стаята на Гиймо и решително отиде до леглото на момчето, което я гледаше учудено.

— Забравих си сакото — каза тя.

— Ама то е на гърба ти!

— Зная.

Тя се наведе и доближи устните си до тези на слисания Гиймо. Ала той нито за миг не помисли да се отдръпне. Когато устните им се докоснаха, те затвориха очи.

— Наистина съм щастлива, че се измъкна.

— Да, и аз.

— До утре!

— До утре!

Той изгледа как приятелката му си отива, а сърцето му щеше да се пръсне.

Когато групичката си тръгна, у него остана усещане за празнота, което се опита да забрави, като разгледа многобройните подаръци, които бе разхвърлял около леглото си — както правеше, когато беше малък и получаваше даровете по случай зимното слънцестоене.

Вниманието му бе привлечено от красив бял камък, подарен му лично от Кор Мехтар, когато бе дошъл да го посети с официалната делегация, водена от превото. Камъкът беше покрит със символи, които кориганите наричаха *огами* и които бяха инструменти за магия, произлизаща не от звездите, а от земята и луната. Той протегна ръка и го погали. Камъкът беше гладък и нежен. Просто ей така докосна един от *огамите*, гравирани върху ръба.

После отпусна глава на възглавницата. Машинално прехапа устни. Още носеха вкуса на Амбър. Със сигурност, макар че си взе обратно магьосническата дарба, *Книгата на звездите* му бе направила най-хубавия измежду всички подаръци, оставяйки го жив.

На пода, без Гиймо да види, *огамът*, който той бе погалил, се събуди и започна да свети с топла червена светлина...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.